

BROJ 101

CENA 40 DINARA

NINJA



ZAVRŠNI UDARAC ZA
PAKAO

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

DEREK FINEGAN

ZAVRŠNI UDARAC ZA PAKAO



Derek Finegan
ZAVRŠNI UDARAC
ZA PAKAO

Izdavač:

NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Mirjana Šterijevski

Urednik:

Borivoje Lošić

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

© 1991. DEN PRERSS

NINĐA 101 — OKTOBAR 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu 60311-623-16-527310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

ZAVRŠNI UDARAC ZA PAKAO

Otvorio je oči. Izraz u njima bio je začuđen, gotovo kao da se čovek pita da li ih je otvorio na ovom ili nekom drugom svetu.

Pošteno rečeno, mnogo je bliže nekom drugom. Da se, recimo, nalazi na stolu u operacionom teatru jedne od čuvenih svetskih klinika, možda — ali samo možda! — njegove šanse na život bile bi nešto bolje nego u ovom trenutku.

Ako njegovo telo ikada dospje u šake stručnjacima za sudsku medicinu, oni će sačiniti zapisnik dug nekoliko gusto kućanih strana. Od ukupno trinaest povreda na telu, jedanaest je fatalno; nijedna, međutim, od one vrste koja donosi brzu i milosrdnu smrt.

Trinaest? Da li je taj broj slučajaj?

Samrtnik otvori usta i s naporom ispljuni lopticu već usirene krvi. To mu na nekoliko sekundi olakša disanje i on uspe da zastenje.

Zvuk koji je ispustio nije odjeknuo pomalo neobično samo zbog niskog svoda podzemne prostorije; šištanje i škripanje u plućima poticalo je i od ogromne, razjapljene rane na grudima, kroz čiji se otvor, između smrskanih rebara, jasno video plavkasti vrh desnog plućnog krila.

Mora da je osetio oštar bol, jer se leva ruka podigla prema rani, sporo, nesigurno, pokazujući da mozak postepeno gubi kontrolu nad udovima.

Nije dosegao do rane, jer na levoj ruci nije bilo šake. Valjala se po prašnjavom podu, nekoliko stopa dalje, sa zgrče-

nim prstima, pomalo nalik uplašenom pauku koji je skupio noge pod sebe, spreman da na prvi znak opasnosti odjuri u najbliži mračni ugao.

— Aaaahhh!

Pre uzdah nego jauk, ali u telu više nije bilo snage za neko intenzivnije izražavanje bola i protesta protiv smrti koja, osećao je, prilazi sve bliže i bliže.

Ubica se ne pomeri sa mesta, nijednim znakom ne pokaza da ga taj zvuk iz polumrtvog tela dira, ili izaziva samilost.

Samrtnik podiže oči prema njegovom licu. Čuđenje u njima smenila je molba, jasnija nego da je bila izražena dugim govorom od nekoliko hiljada reči.

»Ubij me!«, govorio je taj pogled. »Nemoj dopustiti da se ovako dugo mučim!«

Posle molbe stiglo je razočaranje. Sa možda nešto malo gneva u sebi, zato što nemilosrdni ubica ne odgovara na nemu molbu...

— Ti... prostenjao je. — Ti... nemaš lica!

Ubica ne odgovori.

Istina, nije imao lica. Bolje rečeno, ono se nije videlo pod maskom od crne tkanine koja je skrivala ne samo lice već i čitavo telo...

Ne jednom dogodilo se da nekoliko trenutaka pred smrt umirući povrat; gotovo sve svo je sposobnosti i začudi prisutne znacima nove energije i neverovatne lucidnosti. Nešto nalik labudovoj pesmi, možda, ali nešto što se ipak veoma često događa...

Kao sada, na primer...

Umesto da ga nekoliko reči izmori do kraja, samrtnik uspećak da se uspravi u sedeći položaj, ne mareći za to što nagli pokret izazva pravi mali vodopad creva koje se kao zmije izmigoljiše iz utrobe rasečene udarcem nečim veoma ostrim.

Verovatno mačem koji je sada nepomičan ležao u nepomičnoj šaci ubice u crnom. Njegov vrh prevučen je crvenkastom skramom kakvu ohlađena ljudska krv uvek ostavlja na plemenitom čeliku.

— Pobedio si, dakle — reče snažnim i razgovetnim glasom samrtnik. — Nisam mislio da će ti uspeti.

— Nisi — klimnu ubica glavom. — Da jesi, ne bi ni pokušao da se suprotstaviš jednom nindži...

— Da... bila je to skupa greška, prokletstvo...

— Ne i neobična. Bio si toliko uveren u svoju snagu da jednostavno nisi ni razmišljao o mogućnosti poraza.

— Znam, do đavola... I nisam verovao da ninđe još postoje. Još manje da mogu da budu toliko opasni...

Ubica je ćutao. Nikakav komentar, zapravo, tu i nije bio potreban.

Umirući spusti pogled na svoje telo i uspe da pomeri udove. Podsećalo je to pomalo na inventar užasnih povreda koje kao da je tek sada primećio...

— Čudno — uspe samrtnik da se nasmeši iskrivljenim, krvavim usnama — više ne osećam bol. Ni strah.

Ubica sleže ramenima.

— Kažu da se to uvek događa kada pređeš granicu bez povratka. Ti si već mrtav, u stvari... i nikakva te više sila ne može vratiti među žive.

— Ha-ha! — slabašno se nasmeja umirući. — Ipak, moja tajna... nisi je dobio, proklet bio!

— Siguran si u to? Pogledaj!

Samrtnik zatrepta očima, koncentrišući se na sitni predmet koji mu je pokazivao dlan pokriven crnom tkaninom.

— Je li... je li to?

— Mikrofilm iz tvog sefa. Uzeo sam ga pre nego što sam pošao da te ubijem.

— Lažeš! Nisi mogao! Niko... niko nije mogao...

— Misliš na uređaj povezan sa eksplozivom koji je trebalo da uništi sadržaj sefa zajedno sa onim ko pokuša da provali. Ima načina da se takvi uređaji onesposobe, kao što vidiš...

Samrtnik pokuša da podigne desnu ruku, ali ne uspe. Njene tetive bile su, pod samim ramenom, presečene glatkim udarcem mača.

— Ti... ti si... đavo!

— Ne, ja sam ninđa. Ti si mislio da si đavo!

— Ja? Da... ja... ja sam bio...

— Nisi bio đavo. Samo si se iz sve snage trudio da to postaneš... sve dok ja nisam krenuo tvojim tragom.

Samrtnik ne reče ništa. Opirući se patrljkom leve ruke o prašnjavi pod, on uspe da pomeri telo prema zidu.

Ubica u crnom ćutke je posmatrao kako osakaćeno telo iz sebe izvlači poslednje atome energije, sve ono što do sada nije iscurilo zajedno sa krvlju.

Da, granice ljudskih mogućnosti još nisu dosegnute. Oni koji tvrde da duh nije jači od tela morali bi najpre da pronađu objašnjenje za ovo što se sada zbiva u polumračnoj podzemnoj prostoriji.

Samrtnik uspe da se privuče do samog zida i podigne gornji deo tela tako da osloni de-

sni obraz o glatku, belo oboje-
nu površinu.

Patrljak odsečene ruke dota-
će zid i ostavi krvavi trag na
njemu.

— Sada — reče već slabi-
jim glasom — kada znaš...
moju tajnu... šta... šta...?

— Šta ću učiniti? Neću je
iskoristiti da bih stekao moć
nad drugima, kao što si ti po-
kušao...

— L... laž...

— Žao mi je. Tebe neće bi-
ti da vidiš da sam ti rekao is-
tinu...

— Biću... do... doći ću...
doći... ja...

Smeh ispod crne maske. Hla-
dan i suv, kao udar ledenog
vetra nad snežnom pustinjom...

— Ne verujem u duhove!
— reče ubica. — Kada umreš,
crvj će jedini još imati koristi
od tebe!

Samrtnik pokuša da progovori,
ali novi talas krvi pome-
šane sa mehurićima vazduha na
vre mu na usta.

Odmahnuvši glavom, on pa-
trljkom napipa baricu krvi ko-
ja se širila pred njim. Trag ko-
ji je sada unakažena ruka os-
tavljala po zidu bio je jasne
crvene boje...

»Ja«, glasila je prva napisa-
na reč.

Ubica je ćutke gledao kako
nastaje jedno po jedno nesigur-

no slovo, svako naredno bliže
podu od onoga pre njega.

Znao je, kada natpis bude go-
tov, i njegov protivnik će u-
mreti. I ovo što sada izvlači iz
svog tela pravo je čudo!

Umro je bez glasa, sa obra-
zom naslonjenim na zid. Ninđa
priđe da svoj mač obriše o ode-
ću ubijenog.

Slegao je ramenima, prouča-
vajući još jednim pogledom kr-
vavi natpis na zidu.

— Umro si verujući da je to
istina — promrmlja. — Uosta-
lom, to nije loše ni kao epitaf,
zar ne?

Okrenuo se i pošao u smeru
iz kojeg je dopirala topla sve-
tlost dana. Njegova senka na
trenutak je zaklonila natpis na
belom zidu, ali se on odmah
potom mogao jasno pročitati.

»Ja sam Satana...«



Mladić je privukao njegovu
pažnju čim se pojavio na vra-
tima banke i ležerno prošao po-
red stražara sa pištoljem o po-
jasu.

Previše ležerno, i to mu se
učinilo sumnjivim. Malo će nas
sačuvati hladnokrvnost kada
nas čovek opasnog lica i hlad-
nih očiju sumnjičavo pogleda,

kao da pita da li ovamo ulazimo s namerom da opljačkamo banku...

Zavrteo je glavom, zgužvao listić na kojem je do maločas pisao i potražio pogledom korpu za otpatke. Nikome se taj gest nije učinio sumnjivim, čak ni mladiću koji je i dalje sasvim ležerno koračao preko mermernog poda, dijagonalno, prema šalterima u uglu sale.

Visoki muškarac preplanulog lica, tamnoplavih očiju i kratke crne kose kroz koju se otmeno probijaju prve srebrnaste vlasi, nije ga direktno pratio pogledom. Glatki zid od belog mermera, odmah iza pulta za pisanje, odbijao je dovoljno svetlosti da se u njemu, kao u ogledalu, mogla videti silueta mladića koji je privukao pažnju visokog čoveka.

Gotovo je znao šta će se dogoditi, jer se pokrenuo delić sekunde pre nego što je mladić izveo sledeći korak svog opasnog i drskog plana...

Nestao je iza stuba u trenutku kada su se stopala u prljavim belim patikama odvojila od mermernog poda. Sa mesta gde se našao mogao je, zaklonjen, pratiti pogledom istovremeno i pokrete mladića i naoružanog stražara.

U međuvremenu, mladić je već bio u skoku, dugom i sa-

vršeno proračunatom. Što je još važnije, skok je bio izveden hitro i precizno, sa koordinacijom pokreta kojoj bi pozavideli i vrhunski atletičari!

Njegova leva noga je na vrhuncu prvog skoka dotakla ivicu pulta pred šalterom, odbacujući telo naviše, sve dok prsti ruku nisu šćepali gornju ivicu debele pregrade od pleksi-glasa. Taj oslonac poslužio je mladiću da se vine u vazduh, preko prepreke, a iščezne iza nje, u svetilištu bankarskih službenika, pre nego što je iznenađeni stražar dospeo da ispusti krik upozorenja iz široko otvorenih usta.

Neka žena je vrisnula iza pregrade, iznenađeno i uplašeno, ali je taj vrisak, i nekoliko drugih uzbuđenih glasova, zaglušilo zavijanje alarmne sirene koja je većini prisutnih u banci tek tada reklo da se dogodilo nešto neočekivano...

Čupajući pištolj iz futrole, stražar polete prema šalteru iza kojeg je sada mladić čučao, držeći u šahu službenike sa druge strane pregrade. Položaj je bio savršeno odabran; nekoliko koraka iza njega nalaze se vrata za osoblje koja vode na drugu stranu zgrade, gde pljačkaša verovatno čeka saučesnik za volanom automobila sp-

remnog da jurne čim se mladić ukrca sa svojim plenom.

Stražar sa pištoljem predstavlja jedinu opasnost, uprkos zavijanju alarma od kojeg neće biti previše koristi, sem što stvara nepotrebnu paniku na ovoj strani pregrade. Jedna debela dama za dlaku je izbegla sudar sa stražarem; ko zna šta bi se dogodilo ako bi pri tom pištolj u njegovoj ruci opalio...

Visoki načini mali korak, ali je taj korak bio savršeno proračunat, gotovo kao i skok pljačkaša banke nekoliko sekundi ranije.

Okruglo, zažareno lice čuvara sudari se sa podignutom pesnicom i on se stropošta na mermerni pod pre nego što je shvatio šta se uopšte dogodilo.

— Napolje! — zareža visoki prodorno, šireći ruke. — Svi napolje! Brzo!

Bilo je nečega u tom dubokom, muževnom glasu, što nije trpelo otpor. Dvadesetak klijenata zaglaviše obrtna vrata, oni poslednji neprestano su se osvrтали unazad da vide neće li neko ipak ispaliti hitac za njima...

Prateći ih pogledom, nepoznati se povlačio korak po korak prema pregradi. Iza nje, stvari su se takođe odvijale brzo; jedna od službenica je drhtavim rukama gurala svežnje-

ve spakovanih novčanica u veliku kesu od krutog papira dok je pljačkaš pištoljem držao ostale u šahu.

Pogledi dvojice muškaraca se sukobiše i onaj sa pištoljem načini upozoravajući pokret koji kao da je govorio: »Ne pravi gluposti, inače...«

Visoki se osmehnu i raširi ruke, pokazujući prazne dlanove. Zastao je nasred prostorije, pomno prateći pogledom šta se zbiva.

— Hvala! — zvonkim glasom reče mladić, prihvatajući punu kesu iz ruke službenice. — Sve je u redu, dame i gospodo, i nikome se nije ništa dogodilo. Policija će ubrzo biti ovde, pa vas molim da se i dalje ponašate razumno...

Govoreći to, on spretno otključa zadnja vrata prostorije, prebaci pištolj u ruku sa kesom. Izveo je to tako hitro da su se vrata ponovo zalupila za njim pre nego što je bilo ko od prisutnih mogao da reaguje.

Sem visokog neznanca...

On se pokrenuo iznenada, u času kada je mladić počeo da zatvara vrata za sobom. Da bi stvar bila još čudnija, ponovio je i malopredlažnji skok, na gotovo isti način!

Zapravo, taj skok, ako je to uopšte moguće, bio je i brži i spretniji od skoka pljačkaša. Ne

poznati se vinuo preko prepreke i meko dočekaao na noge ispred samih zadnjih vrata, kao da prkosj sili gravitacije...

Niko nije reagovao. Nije bilo ni vremena za to.

Dovršavajući skok, neznanaac zamahnu rukom i ivicom dlana pogodi vrata. Ona se, uz prasak, raspadaoē na dve polovine!

Novim skokom telo ooveka provuēe se kroz tako naēinjeni otvor, pre nego ūto su otrgnuti delovi poēeli da padaju prema podu. Iza vrata pogled se otvori na neveliki parking za osoblje banke; samo tri koraka dalje, mladiē je bacao svoju kesu na sedište kraj vozaēevog.

Okrenuo se kada su vrata prasnula i oēi su mu se raširile od iznenaēenja. Ruka sa piūtoljem se podigla, ali nije uspeo da opali, jer je nepoznati veē bio pred njim.

Piūtolj otkliza po asfaltu; mladiē neūto nerazumljivo uzviknu, ali ne uspe da se odbrani od munjevitog zahvata koji ga doslovno veza u ēvor, savijajuēi mu ruke i noge tako da njegovo telo, kao lopta, odlete na sedište pored vozaēevog.

Nepoznati uskoēi i uhvati volan obema rukama, pretraūuju-

ēi prostor pred sobom hitrim pogledom.

Zavijanju alarma sada se pridruūio prodorni ton policijske sirene. Umesto da doda gas, jer motor je veē radio, nepoznati se okrete pljaēkaūu.

— Daj mi tu kesu, prijatelju! — reēe savršeno mirno, kao da njih dvojica u nekom kafeu razgovaraju o tek završenoj bezbol sezoni.

Kao i maloēas, taj glas je odjeknuo tako da mladiēu nije ni palo na pamet da se pobuni. Malo se podigao i izvukao ispod sebe kesu na koju je bio baēen.

Nepoznati izbaci kesu na asfalt i zalupi vratima, gledajuēi pravo pred sebe, prema Portsmaut skveru na koji je izbijao uski prolaz izmeēu dve zgrade.

Policijska kola projuriūe skverom; ūkripa guma najavi da skreēu ulevo, iza ugla, prema glavnom ulazu u banku.

Nepoznati dodade gas i kola kretoūe. Stari, neupadljivi »oldsmobil« krenuo je glatko, pokazujuēi da se pod neuglednom haubom krije snaūan i dobro oēuvan motor.

Skrenuo je desno, u laganoj voūnji, iako je traka skvera bila potpuno prazna, zahvaljujuēi policijskim kolima koja su blokirala prolaz, postavljena po preko pred ulazom u banku.

Visoki sleūe ramenima.

— Glupaci — reče glasno. — I ne primećuju da nam pomažu!

Mladić kraj njega prvi put duboko udahnu, savlađujući iz nenađenje. Strah je, međutim, jača reakcija i njegov prvi pogled bio je upućen unazad, kroz zadnje staklo.

— Ne brini — osmehnu se nepoznati. — Oni tek sada pitaju osoblje banke šta se, do đavola, dogodilo. Proći će bar pet minuta dok dobiju koherentan opis dvojice pljačkaša i još toliko da obaveste centralu, a ova prenese obavještenje svim kolima...

Mladić šumno isprazni pluća, posledica dugo zadržavanog daha.

— Reklo bi se — progovori pomalo nesigurnim glasom — da imaš puno iskustva u ovom poslu.

— Pomalo — nemarno odgovori drugi čovek. — Nasuprot tebi...

— Uvek postoji prvi put — blede se osmehnu mladić. — Ovaj... još nešto me zanima...

— Zašto sam ostavio novac? Ta lova je vruća, prijatelju...

— Vruća? Lova iz banke? Ma hajde!

Nepoznati se nasmeja. Vođen sigurnom rukom, »oldsmobil« je već prošao istočni deo Ulice Klej i približio se Embarkade-

ru, arteriji koja se pruža duž čitave istočne obale Zaliva San Franciska. Tu će biti sigurni, čak i ako je neko uspeo da zabeleži broj automobila, jer duž Embarkadera svakog sata projuri na hiljade vozila.

— Čuo si za pranje novca, ortak? — upita visoki. — Uzgred, moje ime je Eldridž. Leslie Eldridž.

— Šon... Šon O' Faolin — predstavi se mladić. Puštajući na trenutak volan, Eldridž prihvati ponuđenu ruku. — Hoćeš da kažeš da se i onako ugle dne banke bave pranjem love? Neka sam proklet, ova zemlja stvarno ide u propast!

— Banka kojoj si ukazao čast svog debija »opere« godišnje ne koliko milona dolara — suvo reče Eldridž. — Najveći deo tih para potiče od ilegalne trgovine oružjem, premda u poslednje vreme pritiče i sve više sitnih novčanica pokupljenih po uglovima ulica od prodavaca droge. Lep plen, ali...

O' Faolin tiho zviznu.

— Znam šta hoćeš da mi kažeš — klimnu glavom. — Zbog obične, »čiste«, love bankari se i ne uzbuđuju previše, jer su pokriveni osiguranjem. Da sam im odneo onu prokletu kesu, na vratu bih imao ne samo policiju, već i vlasnike tih para, a oni...

— A oni su mnogo nezgodni
ji od policije i javnih tužilaca
— suvo se osmehnu Eldridž.
— Nekoliko godina zatvora i-
pak je lakše podneti nego pu-
tovanje do dna Zaliwa sa dva
betonska bloka privezana žicom
oko nožnih članaka, zar ne?

Ispod oka je posmatrao mla-
dićevo lice. Izrazito beo ten,
kakvom ni sunce Južne Kali-
fornije ne može da donese pre-
planulost. Svetla kosa, sa cr-
venkastom nijansom, karakte-
rističnom za Irce.

I ono najbitnije za tu ličnost,
nešto što se ne može videti je-
dnim pogledom, već dolazi kao
plod dužeg posmatranja, jer je
skriveno pod varljivom površi-
nom ljudskog lica...

Pre ili kasnije, on će mora-
ti da postavi jedno pitanje mla-
diću. Međutim, u ovom trenu-
tku ima i prećih problema.

— Nisi u ovaj poduhvat ušao
sam, zar ne, Šon? — upita iz-
nenada.

O'Faolin se trže.

— Molim?

— Dobar si glumac, ali ne
dovoljno dobar za mene — El-
dridžov glas bio je suv i hla-
dan. — Neko nas prati. U »in-
vikti« staroj sedam ili osam
godina, Šon.

Mladić se obrte na sedištu
kao da ga je ujeo stršljen. Jedan
pogled bio mu je dovoljan da

pronade sumnjivo vozilo, da bi
mu' potom preko usana prele-
tela poluglasna psotka.

— Neko koga poznaješ, Šon?

— Moje prokletstvo! — uz-
dahnu O'Faolin. — Da, pozna-
jem je, i to veoma dobro!

— Tvoja žena?

— Gore od toga, jer od žene
se čovek može razvesti pred su-
dom. Ovo je devojka u koju
sam zaljubljen tako ludo, da...
Ahh, čemu ti uopšte govorim
sve ovo? Milion puta sam se
zakleo da ću joj okrenuti leđa
i otići hiljadu milja odavde,
ali...

Osmeh na trenutak osvetli
preplanulo Eldridžovo lice.

— Ovo sa bankom, Šon...
bila je njena ideja?

— Da... lova je bila potrebna
njoj. Što se mene tiče, navi-
kao sam da prolazim sa neko-
liko dolara u džepu. Mira uvek
ima velike planove, planove ko-
ji zahtevaju i velike pare...

— Mira? Baš tako se zove?

— Baš tako — uzdahnu mla-
dić. — Arapsko ime, za neku
zvezdu valjda.

— Da. Za Aldebaran. To je
lepo ime, Šon.

— Đavolski lepo. A i ona je
đavolski lepa. To je jedino op-
ravljanje koje imam... Zašto
zaustavljaš, Eldridž?

Drugi čovek se još jednom
osmehnu, ali mu je sada u ta-

mnoplovim očima svetlucaio šeretski plamičak.

— Bez namere da te načinim ljubomornim, Šon, hteo bih da pogledam tu đavolski lepu devojk. I da progovorim sa njom nekoliko reči. Ako nemaš ništa protiv, naravno...



U lokalu čija je terasa lebde-la nad okeanom, ne naročito privlačnim u ovom delu luke San Franciska gde pristaju i veliki brodovi, nije bilo mnogo gostiju, pa je njih troje moglo da odabere usamljen kutak pod suncobranom i počne razgovor čim se ravnodušni kono-bar udaljio, donevši naručeno piće.

Jedan pogled bio je dovoljan čoveku po imenu Lesli Eldridž da se uveri kako O'Faolin nije preterivao kada je upotrebio izraz »đavolski lepa« za svoju devojk. Lice obrubljeno kosom crnom kao zift imalo je oblik srca, sa krupnim i sočnim usnama, rumenim, bez ijednog traga ruža. Ogromne i vlažne crne oči košute, pod dugim trepavicama, ali oči koje treba pažljivo proučavati ako želite da doprete do misli te devojke.

I telo. Telo od kojeg zasta-je dah svakom pravom muškar-cu. Vitko, sa gipkim, zmijskim pokretima, ali i sa oblinama koje kao da je vajala ruka velikog majstora. Krupne i prave grudi, slobodne pod lakom crvenom majicom, dve dražesne polutke zadnjice u tesnim pantalonama, izazivački hod...

»Šta takva žena«, pomisli Eldridž, »traži sa mladićem poput O'Faolina? Može doći do novca na hiljadu drugih načina, a te oči govore da mala nema previše skrupula. Niti previše osećanja...«

— Šta se dogodilo? — upitala je devojk čim se kono-bar odmakao. — Gde je lova, Šon?

Mladić se zavalio u stolici i glasno nasmeja, prihvatajući čašu u kojoj je prijatno zveckao led.

»Nije odobrала pravu taktiku«, nasmeja se Eldridž u sebi. »Do sada je morala naučiti da takvim tonom ne može razgovarati sa njim u prisustvu drugih. Mladić ima ponosa i one irske tvrdočlavoosti, a kada se oni probude, Mira će shvatiti da on nije tako lak zalogaj kako je do sada mislila!«

— To je duga priča — odgovori Šon. — Ono najbitnije: lova je »vruća«, Mira. Bolje je što je nisam uzeo, jer...

— Vruća! Pa naravno da je vruća, glupane! Zbog čega bih inače odabrala tu ban...

Trgla se i čvrsto stegla pune usne, dobacujući Eldridžu kratak pogled ispod dugih trepavica.

Lice Šona O'Faolina se smračilo i on se naže prema njoj, odlažući čašu na sto.

— Čekaj malo! — reče kroz zube. — Ti si ZNALA da je ta lova vruća, Mira?

Eldridž se osmehnu, ali ovog puta samo u sebi. Na površini, lice mu ostade ozbiljno i mirno; proučavao je daleki vidik Zaliva tako intenzivnim pogledom da je devojkina morala pomisliti kako uopšte ne obraća pažnju na razgovor.

— NISAM rekla da sam to znala, Šon! — reče uvređeno. — Otkuda ti, zaboga, takva ideja? Rekla sam da nije čudo ako je lova bila vruća. Većina banana danas najveći profit ostvaruje upravo pranjem novca i ova sigurno nije bila izuzetak. Ja...

— Đavola! — procedi Šon kroz zube. — Sasvim dobro sam te čuo, Mira! Rekla si...

— Šon! — mazno mu je položila ruku na podlakticu i Eldridž vide kako se negovani nokti nežno zarivaju u kožu mladića. Dlake na njegovoj ruci se podigoše; dodir te žene

očevidno je kod njega izazivao neku vrstu električnog udara i ona je to veoma dobro znala.

— Ne znam, Mira — reče on umorno. — Ja...

— Ja sam sasvim dobro čuo vaše reči, gospođice — umeša se Eldridž. Reklj ste: »Pa naravno da je vruća, glupane! Zbog čega bih inače odabrala tu banku...«

— Molim?!

Pogledala ga je tako da je Eldridž u mašti video veliku, nakostrešenu divlju mačku, spremnu da zarije kandže u oči onoga ko joj se usprotivio. I protiv svoje volje setio se kineske kategorizacije tipova unutar ljudskog roda; divlje mačke su retke, ali ih ima. Iskjučivo među ženama.

»Sve takve žene«, kaže kineska tipologija, »sluškinje su đavola i valja ih se čuvati...«

Čudno, i Šon O'Flaerti nešto ranije upotrebio je reč »đavolski« govoreći o njoj. To ne može biti slučajno; zdrav razum mladića pokušavao je da mu kaže istinu o devojci u koju se zaljubio, ali je on odbijao da prihvati tu istinu.

— Nisam mogla reći takvu stvar! — uvređeno reče Mira, povlačeći šaku sa mladićeve ruke. — Gospodine, sramota je da tako nešto govorite, zaista!

Šon, mene ovde vređaju, a ti ni prstom ne mrdneš!

— Stvarno, Eldridž... — pokuša O'Flaerti da se umeša, ali se na njegovom licu jasno videla teška unutrašnja borba. — Meni se čini da...

Mirno se smeškajući, Eldridž iz unutrašnjeg džepa svog sakoa izvuče minijturni »Panasonikov« kasetofon sa mikrokasetama i vrati traku malo unazad.

Snimak nije bio naročito kvalitetan, ali se glas devojke čuo sasvim razgovetno.

»Vruća? Pa naravno da je vruća, glupane...«

Imao je odista izvanredne refleksije. U suprotnom, čaša sa viskijem koju je devojka zavitala iznenada i punom snagom, pogodila bi ga pravo u lice. Štaviše, podigao se i pomerio u stranu tako hitro da čak ni bleđožuta tečnost nije dotakla njegovo odelo, očividno šiveno kod jednog od najboljih krojača na Zapadnoj obali.

— Mira!

Jedna čvrsta ruka pade na rame mladiću koji se upola podigao sa stolice očajnički gledajući za devojkom koja je odmicala žurnim korakom, još jednom nalik divljoj mački u poteri za plenom.

— Ako ti ovo što si čuo, Šon, nije dovoljno — mirno reče Eldridž — onda ustani i pođi za njom. To je sve što mogu da ti kažem.

Sklonio je ruku, ali mladić i ne pokuša da ustane. Samo ga je pogledao mutnim očima i potražio rukom, naslepo, svoju čašu sa pićem.

— Dođi — reče Eldridž bacajući na sto nekoliko novčanica. — Mislim da ćeš za nekoliko trenutaka doznati još nešto o njoj...

Šon je krenuo za njim mehanički, pre nalik robotu, nego živom biću. Nije se pobunio čak ni kada su prošli pored automobila i krenuli preko ulice, na suprotnu stranu Embarkadera.

Eldridž povuče mladića iza jednog stuba za oglase.

— Pogledaj tamo. Telefonska govornica, Šon...

Morao je prodrmusati mladića da bi se njegov pogled usred sredio u željenom pravcu.

— To je ona, Šon. I, šta misliš, koga sada zove?

— N-ne znam... Misliš da... da ima nekog drugog?

— To ne znam, ali smem da se kladim u šta hoćeš da će se jedna policijska kola zaustaviti kraj tvog automobila za manje od pet minuta!

— Ti si lud! Ona to ne bi uradila!

— Da li to znači da prihvataš opkladu? Sto dolara? Pedeset, ako ti je to mnogo?

O' Flaerti ne odgovori. Kao opčinjen buljio je u vitku priliku zaklonjenu prozirnom školjkom javne govornice, ispratio je pogledom i, kada je spustila slušalicu, uskočila u svoju «inviktu» i prosto se ugurala u kolonu koja je hrlila na sever.

— Mira to meni ne bi učinila, Eldridž — reče iznenada. — Meni ne... nikada!

— Pet minuta, Šon. Imaj strpljenja.

Policijska sirena čula se samo dva-tri minuta kasnije, a odmah zatim u krajnjoj desnoj traci pojavila su se i poznata kola sa oznakama policije San Franciska. Vozač je očividno znao šta traži; kola su se zaustavila tik uz ostavljeni O' Flaertijev automobil.

— Slučajno! — mrmljao je mladić dok ga je Eldridž odvlačio u suprotnom pravcu. — To je slučajnost, čoveče! Ona mi to nikada ne bi učinila...

— Ti si hipnotisan, O' Flaerti! — nasmeja se Eldridž. — Srećom, poznajem način da te oslobodim kobnog uticaja te žene!

Mladić pokuša da istrgne ruku, ali bi sa isto toliko uspeha izvukao šaku ispod planine...

— Ostavi me na miru! — zurla mladić, pokušavajući da slobodnom rukom zada udarac. — Čuješ li?! Ostavi me na miru, proklet bio!

Uzdahnuvši, Eldridž mu levom pesnicom zadade lak udarac u vrh brade, tako hitro da mladić ne stiže ni da trepne.

Prevrnuo je očima i počeo da klizi naniže, ali ga dve čvrste šake ščepaše i zadržase u uspravnom položaju. Samo na trenutak, jer se kraj njih istog časa zaustavi elegantni beli »mercedes« za čijim je volanom sedeo plavokosi grmalj grubog lica.

Zadnja vrata kola otvoriše se u pravi čas da Eldridž kroz njih gurne opušteno telo nokautiranog Irca i vešto uskoči za njim. »Mercedes« krete glatko i bešumno još pre nego što su se vrata zatvorila; na ulici prepunoj prolaznika svega njih dvoje ili troje primetilo je da se događa nešto neuobičajeno, a ni oni nisu imali vremena za nešto više od začuđenog pogleda.

Eldridž sačeka da kola prođu pored policajaca, a onda uspravi O' Flaertija u malo udobniji položaj.

— Ko je naš spavač, Les?
— upita vozač, bacajući pogled u ogledalo. — I još važnije: ko je mačka koja je tako žurno isfurala iz lokala?

— Njegovo ime je Šon O' Flaerti, Pite. To ti nešto znači?

— O'Flaerti? Hmmm... ovaj grad je pun Iraca i među njima je bar stotinak O'Flaertijevih. Njegovu facu, međutim, nikako ne mogu da smestim u okvir sa poznatim imenom. Nee... ne bih rekao da ga u podzemlju znaju...

— Ni ja. Još uvek je amateur, sam mi je rekao.

— Tako i izgleda — sleže plavokosi moćnim ramenima. — Ortak, na jedno pitanje mi nisi odgovorio, čini mi se...

— Ah, crnokosa sa arapskom krvi u žilama? Puna je vatre, Pite.

— To se vidi i sa milju rastojanja, do đavola? Njegova ženska?

— Tako je on mislio. Do sada.

— Posvađao si ih? Prokletstvo, zašto uvek moraš da oteraš sve zgodne ženske koje ti se približe. Les?

— Ovoga puta u pitanju je usluga načinjena našem prijatelju. Bojim se samo da on to još uvek ne shvata...

Plavokosi džin tiho zviznu.

— Ona je zvala policiju? a? Na čudan način pokazuje svoju ljubav, nema šta!

— Tačno. Kada sam rekao da je puna vatre, zaboravio sam da dodam kako ta vatra miriše na sumpor!

— Onda malog nećeš tako lako izlečiti od ljubavi za njom. A kad smo već kod njega... gde ga vozimo?

— Kući, Pite.

Plavokosi potraži njegov pogled u ogledalu.

— Misliš... na obalu?

— Aha. Nijedno drugo mesto ne zovem kućom, zar ne?

— Znam, do đavola. Misliš... misliš da bi on mogao da bude onaj pravi?

Morao je još jednom potražiti oči prijatelja u ogledalu. Protiv običaja, odgovor je kasnio.

— Ne znam, Pite... Ali bi mogao biti...



Šon O'Flaerti zastenja i otvori oči, a onda se naglo uspravi i dotače bradu vrhovima prstiju.

— Ti si me udario? Gde smo mi ovo? Ko je on?

Eldridž se nasmeja, vrteći glavom.

— Hajde, Šon, hajde... Sredi misli i pokušaj sam da odgovoriš na sva ta pitanja. A ne bi trebalo da odgovoriš budu teški...

— Ne, do đavola! — Šon okruži pogledom oko kola u pokretu. — Ovo je jezero Merced, je li tako? Put broj 35. Drago mi je da upoznam tvog prijatelja, Eldridž. Rekao si mi ko sam ja, red je da i ti meni kažeš njegovo ime...

— Njega zovu Tabasko Pit, Šon, i mislim da i nema drugog imena — sa odobravanjem se nasmeši Eldridž. — Inače, mene možeš zvati Les... pod uslovom da si shvatio kako je onaj udarac maločas bio više nego potreban.

— Ne znam. Činjenice su na tvojoj strani, ali...

— Do đavola sa činjenicama kada je ljubav u pitanju — zabruna Tabasko Pit sa svog mesta. — Samo, prijatelju, trebalo bi da znaš šta se događa sa zaljubljenim momcima koji se bave opasnim poslovima...

O'Flaerti se zavalio u sedište i sklopi oči masirajući bolno mesto na bradi.

— Da li je vreme, Eldridž — reče nekoliko trenutaka kasnije, ne otvarajući oči — da mi odgovoriš na nekoliko pitanja koja je još odavno trebalo da postavim.

— Ne — odgovori drugi čovek jednostavno. — Razgovaraćemo na nekom mirnijem mestu, Šon.

— A to je...?

— Na nekoliko milja odavde. Mislim da će ti se dopasti.

Tabasko Pit promrmlja nešto nerazgovetno i O'Flaerti otvorio oči sa osmehom na licu.

— Mom novom prijatelju, Tabasko Pitu ne sviđa se što me tamo vodiš, Les...

— Đavolski si u pravu — sleže Tabasko ramenima. — Les retko greši, ali ovoga puta... Ništa lično, razumeš, O'Flaerti; ali, zaljubljeni su u principu nepouzdate osobe!

— On neće još dugo biti zaljubljen — tiho reče Eldridž.

— Nisi u pravu, Pite.

— O keji! Videćemo!

— Videćemo.

— Hej! — pobuni se O'Flaerti. — Nemojte razgovarati o meni kao da sam na hiljadu milja odavde! I šta, prokletstvo, znači to da neću biti još dugo zaljubljen?

— Zaljubljenost je jedna vrsta hipnoze, Šon — reče Eldridž. — Zaljubljen čovek vidi samo ono što osoba u koju se zaljubio želi da vidi, što potpuno odgovara definiciji hipnoze, bar onakve kakvu ja primenjujem.

— Ti? Ti si hipnotizer?

— Između ostalog — osmehnu se njegov sagovornik. — Ako tu definiciju prihvatimo, onda, se ono što je stvoreno hipnozom može na isti način i ukloniti, zar ne?

— Čekaj malo! Hoćeš da kažeš da me je Mira hipnotisala? Protiv moje volje? Žao mi je što ovo moram da ti kažem, ali ti govoriš gluposti, čoveče!

— Protiv tvoje volje ne — odmahnu Pit glavom. — Les hoće da ti kaže da ni tvoja cura, možda, nije bila svesna da te hipnotiše. Mnogi veliki majstori hipnoze nisu ni sanjali kakvim moćima raspolažu.

— Da, i to se događa — klimnu glavom Lesli. — Veliki zavodnici, uspešni kockari, neki uspešni poslovni ljudi... mnogi od njih svoj uspeh duguju hipnozi, a da toga nisu ni svesni!

O'Flaerti se ponovo zavalj u sedištu i sklopi oči, ali je to očevidno bio samo pokušaj da sredi i analizira gomilu informacija kojom su ga u kratkom vremenu zasuli.

— Recimo da je tako — promrmlja. — Neka ste vas dvojica u pravu, momci. Ali... ne pokušavate li sada i VI da me hipnotišete?

— Ne, Šon — tiho odgovori Lesli. — Ne pokušavamo. Naprotiv; želimo da pomogne-

mo tvom zdravom razumu da zbacj koprenu u koju ga je uvala ta devojka i da te oslobodimo njenog kobnog uticaja. Sreća je što sam imao taj kasetofon uz sebe; bez njega mi ne bi poverovao, zar ne?

— Ne... mislim da ne bih — Šon zgrči lice. — Do đavola, čovek ponekad mrzi samog sebe zbog stvari koje čini...

— To se više ne sme događati. Potpuni integritet ličnosti je prvo što moramo postići, Šon.

Mladić se trže i otvori oči.

— Hej, to zvuči pomalo preteće! — nasmeja se. — Ko smo to — mi?

— Tabasko Pit, ja i još neko koga ćeš uskoro upoznati. Mi smo ekipa koja se, bez lažne skromnosti, već godinama bori protiv zločina. Po Zapadnoj obali i još ponegde, sa više ili manje uspeha. Pružićemo ti pri liku, Šon, da postaneš jedan od nas...

Mladić ne odgovori. Proučavao je pogledom preplanulo lice čoveka pored sebe, kao da se pita ne priča li mu ovaj neku modernu bajku.

U međuvremenu, »mercedes« je projurio pored jezera Mercedes i putem broj 35 produžio na jug, tamo gde se obala strmo diže iz okeana, pokazujući da Južna Kalifornija ima i svo

jih negostoljubivih delova, onih koje nikada ne snimaju za turističke propagandne filmove.

— Zašto baš ja? — upita mladić. — Ne poznajemo se više od jednog sata, Les, a vi mi nudite da postanem jedan od vas. Sem ako me niste dugo držali na oku...

— Ne. Zaista sam te prvi put video u onoj banci, Šon — nasmeja se Eldridž. — Dopalo mi se kako se ponašaš u akciji, za početak. Poznaješ borilačke vštine?

— Neee, ne bih to smeo reći. Te stvari mi dolaze nekako, prirodno, razumeš.

— Da, i ja sam stekao takav utisak. Telo te je uvek izvrsno služilo, zar ne?

— Jeste. Retko se događalo da ne izvede nešto što sam zamislio. Da sam imao vremena da se bavim sportom, mogao sam postati olimpijski šampion, rekli su mi neki atletski treneri. Jedino — nasmejao se — što nisu nikako mogli da se slože u kojoj disciplini treba da nastupim!

— Za početak, to je dovoljno. Otkrićeš da su mogućnosti tvog tela praktično neograničene, i da se stvarne granice zapravo nalaze u tvom duhu — reče Eldridž. — Još jedno

važno pitanje: imaš li bližih srodnika, Šon?

— Ne — odmahnu mladić glavom. — Bez roditelja sam ostao u šesnaestoj godini. Jedan od onih glupih i besmislenih zločina u vreme velikih rasnih nemira. Neko je upao u kuću dok sam bio u školi i zaklao ih. Da bi stvar bila gora, ja sam ih našao kada sam se vratio iz škole...

— Govoriš dosta mirno o tome, Šon...

— To je činjenica, do đavola! Nešto poput kamenog zida, on se ne može probiti glavom. Činjenica je činjenica, zar ne?

— Sasvim tako — dobaci Ta basko Pit. — Pod uslovom da nije umešana izvesna crnokosa dama, Šon...

— Oh, u redu, u redu! Svi mi imamo svojih slabosti, boga mu!

— Moraćeš takvih slabosti da se oslobodiš ako budeš želeo da ostaneš sa nama, Šon. Štaviše, mislim da će jedan od prvih ispita biti tvoj sastanak sa Mirom.

— Sa njom? Zar je to potrebno?

— Iz dva razloga — mirno reče Eldridž. — Pre svega, ona očevidno nešto zna o ljudima koje Pit i ja već dugo pratimo. A onda, moraš se suočiti sa svojim osećanjima i staviti ih na

probu pored nje. Želim da savladaš svoju zaludenost njenim licem i telom i ostaneš hladnokrvan, ma šta ona činila. Cilj je da pođeš u krevet sa njom, čak, da vodiš sa njom ljubav, a da to ne poremeti nijednog trenutka tvoje rasuđivanje!

— Uhhh...

— Težak ispit, nema šta! — smejao se Tabasko. — Les, ako naš novi drug bude oklevao, ja se javljam dobrovoljno da ga zamenim!

Lesli je oštro motrio Šonovo lice i video trzaj na njemu kada je čuo Pitovu ponudu. Prelomni momenat: ovo je jedan od prvih ispita novog stanja duha Šona O'Flaertija...

Ništa nije izgubljeno i ako on sledećeg trenutka bude zahtevao da zaustave kola i puste ga da izađe. Međutim...

Šon sklopi oči i steže zube. Na ukočenom licu sada je bilo malo traga teške unutrašnje borbe koja potraja nekoliko trenutaka.

— Vas dvojica ste u pravu — reče otvarajući oči, sa gorkim osmehom na licu — a ja sam prokleta budala! Kada se samo setim šta mi je sve ta cura priredila, a ja joj oprostio... ahhhh!

— Od svih borbi — tiho reče Eldridž — najteža je borba sa samim sobom. To mi je moj

učitelj rekao još davno, ali mislim da sam tek sada shvatio pravi smisao te pouke...

— Učitelj? — podiže Šon obrve. — U školi?

— Da, u jednoj vrsti škole, a uskoro ćemo znati da li slična škola očekuje i tebe.

— Škola? Prokletstvo, zar ne misliš da sam prestar za neke nove veštine?

Pitanje je bilo postavljeno u šali, ali ga Lesli Eldridž primi sasvim ozbiljno.

— Možda — odgovori. — To je jedna od stvari koju moramo proveriti pre nego što obuka počne. Koliko godina, zapravo, imaš: dvadeset jednu, dve?

— Davedeset jednu i po. Mno go a?

— Nadam se da nije. U svakom slučaju, to je neka gornja granica iznad koje svako ne bih smeo ići.

Šon ga je pažljivo posmatrao.

— Imam utisak — reče — da pristupam nekoj verskoj sekti ili viteškom redu, do đavola. Vi, momci, sve to đavolski ozbiljno shvatate... ili samo zbijate šalu na moj račun?

— Ne, Šon — glas Tabasko Pita retko kada je ovako ozbiljan. — Šala nipošto nije. Upadaš u družinu koja se gotovo svakog dana suočava sa smrću.

Sa smrću se smeš šaliti, ali je moraš shvatiti ozbiljno, jer jedino kod nje više nema po-pravnog ispita!

Šon nije skidao pogled sa ozbiljnog Eldridžovog lica.

— Dakle, Les? Reći ćeš mi?

— Hoću... Pretpostavljam da si čuo za ninde?

— Ninde?! Japanske ninde? Ko nije, do đavola? Ali, kakve...

— Ti — nasmeja se Eldridž — ne veruješ da ninde postoje?

— Naravno da ne verujem, do đavola! Svi ti filmovi puka su izmišljotina, zasnovana na nekoliko japanskih praznovERICA!

— Hmmm...

— Ma hajde! Sad ćeš me ubediti da ninde postoje i da... Čekaj malo, prokletstvo! Hoćeš da kažeš da... da... Ne, to nije moguće!

— Moguće je, Šon — sasvim mirno reče Eldridž. — TI bi mogao postati ninda. Sa svakim novim trenutkom sve čvršće verujem u to...

— Ja? Japanski ninda? — razrogači oči. — Čuj, Eldridž, ako...

— Ne JAPANSKI ninda — ispravi ga Tabasko, smejući se. — Američki ninda. Drugi američki ninda, da budem još precizniji.

— Drugi? A prvi je...?

— Prvi i za sada jedini je moj prijatelj Lesli Eldridž, Šon — smeja se Tabasko i dalje. — I da te upozorim na vreme: kada obuka jednom počne, zalaićeš po hiljadu puta što te nisu uhvatili u pljački banke i strpali u lepi, fini i udobni zatvor!

*
* *

— Ne misliš da bi bez toga bilo lakše, Les?

— Možda, ali se moraš navikavati na kostim ninde, Šon, sve dok ne zaboraviš da je na tebi. Kako napreduju vežbe osećaja dodira vrhova prstiju?

— Odlično. Jutros sam osamdeset šest puta uspeo samo dodirom da razlikujem glavu i pismo na sto raznih novčića. Nije loše za početak, a?

— Golim prstima?

— Naravno, kako bih inače?

— Kad budeš u stanju da u tim rukavicama razlikuješ svaki od sto novčića, možeš se nadati da ćemo nastaviti obuku za nindu, Šone...

— U rukavicama? Nemoguće!

— Tu reč ne želim više da čujem. Nije nemoguće ništa što tvoje telo može da izvede, sve dok veruješ u njega. Koliko sam ti to puta već ponovio? Stotinu, dve stotine?

— Mnogo puta. Nekako... nekako ne uspevam da poverujem u takvo nešto...

— Znam — nasmeši se Leslie. — I moj sensei Tanaka insistirao je na tome. Mi, ljudi sa Zapada, vaspitani smo da verujemo isključivo u zakone fizičke realnosti i zato Japanac daleko lakše postaje ninda nego ti i ja. Pogledaj tu stenu tamo...

Šon na trenutak odloži kostim japanskog ninde od tanke crne svile i podiže pogled.

Planina Šošon u Nevadi, na samoj granici sa Kalifornijom i u blizini čuvene Doline smrti, nije visoka planina, ali je zbog svoje prirode gotovo nepristupačna. Ima krajeva u koje ljudska noga nikada nije stupila, a nekoliko litica odnelo je već nekoliko desetina života među hrabrim i neopreznim alpinistima koji nisu mogli da odole izazovu.

Dva prijatelja su tu već osam dana, živeći kao pustinjaci, na minimumu hrane i vode, uprkos napornim telesnim vežbama koje je Leslie nametnuo kandidatu za ninđu. Biće to prva lekcija o granicama mogućnosti ljudskog tela.

I prvi ispit. Jedan od onih koji se u polovini slučajeva završavaju fatalno...

— Šon...

— Da? — mladić je konačno završio sa podešavanjem svog kostima i sada je pomerao udove nastojeći da se u njemu oseća što komotnije.

— Nešto ti nisam rekao o školama ninducia u Japanu. Ima ih mnogo više nego što bilo ko želi da prizna.

— To sam i pretpostavljao. Ali, to što govoriš samo je uvod, zar ne?

— Da. Da li si se u ovih nekoliko dana zapitao kako to da su sve te škole vekovima ostale dobro čuvana tajna?

— Jesam, do đavola, stotinu puta! U redu, razumem što ninde ne žele da govore o tome, ali kako sprečiti da brbljaju one koji ne uspeju da završe obuku. A ima i takvih, svakako...

— Ima ih. Oko devedeset pet odsto.

— Devedeset pet? Šališ se? — zvaznu Šon.

— Toliko. Od stotinu kandidata, petorica postanu ninde.

— Ostali?

— Ostali nemaju prilike da brbljaju, Šon. Loši učenici jednostavno umiru...

Šon steže zube.

— Ubijaju ih, zar ne?

— Možeš to i tako nazvati. Najčešće stradaju polažući ispit koji nadmašuje njihove mogućnosti...

Šon svuče sa glave kapuljaču od svile na kojoj su jedina dva otvora uski prorezi za oči i obrisa znoj sa lica. Veština regulisanja telesne temperature jedna je od veština nindži koje tek treba da upozna.

Ako preživi...

— Počinjem da shvatam — tiho reče mladić. — Imaš za mene ispit koji... koji bi mogao biti fatalan, zar ne?

— Tako je. Važno je da sebe ubediš u jednu stvar: ti to možeš!

— Šta to mogu, Les? Šta?

— Da se uspneš uz ovu liticu nad nama. Bez ikakvih pomagala, samo uz pomoć prstiju na rukama i nogama.

Šon nije podigao pogled uz hrapavu stenu. Nije ništa ni rekao, jedino je kratki blesak u očima odao njegovo iznenađenje.

»Dobar je«, pomisli Eldridž. »Nisam se prevario u njemu. Već je video tu liticu i proučio je, i nema potrebe da je ponovo pretražuje pogledom. I nije rekao da je nemoguće to što od njega tražim...«

— Kada? — upitao je Šon. Pokreti su mu bili mirni kada je vratio kapuljaču na glavu i podesio je na licu.

— Odmah. Zašto odugovlačiti?

— U pravu si, Les. Poželi mi sreću!

— Sreća nema veze s tim, Šon. U pitanju su samo tvoja spretnost i tvoja snaga, ništa više... Nećeš najpre da odabereš put za uspinjanje?

Osmeħ pod crnom svilom bio je nevidljiv, ali oštro uho ninde uvek razazna ton glasa svog sagovornika.

— Već sam ga odabrao, Les. Ta me je litica magnetski privlačila od prvog dana. Čudno, a?

— Nije čudno, to je dobar znak. Ti i ona morate postati jedno, seti se šta sam ti govorio. Moraš je shvatiti i osetiti da bi ti litica pomogla da je savladaš. Svaka pukotina i izbočina imaju svoje značenje koje moraš razumeti.

Šon ne odgovori. Sigurnim korakom, bez traga oklevanja, on priđe steni koja se nad njima gotovo vertikalno uzdizala do visine od gotovo dve stotine stopa.

Stara granitna stena, sa licem izbrazdanim kišama i neprestanim trenjem sa peskom koji vetar donosi iz Doline smrti.

Postoji nekoliko otvora u kojima se skupilo malo suve zemlje, podloga za otporno pustinjsko rastinje. Šon, međutim, zna da njegovo korenje ne može podneti čak ni težinu mrša-

vih lešinara i da bi bilo samoubistvo ako bi pokušao da se uhvati za njih.

Čudno, lešinare kao da je pri vukla pomisao na njih. Iskrslu su odnekud iza litice i, počeli da kruže nad njenim vrhom, još uvek samo dve crne tačke na nebu.

Spustiće se tek kada osete miris sveže krvi, spremni da svoje krive kljunove zariju u otvorene rane i staklaste oči mrtvog bića...

»Nadam se da Šona ne muče iste misli kao i mene«, reče ninda u sebi. »To ne bi bilo dobro, jer strah usporava pokrete i čini ih nesigurnim...«

Šon O'Flaerti se nije okrenuo da pogleda prema njemu. Zastao je pred stenom i najpre položio oba dlana na nju, kao da želi da joj oseti bilo.

»Od njega može postati ninda«, mislio je Leslie. »Instinktivno oseća prirodu i ume da se stopi sa njom. Uskoro ću, ako preživi ovaj ispit, početi sa njim da vežbam, kako bi što pre stekao HARAGEI...«

Mladić je zavukao prste u jedva primetnu pukotinu u kamenu i počeo da se penje. Sporo i sigurno, dugo ispitujući svaki novi oslonac pre nego što će mu poveriti težinu svog tela.

Prvi američki ninda nepokretno je sedeo, prateći ga samo pogledom i nastojeći da spreči grčenje mišića koji su, sami od sebe, ponavljali pokrete mladog čoveka na litici.

Deset minuta i trideset stopa... Nije loše, za početnika, iako bi Leslie odabrao drugu putanju po licu stene, pravac koji se njemu, sa ovog mesta, činio lakšim...

Još deset minuta. I još samo deset novih stopa uspona.

A ovo još uvek nije najteži deo...

U narednih pola sata Šon je savladao prvih stotinu stopa litice i sada se nalazio pred najtežim njenim delom, mestom koje je neprestano trenje sa pustinjskim peskom uglačalo gotovo kao ogledalo.

Minijaturne pukotine, naravno, postoje i tu. Pitanje je samo da li će mladi čovek imati dovoljno koncentracije da ih uoči. I dovoljno snage u prstima i udovima da ih iskoristi.

Međutim...

Telo ninde, sve dotle nepomično u položaju za meditaciju, naglo se pokrete.

Nešto se dogodilo u okolini. Još uvek nije znao šta, ali HARAGEI, npeogrešivo čulo nindji, upozoravalo je na opasnost!

Kakva opasnost bi im mogla pretiti u ovom pustom, od Bo-

ga zaboravljenom kraju, gde ljudi nema na desetine milja unaokolo?

Pitanje na koje će odgovor doći sam, uskoro. Sada najpre treba utvrditi kakva vrsta opasnosti pretili i koliko će biti ugrožen Šon, u daleko nepovoljnijem položaju nego sam ninda...

Dva lešinara koja su leno kružili nad liticom, već nekoliko minuta koncentrisali su se nad jednim mestom, udaljenim pedesetak jardi od njenog vrha. Tamo su prдавne tektonske sile nabacale stenje na neurednu hrpu, idealnu kao zaklon za biće koje nekoga vreba iz zasjede.

Životinja to svakako nije, jer ovde nema zveri vrednih poмена. Tamo negde krije se čovek dobrih nerava, sposoban da veoma dugo ostane nepomičan, toliko miran da zavara čak i lešinare koji su pomislili da je pod njima mrtvo telo.

Ninda odmeri okom rastojanje do hrpe kamenja. Među prstima desne ruke već mu se nalazio šuriken, opasna čelična zvezda koju ninda najradije koristi za borbu na distanci.

Dve stotine stopa nad njegovom glavom. Gotovo krajnja granica dometa za šuriken bačen rukom...

Ipak, mora uspeti. Ne zbog sebe, nego zbog Šona, praktično bespomoćnog na litici ravnoj kao ogledalo!

Lešinari naglo prekidoše let po uskoj spirali i vinuše se naviše, snažno režući krilima vreli vazduh.

Zaplaišo ih je pokret čoveka koji se skriva među stenama, naravno. Tajanstveni napadač konačno je doneo odluku da pređe u akciju...

Strelac sa snajperskom puškom, bez sumnje. Već sama ta činjenica dovoljna je kao zaključak ko ih to vreba i ko ga je poslao.

Ubice imaju svoj zaštitni znak. Psihopate, ubice u afektu, profesionalne ubice...

Kako su ljudi kojima je tako dugo na tragu, doznali da su ninda i Šon O'Flaerti upravo ovde, na padinama planine Šošon?

Još jedno pitanje na koje će odgovor morati da potraži kasnije. Odlučni trenutak je sve bliži, jer vrh duge puščane cevi polako počinje da izranja iz zaklona!

On sam biće prvi cilj, naravno; kada obori čoveka na tlu, snajper će mirno i lako, kao na strelištu, dovršiti i onoga koji se vere uz liticu...

Ninda je i dalje mirovao na svom mestu, samo iskosa pos-

matrajući gomilu stena. Strelac u zaklonu mora do poslednjeg trenutka biti ubeđen kako je njegovo prisustvo nezapaženo. Neka bude siguran u sebe, neka se unapred sladi gomilom novčanica koja ga očekuje posle dobro obavljenog posla!

Crna silueta durbina, iza nje ružičasti oval ljudskog lica. U najboljem slučaju, ima još svega sekundu ili dve, jer cev puške sada skreće prema njegovim grudima.

Još uvek nije želeo da podigne pogled direktno prema strelcu; neka ovaj do poslednjeg delića sekunde ostane u uverenju da je ostao neopažen. Uostalom, haragei će ga na vreme upozoriti na trenutak kada protivnik pritisne okidač...

SADA!

Iz sledećeg položaja, sa prekrštenim nogama, ispravio se kao naglo otpuštena čelična opruga. Baš kao opruge, noge su ga odbacile u stranu i ninda se uvio u struku, okrećući levo rame prema strelcu na stenu.

Nevidljivi projektil prolete nekoliko palaca paralelno sa njegovim grudima i podiže oblacić prašine na tlu, ali je ta činjenica u ovom trenutku nevažna, jer mora uzvratiti pre nego što strelac uspe da repetira pušku i ponovo nanišati.

Uložio je svu raspoloživu energiju svog tela u zamah desnom rukom i šuriken je zazviždao kroz vazduh kao razbesneli stršljen, na trenutak prigušujući tupi odjek pušcanog pucnja.

Ninda ne sačeka na istom mestu ishod svog hica. U dva nestvarno duga skoka približio se litici, tražeći mrtvi ugao za slučaj da čelična zvezda ipak ne nanese smrtonosu povredu protivniku. Dve stotine stopa je ipak predaleko da bi bio potpuno siguran u svoje oko i svoju ruku.

Ne, drugi šuriken nije potreban...

Čovek među stenama ne pušta na glasa, ali puška ispade iz njegovih ruku, a umesto lica, ninda je sada mogao videti samo deo glave obrastao gustom crnom kosom.

Šon? Šta je sa njim?

Prokletstvo!

Iznenadni pucanj poremetio je ravnotežu mladog čoveka. Nekontrolisana konvulzija mišića odvojila je obe noge i jednu ruku od ionako nesigurnog oslonca i on je sada lebdeo nad ponorom, zarivajući samo prste leve ruke u gotovo nevidljivu pukotinu u kamenu!

Šuriken ponovo polete iz ruke ninde. Bio je dovoljan samo delić sekunde da shvati situa-

ciju u kojoj se Šon našao i nađe jedino rešenje koje će mladiću pomoći da se izvuče iz smrtno opasnosti!

Čelična zvezda se sa dva svojih kraka, oštra kao žileti, zari u sasvim usku pukotinu, na samo nekoliko palaca od raširenih prstiju Šonove desne ruke koji su očajnički pipali po kamenu tražeći neki oslonac.

Naravno, taj hitac može imati i suprotni efekat; iznenađen, mladić bi mogao izgubiti oslonac i levom rukom i tada ga više nikakva sila na ovom svetu ne bi mogla spasiti od sigurne smrti!

Ako se to dogodi, Lesliju sva kako neće biti svejedno. Međutim, bio bi to vrlo očigledan dokaz da se prevario i da Šon O' Flaerti nikada ne bi mogao postati ninda...

Ne!

Prsti mladića stegoše se oko čelične zvezde koja je virila iz kamena, ne mareći za to što je ona vrela. Šuriken bačen rukom ninde, naime, leti tako brzo da se u trenutku sudara sa preprekom ogromna količina kinetičke energije mora pretvoriti u toplotu.

Lesli se izmače jedan korak da bolje pogleda i zadovoljno klimnu glavom.

Sve je u redu sa nervima mladog čoveka. Našao je oslo-

nac i za jednu nogu i nastavio da se vere, baš kao da se u poslednjih nekoliko sekundi ništa nije dogodilo!

Ninda pogledom pretraži okolinu, iako mu je haragei već dao signal da nikakve opasnosti više nema u blizini. Za svaki slučaj, jer kroz nekoliko trenutaka i on će se naći na litici, izložen isto onako kao i Šon.

Počeo je da se vere hitro, sigurnim pokretima, koristeći pravac koji je odabrao sam. Uostalom, imao je i mnogo više iskustva od Šona; ko zna koliko je ovakvih litica, i zidova od kamena i betona, već ostalo za njim.

Pristigao je mladića pod samim vrhom i dva para očiju u uskim izrezima kapuljače na trenutak se sretoše.

— Ko... ko je to bio? — zadihano upita Šon.

— Videćemo.

Bio je nad mrtvim te'om i okrenuo ga na leđa kako bi mu mogao pogledati lice kada je i Šon konačno stigao među hrpu stena.

Krak šurikena virio je iz levog oka, a krv je u krupnim kapima, kao suze, curila niz lice. Obično, usko lice čoveka četrdesetih godina, sa smešnim brčićima ispod nosa.

— Poznaješ ga? — tiho upita Šon.

— Ne. A ti?

— Ne. Nikad ga nisam video. Profesionalac, zar ne?

— Da. Bosovi sa Zapadne obale obično koriste usluge ubica iz Klivlenda. Oni dođu, obave svoj posao ovde i vraćaju se prvim avionom, čim pokupe svoj honorar.

— Prokletstvo!

Lesli potraži njegov pogled i mladić klimnu glavom.

— Znam — reče sasvim tiho. — Pitaćeš me kako je on doznao da smo ovde. Već znaš odgovor, zar ne?

*
* *

— Gospođice... Oprostite, gospođice...

Crnokosa Mira se okrete i pažljivo pogleda čoveka koji je oslovio u ogromnom holu luksuznog hotela »Fermont«.

— Da?

Ošinula ga je jednim pogledom. Šezdeset ili nešto više godina, odelo od najboljeg krojača, debela lisnica u džepu. Još uvek pravog vojničkog stasa, sa lepim sedim brkovima na preplanulom licu.

Mnogo privlačniji od većine drugih koji je obično oslovljavaju na ovakvim mestima. I ne manje bogat.

— Gospođice, želeo bih da vam kažem samo jednu stvar: strahovito ste privlačni, a ja, kao poslovni čovek, ne želim da propustim ovakvu priliku!

Nasmejala se, promuklo, iza zivački. Ovaj matorac je bar iskren i ne okoliši, proklet bio! Sem toga, rekao je da je poslovni čovek, što znači da će pristati na bilo koju cenu da bi »iskoristio priliku«.

— Zavisi — rekla je mazno — šta želite od mene...

I ovaj je buljio u duboki izrez njene skupe večernje haljine, ali diskretno i uzdržano. Prokletstvo, par stotina dolara dobro bi joj došlo, Ricioli joj nije dao ništa otkako mu je prodala inofrmaciju o tome gde se nalazi ona budala, Šon O' Flaerti...

— Šta imate na repertoaru, gospođice?

— Sve što vam može pasti na pamet i preko toga još ponešto — nasmejala se. — Zadovoljni?

— Šteta što nemam previše vremena — reče starac sa izrazom iskrene tuge u tamnoplavim očima. — Sat, sat i po najviše.

— Nije to ni malo — sleže Mira ramenima, potpuno svesna da tim pokretom još više otkriva svoje božanstvene grudi. I bio je trenutak za to, jer

sada na red dolazi razgovor o ceni. — Mislim, da li ste vi u stanju da izdržite tako dugu seansu?

— Nemam nameru — nasmejao se i on — da umrem na vašim divnim grudima... iako bi se teško moglo zamisliti lepše mesto za umiranje. Recite cenu, gospođice... i nemojte biti skromni, molim vas!

— I nemam nameru.

Matori joj se sve više dopadao. Do đavola, malo ležanja na leđima i mrdanja kukovima nikome nije škodilo, sem što se toliko nadraži da odmah posle toga mora potražiti nekog mladog pastuva spremnog da je zadovolji. — Šta kažete na dve stotine?

— Ništa. Sem da ste skromni. Dobili biste i dvostruko više verujte!

— Šta se tu može — filozofski sleže ramenima devojka. — Pogodba je pogodba. Imate sobu u hotelu?

— Apartman na prvom spratu. Sa posebnim liftom, bez liftboja.

— Oh? Zašto bez liftboja?

— Da bismo što pre bili sami. Ovaj hol je prepun sveta i suviše bučan, zar ne?

Nasmejala se.

— Ja sam spremna, ako ste vi spremni — reče, šireći ruke.

— Prva polovina onda u liftu, može?

Zaista je imao svoj privatni lift u dubini hola i otvorio ga ključićem koji je izvukao iz džepa smokinga. Otvorio joj je vrata i propustio je, kao pravi džentlmen.

Novčanica od sto dolara, izvučena iz lisnice u kojoj je bilo još puno sličnih nestade u njenoj torbici. Nasmešila se i pustila da joj bretela večernje haljine sklizne sa desnog ramena.

— Ima li posluge u vašem apartmanu? — upitala je promuklo.

— Ne. Bićemo sasvim sami.

Pomerila je rame i haljina je skliznula još niže, otkrivajući ružičastu bradavicu na punoj dojci koja je prkosno štrčala, kao da za nju ne važi zakon gravitacije.

— Kupili ste prvoklasnu robu, gospodine — reče milujući ga prstima po butini. Boga mu, mora da matorac igra golf svaki dan, ti mišići su tvrdi kao čelik i ne bi ih se postideo ni mnogo mlađi čovek.

Ko zna, možda joj čak bude dobro sa njim u krevetu. I ti matorci ponekad umeju da iznenade...

Lift se bešumno zaustavio i ona je prošla kroz vrata, smičući haljinu i sa drugog rame-

na. Neka malo uživa u golotinji njenih leđa i njihanju kuckova, dok prolaze kroz predvorje apartmana, po tepihu u koji štikle njenih cipela bešumno upadaju.

— Salon je pravo — reče čovek iza nje. — Najpre ćemo nešto popiti, zar ne?

Još jednom se izazivački nasmejala i dobacila mu pogled preko ramena, otvarajući vrata pred sobom.

— Oh!

Mladić koji je sedeo u širokoj kožnoj fotelji, podiže pogled sa časopisa koji je držao u rukama i mirno je pogleda.

— Zdravo, Mira — reče. — Vidim da si se već raskomotila. Osećaj se kao kod svoje kuće!

— Šon! Zar si ti... zar nisi...?

Prinela je ruku ustima i stegla zubima dlan. Prokleta glupača, skoro da joj je izletelo nešto što nije smela da kaže!

Taj starac iza nje... Prokleti matori kućkin sin, on je uvukao u ovu zamku!

Okrenula se, gnevno sevajući ogromnim crnim očima.

Čovek pred njom već je bio skinuo sedu periku i sada je pažljivo odlepljivao brkove ispod nosa.

Prepoznala ga je odmah. Onaj kućkin sin koji je onog da-

na sprečio Šona da opljačka banku!

Proklet bio, kako se on stvorio ovde?

Uplašila se samo na trenutak, ali se brzo pribrala. Sreća što su ovde samo muškarci, sa njima je naučila da izlazi nakraj. Dobro je što su joj grudi gole, malo je onih koji mogu da odole pogledu na njih.

Hmmm... kako bi bilo da pokuša sa trikom starim koliko i svet?

— Ahhh!

Pala je veoma uverljivo, ali bez neke posebne opasnosti po sebe na dubokom tepihu. Ne slučajno. izvila je telo tako da lepota njenih grudi potpuno dođe do izražaja.

— Onesvestila se, a? — mirno reče Šon, dižući se iz fotelje. — Ti si za piće, Les? Ovakvo uzbudljiv prizor zahteva nešto jače!

— U pravu si — nasmeja se ninda. — Nešto hladno, samo; njen program u liftu bio je veoma vruć!

Još uvek sklopljenih očiju, iako svesna da je igra već izgubljena, Mira začu šum Šonovih koraka po tepihu i tiho zveckanje leđa u velikoj posudi.

Vrisnula je kada su se sitne kocke leđa kao vodopad sručile na njene grudi i trbuh.

Skočila je na noge, sa gadnom psovkom na usnama i zastala, uzburkanih grudi i očiju blistavih od gneva.

— Lep prizor — primeti Leslie ravnodušno. — Uzbuduje te, Šon?

O'Flaerti se vratio u fotelju i odmahnuo glavom.

— Više ne. Nimalo zaista. Izgleda da sam se izleo od te proklete kučke!

— Šon — prostenja ona drhtavim glasom. — — Šon... ti to meni ne bi učinio, zar ne?

— Ja tebi sigurno ne bih poslao plaćenog ubicu na vrat — složi se mladić. — Što se tiče ostalog... ništa ne garantujem.

Ona načini korak prema njemu; večernja haljina potpuno spuznu niz njene kukove i Mira vešto iskorači iz nje, ostajući samo u minijaturnim svilenim gaćicama, kroz koje se sasvim lepo video njen crni žbun.

— Šon... Znam da sam pogrešila i drago mi je što ti se ništa nije dogodilo, veruj mi! Nikada sebi ne bih oprostila da je Ricioli uspeo u svojoj nameri!

— Mala brzo kapira — primeti Leslie. — Verujem da ćemo od nje uskoro čuti i druga ime na koja nas zanimaju. Ko je Ricioli, Mira?

— Šon... devojka se pravila da ga ne čuje. — Možeš li da mi oprostiš? Ne bih to učinila da prošli put nisi onako grubo postupio sa mnom, časna reč!

O'Flaerti se grohotom nasmeja.

— TVOJA časna reč, Mira! Les, koliko je tražila da pođe s tobom u sobu?

— Dve stotine dolara. I odmah se pokajala kad sam joj rekao da je mogla dobiti i više.

— Dakle, Mira? Ili on, možda, laže?

Gotovo je zaustila da to potvrdi kada se setila kasetofona u Lesliejevom džepu. Možda ga sada nema uz sebe, ali...

— Ne... istina je — reče, obarajući pogled. — Ostala sam bez novca, Šon... Praktično na ulici, shvataš... On me je oslovio i ponudio novac, pre nego što sam uspela da stvarno razmislim. Dve stotine dolara je, u ovom trenutku, ogroman novac za mene...

— Je li? Koliko ti je taj Ricioli platio za informaciju koju si izvukla iz mene?

— Sto... stotinu dolara...

— Lažeš!

Glas mladića odjeknu kao prasak biča i Mira se trže.

— Šon? — razrogačila je oči. — Šta se dogodilo s tobom? Zašto...?

— Koliko, prokleta kučko?

— Pet stotina — poslušno reče ona. — Ali...

— Zaveži! Odgovaraćeš samo kada te budem nešto pitao, razumeš? Ko je Ricioli?

Ona ovlaži usne vrhom jezika.

— Šon, ja...

— GOVORI!

Klimnula je glavom, sada se sasvim iskreno tresući od straha. Taj čovek pred njom nije više onaj Šon O'Flaerti koga je izluđivao i sam pogled na njeno telo. Ovo je neko drugo biće, snažno i odlučno, čvršće volje. Biće...

Biće koje će je ubiti bez oklevanja ako donese takvu odluku!

— Ricioli... On je šef obezbeđenja kod Daltrija...

Dva muškarca se pogledaše. Daltri je bilo ime na koje je Leslie često nailazio u svojoj istrazi o krijumčarima oružja.

— Dalje — reče mladić. — Viđaš i Daltrija?

— Da-da... Na zabavama koje je priređuje...

— O-ho! Zabave sa golim kol-gerlama za poslovne ljude, a?

— Nešto slično... Oni zahtevaju uvek samo najbolje i dobro plaćaju. Sem toga... sem toga, opuste kada su sa devojkama i pri tom mogu da do-

đem do mnogih važnih informacija...

— Je li? — osmehnu se Šon. — Kao, na primer, u kojoj se banci pere novac od oružja prodatog po Južnoj Americi, je li tako?

Mira klimnu glavom, uklanjajući pokretom ruke kosu sa oznojenog čela. Borila se sa paničnim strahom koji nije dopuštao da smisli čak ni najnaivniju laž kako bi pokušala da se odbrani.

— Ko je još u ekipi sa Daltrijem, Mira? — upita ninda.

— Ne znam mnogo imena, jer oni jedan drugog oslovljavaju sa Džo, Majk i slično, samo ličnim imenima... Međutim, jednog se sećam: Montero...

— Montero? Vrlo visok i vrlo mršav, potpuno ćelav, sa dugim crnim brkovima? Južno-amerikanac?

— Da, to je baš on. Njega zovu samo Džo, prezime sam mu čula sasvim slučajno.

Ninda namignu Šonu, znak da njemu to ime govori veoma mnogo. Hoze Garsija Montero, jedan od najvećih brodovlasnika u Kolumbiji, biznismen na čije ime do sada nije pala nikakva sumnja.

Montero je verovatno bio posrednik u transportu ilegalno nabavljenog oružja iz Sjedinje-

nih Država do vrelih područja Južne Amerike.

Dragocen podatak, jer dovoljno je samo pogledati u neki od dnevnih listova i doznati koji se Monterovi brodovi nalaze po lukama Zapadne obale. Banda krijumčara biće najjače pogođena kada počne da gubi broдове sa skupocenim tovarom.

— Još neko ime, Mira? — insistirao je Šon.

— Ne znam... Ne znam, zaista! Oni najmanje govore o poslu, shvataš?

— Shvatam. Shvatam i zbog čega si onako često morala da neguješ bolesnu tetku u Presidiju, Mira. Oh, Bože, bio sam lakoverna budala, zar ne?

— To nije istina, Šon! Ja sam te volela... Još uvek te volim!

— Šta kod tebe znači voleti? — suvo odvrati mladić. — Da ćeš poći sa mnom u krevet za sto dolara, umesto za dve stotine? Baš ti hvala!

Ona pokri usta rukama da bi prigušila krik.

— Šon... šta ćeš... šta ćete učiniti sa mnom?

— Mi? Baš ništa, mala.

— N-ništa?

— Ništa — ponovi i Leslie. — Sem što ćemo se pobrinuti da do Ricciolijevih i Daltrijevih ušiju dopre priča kako si prodala informacije o njima mo-

mku koji je pokušao da im opljačka banku.

Ona lako kriknu.

— Ti si lud! — prostenja. — Oni... oni će me ubiti!

— Tvoj problem — sleže Šon ramenima, dohvatajući čašu sa pićem. — Misliš da od nje možemo još ponešto da doznamo, Les?

— Ne verujem. Ona je jeftina mala drolja koja služi za zabavu bogatim i moćnim. Pomislila je da može igrati i svoju igru, to je sve... Ubrzo će shvatiti da mora imati ponešto i u glavi, a ne samo među nogama... Zbogom, Mira! Obuci se i pođi... a onih stotinu dolara možeš zadržati...

*

* *

— Šteta što Šon nije ovde — promrmlja ninda ispod svoje crne kapuljače. — Ovo bi bio zgodan ispit za njega...

Devojka na sedištu automobila pored njega se promeškoli, ali ne reče ništa.

— Nešto si htela da kažeš, Sumiko?

Ona podiže pogled. Na svetlosti koja je padala kroz vetrobran videlo se da ima ljupko, okruglo lice, sa malo kosim očima, obavijeno dugim uvojcima crne kose.

— Postajem ljubomorna — reče toplim altom. — Neprestano govoriš samo o Šonu, Les.

— Znam. Zaista ti to smeta?

— Ne — nasmeja se devojka. Njen smeh podsećao je na nežni zvuk srebrnih zvončića skriivenih po krošnjama japanskih vrtova. — Razmišljam o nečem drugom: ne pokazuje li tvoja odluka da uzmeš učenika skriivenu želju za sopstvenim sinom?

— Verovatno — glas ninde bio je ozbiljan. — Sećam se da je sensei Tanaka veoma rano počeo da me naziva »sine moj«. Istina, on je bio mnogo stariji od mene, nego ja od Šona O' Flaertija. Ti se, u stvari, plašiš toga što je on tako brzo doznao moju tajnu, Sumiko?

— Veće psihoanalize — odmahnu devojka glavom. — Može da je i to istina, ne znam... Nemam ništa protiv što želiš da preneseš svoju veštinu na nekoga, Les, ali bih volela da si to učinio na isti način kao Japanci: na nekom skrivenom mestu, izolovanom od sveta.

— Shvatam šta hoćeš da kažeš. Šon jeste načinio jednu grešku sa Mirom, ali sam uveren da se ništa slično neće ponoviti.

— Ta greška mogla ga je stati života. A možda i tebe!

— Tačno, zato i tvrdim da više neće grešiti. Tačno je da bi bolje bilo da smo potražili neko izolovano mesto... ali bi nam se onda Daltri i Montero izvukli, zar ne?

— Pa šta? Svet je pun lupeža i nikada nećemo uspeli sve da ih pohvatamo!

Ninđa se nasmeja pod svojom kapuljačom od crne svile.

— Razmisliću o tvojoj ideji — odgovori. — Kad svršimo sa ovom bandom, a to će biti uskoro, poći ćemo svi četvoro na neko mirno mesto gde možemo nastaviti Šonovu obuku. Jedno od ostrva u Zalivu Kalifornija; tebi su se uvek dopadala, devojčice, koliko se sećam.

Čitali su neko vreme, posmatrajući jednu od raskošno osvetljenih vila ove subotnje večeri na obali Zaliiva, pored Sausalita.

Daltri će biti na ovom prijemu, vrlo verovatno i Hoze Montero, a ninđa je želeo da govori sa jednim od njih. Te lohranitelji bogatih i moćnih postaju manje opreznii na zabavama ovakve vrste, jer i njihove gazde ne žele da im gorile duvaju za vrat dok se udvaraju dražesnim damama u duboko dekoltiranim večernjim haljinama.

Ovoga puta mamac će biti Sumiko, u jednoj od takvih

haljina. Lesli nije sumnjao da će uspeti da odvuče jednog od dvojice ljudi u neki od mračnijih kutaka ogromnog vrta; devojka koju voli — i koja voli njega — jedna je od najlepših i najuzbudljivijih žena sveta...

— Vreme je, devojčice — reče tiho. — Stižu i poslednji gosti.

Ona klimnu glavom i izvuče se iz kola parkiranih na jednom sporednom putu u blizini vile. Druga kola, upadljivi beli »mercedes«, bila su parkirana stotinak jardi dalje.

Sumiko mahnu rukom nindži, zatvarajući vrata »mercedesa« za sobom. Kola projuriše pored njega, dok je dovršavao poslednje pripreme.

Ostao je još nekoliko trenutaka na svom mestu, prateći pogledom šta se događa na kapiji vile. Uniformisani i naoružani čuvari samo su jednom pogledali devojku u belom »mercedesu« i dali joj znak da može proći, verovatno zavideći nekom od svojih gazda koji će ove noći dobiti priliku da dotakne to raskošno telo sa mirisom najskupljih parfema...

Bilo je vreme da i sam krene, ali drugim putem, ne kroz jarko osvetljenu kapiju. Istina, ograda sa čeličnim šiljcima po zidu od kamena visoka je i čvrsta, ali to nije prepreka za o-

noga ko s punim pravom nosi naziv japanskog nindže.

Ni alarmni uređaji nisu prepreka, postoji stotinu načina da se nadmudre osetljive elektronske sprave. Sem toga, nindže su tako brze, da se gotovo mogu takmičiti sa hitrinom signala alarmnog uređaja.

Nečujan poput senke, Lesli pređe stazu obraslu travom koja je zid vile razdvajala od susjednog imanja. Skriven u puzavicama, on dotače kamen vrhovima prstiju pokrivenim crnom svilom.

Dvadeset stopa; ne previše, ali paralelno sa vrhom zida, načičkanim šiljcima, prolazi nevidljivi zrak infracrvenog alarmnog sistema.

On na prstima ruku ima »tigrove kandže«; prave kandže od čelika koje su izvanredna pomoć pri veranju i užasno oružje u borbi izbliza, sa više protivnika istovremeno. Na tanke donove obuče nindže pričvršćena su tanka metalna sečičva koja se takođe kao kandže zarijavaju u pukotine među kamenjem.

Uz pomoć takve opreme i Šon O'Flaerti svakako bi se lakše uspeo uz onu liticu na planini Šošon, ali cilj obuke za nindže nije da olakša prolaz kandidata, kao u drugim školama, već da što brže eliminiše one

koji nisu u stanju da ispune njene zahteve...

Dva uska proreza za oči izbiše nad vrh zida, ali ninđa je znao da od čula vida neće imati previše koristi u ovakvoj situaciji. Štaviše, sklopio je oči da bi se koncentrisao na sluh.

Ovaj deo obuke najteže je padao mladom Ircu, po svom temperamentu nenaviklom da se dugo koncentriše na jednu stvar. Leslie ga je terao da satima sedi vezanih očiju na istom mestu i potom mu ispriča kakve je sve šumove čuo u međuvremenu, ali su rezultati, za sada, još uvek bili daleko od željenih...

Topla noć, sa vlažnim vetrom sa površine Zaliva. Šireći nozdrve, ninđa uvuče vazduh kroz svilu svoje maske.

Čulo sluha nije otkrilo ništa neobično, ali čulo mirisa jeste. Ninđe, istina, nemaju njuh ni izbliza kao dobri lovački psi, ali im je ipak osjetljiviji nekoliko desetina puta nego kod prosečnog ljudskog bića.

Čovek koji je veoma mirno stajao u zaklonu gustog žbunja, dvadesetak jardi od zida, unutar vrta, znao je da će se preznajati ove tople noći i zato je svoje telo obilato nakvasio dezodoransom oštrog mirisa i ne sanjajući da ga to može odati i u mrklom mraku.

Ninđa otvori oči. Sada kada je znao pravac na koji se treba koncentrisati, on se usredsredio na žbunje i brzo u njemu otkrio siluetu čuvara.

Puška nemarno okačena o rame, ali čovek pažljivo obavlja svoju dužnost. Povremeno u tami blesne odsjaj svetla u njegovim očima dok oprezno razgleda unaokolo.

Nebo iza ninđe je svetlije i on zna da će se silueta njegovog tela jasno videti kada se izdigne nad zid da bi savladao zrak alarmnog sistema. Međutim...

Uvek postoji način da se zavarava pažljivi stražar, zar ne?

Prsti jedne ruke, naoružani kandžama, zariše se među kamenje zida, nečujno kidajući jedan manje tvrd deo. To što je u međuvremenu težinu svog tela održavao samo prstima jedne ruke i osloncem na uska sočiva na nogama, nije smetalo ninđi. Da je bilo potrebno, mogao je i satima ostati u tom položaju.

Otrgnuti kamenčić bešumno odlete u mrak.

Zašuštao je u lišću nekoliko koraka iza opreznog stražara i ninđa sasvim jasno vide početak hitrog pokreta glave.

Nema čoveka koji će, u mrklom mraku, ostati nepokretan kada nešto iza njega iznenada

zašušti. U pitanju je aktivistički strah, nasleđen od pradavnih predaka koji su živeli u okolini prepunoj opasnosti po tada još uvek slaba ljudska bića...

Kraj pokreta glave stražara ninda nije video, jer je stupio u akciju istog trenutka. Moćni mišići ruku izdigoše čitavo telo u stoj na ivici zida, sa skupljenim nogama vertikalno usmerenim prema nebu.

Pravi podvig, čak i za gimnastičare u svakom boljem cirkusu ili atletskoj dvorani; dečja igra za japanske ninde čije telo tek treba da upozna granice svojih mogućnosti...

Odbacio se naviše prstima ruku, skupljajući ruke i noge uz telo. Sada nalik lopti presvučenoj crnom svilom, ninda prelete zid i izdajnički infracrveni zrak.

Ispravio je noge na drugoj strani zida i raširio ruke da povrati ravnotežu. U desnoj ruci, među kandžama, stezao je šuriken, za slučaj da njegov skok ipak bude opažen.

Ne, stražar ništa nije primetio...

Ležeći nepomično u dubokoj travi, u kojoj se našao potpuno bešumno, ninda još jednom osmotri okolinu.

Sledeći deo posla je sasvim lak u poređenju sa onim što je

već iza njega. Čak i dobro obučeni komandosi u mnogim armijama sveta u stanju su da se neopaženo prišunjaju stražaru i eliminišu ga bez ikakvog nepotrebnog šuma.

Čovek sa puškom o ramenu nije ništa primetio sve dok mu se kandže tigra nisu otpozadi zarile u grkljan, kidajući dušnik jednim hitrim pokretom.

Krik koji je sa vazduhom navro iz pluća pretvori se u jedva čujno krkljanje. Sačekavši da se konvulzije umirućeg prekinu, ninda nežno spusti mrtvo telo u travu orošenu svežom krvlju.

Znao je da u parku, bar na ovoj strani, neće biti više čuvara, ali je ipak kroz šiprag produžio da hoda nečujan poput senke. Prijem je tek počeo, ali nije isključeno da u tami naleti na neki ljubavni par koji nije uspeo da obuzda obostranu želju.

Orkestar crnaca u košuljama jarkih boja svirao je kraj rasokošno osvetljenog bazena, pred njim se u ritmu talasala gomila elegantno odevenih ljudi i žena. Tipična južnokalifornijska vrtna zabava koja se obično završava time što neka od pijanih mladih dama polunaga, ili sasvim naga, završi u bazenu...

Uprkos gužvi, ninda pogledom odmah pronađe Sumiko i zadovoljno se osmehnu ispod svoje maske.

»Bože, odista je lepa«, pomisli. »Ta haljina joj izvanredno stoji i nije čudo što se muškarcima u smokinzima otimaju ko će igrati s njom...«

Niko od prisutnih u toj ženi niskog rasta, raskošnog tela i ljupkog lica nije mogao prepoznati majstora borilačkih vština i jednog od najbližih saradnika za sada jedinog američkog ninde, čak ni žene koje su joj dobacivale poglede pune zavisti...

Orkestar završi numeru i šef objavi pauzu, uz žamor opšteg nezadovoljstva. Brzo su ga umirili hitri konobari u beloj odeći koji su se odmah rastrčali sa poslužavnicima punim čaša sa ledenim pićem i onih zagonetnih sitnih poslastica koje šefovi čuvenih restorana ljubomorno, čuvaju kao najveću tajnu.

Znajući da će je Leslie tražiti pogledom, Sumiko se neupadljivo izdvoji iz gomile i zastađe kraj bazena, sa visokom čašom u ruci.

»Neće dugo ostati sama«, nasmija se ninda u sebi. »Dajem dva minuta profesionalnim završnicima i talentovanim amaterima... Ah, jedan već stiže...

a po opisu bih rekao da je to lično gospodin Riccioli. Da li dolazi zato što je lično zainteresovan, ili kao Daltrijev izaslanik?«

Visok i lep muškarac, širokih ramena u besprekornom smokingu. Kreće se onim samouverenim hodom velike mačke koja zna da joj je plen uvek siguran...

Prišao je devojci sa širokim osmehom na licu, uveren da je neodoljiv. Leslie se još jednom osmehnu; mnogo puta već je video slične pokušaje i znao kako će se i ovaj završiti.

Lice devojke ostade ljubazno, ali hladno. Nekoliko puta samo je odmahнула glavom na ponude izrečene tihim glasom, a jednom se čak prezrivo nasmejala.

»Riccoli pokazuje rukom prema kući«, mislio je ninda. »Daltri ga je poslao, očividno... Baš me zanima da li je naš prijatelj dovoljno džentlmen da joj sam priđe pošto njegov kurir bude odbijen?«

Riccoli se još više približio i po njegovom držanju ninda zaključujući da je sada sa obećanja prešao na pretnje. U jednom trenutku čak pokuša da je uhvati za ruku, ali se ona vešto izvuče, smejući se na sav glas.

»Pogrešno«, pomisli Leslie. »To će ga samo razbesneti i

postaće još grublji. Premda... možda i to nije loš način da se privuče Daltrijeva pažnja...»

Ricioli načini još jedan pokret prema devojci i ona ovog puta ostade na mestu. Mислеći da je pobedio, grubijan zakorači napred, dižući ruku da je stegne u zagrljaj.

Nije mu bilo jasno kuda se devojka provukla, ali nije imao ni vremena da razmišlja o tome; gubeći ravnotežu, stropštao se u bazen, sa glasnom psovkom na usnama, prigušenom grohotnim smehom čitave gomile koja je brzo shvatila šta se dogodio.

Verovatno na znak domaćina, muzika odmah poče da svira, a poslugi se užurba oko Riciolija koji je mrkog lica izlazio iz bazena. Izbegavajući najveću gužvu, Sumiko se uputila prema drugoj strani bazena.

Bila je okrenuta leđima, tako da nije mogla videti znak koji je Ricioli dao jednom od telohranitelja, sve do tada komotno oslonjenom o zid vile, sa nedinutom čašom u ruci.

Odlazući čašu na najbliži sto čič, čovek pođe za Sumiko. Ninđa, u zaklonu žbunja, načini nekoliko koraka u stranu, da bi bolje video šta će se dogoditi.

Drugi čovek nije imao nameru da ponovi Riciolijevu grešku; pokret kojim je pokazao pištolj u futrolu ispod pazuha bio je veoma rečit...

Ninđa načini još nekoliko koraka u stranu. Sumiko će, bez sumnje, povesti do jedne od odaja na spratu vile; da bi i on stigao do istog mesta, moraće izdaleka da obiđe jarko osvetljeni bazen.

Ne previše težak posao za jednog japanskog ninđu. Međutim...

Negde u kući iznenada zaurala sirena alarmnog uređaja i gosti prijema ukočiše se na svojim mestima. I orkestar prestatе da svira, jedino još bubnjar dva ili tri puta pogodi maljicama napetu kožu bubnjeva i taj zvuk zlokobno odjeknu u iznenadnoj tišini...

*
* *

Ne jednom dogodilo se da spretni i hitri pljačkaši upadnu na neki od bogataških prijema i za nekoliko minuta pokupe sav novac iz debelih lisnica i nakit sa vratova i ruku prisutnih dama. Kalifornija nije slučajno najbogatija država na svetu; nije slučajno ni to što toliko veštih i inteligentnih ljudi u njoj veoma dobro živi od zločina...

Povlačeći se dublje u zaklon žbunja, ninda je pažljivo osluškivao, ali su žamor gomile gostiju i poneki uplašeni ženski vrisak prigušivali sve druge šumove. Telohranitelji, sa pištoljima u rukama, za nekoliko trenutaka poterali su goste u unutrašnjost kuće, a oni ostali unaokolo, dovikujući se tihim glasovima.

Lesli zastade u blizini asfaltne staze koja je od kapije vile vodila prema zgradi, razmišljajući o verovatnoći da banda pljačkaša za svoju metu iste noći odabere upravo onu zabavu kojoj i on prisustvuje, iako nenajavljen.

Nešto tu nije u redu. Ma kako se to moglo činiti neobičnim, on je bio ubeđen da ovo što se događa ima neke veze s njim i Sumiko.

Mnogo pre brzih elektronskih mašina, strpljivi kaluđeri u japanskim hramovima učili su prve ninde kako da logično razmišljaju, povezujući činjenice koje, na prvi pogled, ne stoje ni u kakvom odnosu. Taj proces kod njih konačno postane gotovo podsvestan i rešenje zadatog problema veoma često stiže, a da ninda ne uloži nikakav svesni napor u to...

I ovoga puta instinkt ninde bio je u pravu: čuo je korake nevelike grupe ljudi na asfaltu

mnogo pre nego što su se oni pojavili u njegovom vidnom polju.

Pet ljudi...

Jedan hoda gotovo nečujno, okružen telima ostale četvoriце. Uhvaćeni uljez, verovatno, onaj koji je neoprezno aktivirao alarmni uređaj na zidu oko vile.

Lesli steže zube pod maskom. Znao je ko to može biti; pogled na čutljivu grupu koja je izbila iza zavijutka staze samo je potvrdio njegov zaključak.

Jedan od uniformisanih čuvara hodao je postrance, držeći pištoljem u šahu čoveka u kostimu ninde. Preostala trojica gotovo su mu naslanjali cevi puška na široka leđa, a on je hodao sigurno i čvrsto, kao da uopšte ne primećuje tu neobičnu pratnju.

»Prokleta budala!«, pomisli Lesli. »Hteo je da mi dokaže kako je i on sposoban da neprimećen uđe u dobro čuvanu vilu!«

— Polako, Nik, boga mu! — procedi jedan od onih sa puškama. — Nismo na trkama!

Čovek sa pištoljem odmahnu glavom; njegovo lice bilo je blede, oči iskolačene od straha.

— Đavola! — procedi kroz zube. — Samo da ga se što pre otarasimo, ljudi! Ovo što radi-

mo je kao da se igramo sa pobesnelom zvečarkom!

— Nik stvarno veruje u te japanske bajke o nindama! — prezrivo se nasmeja drugi. — Gledaj ga, već se usmrdeo od straha!

— Usmrdeo ili ne, ja imam nameru da ostanem živ! Nema te love na svetu vredne moje kože, kažem vam!

— Ma šta ti je, Nik? Uhvatili smo ga lakše nego onog lopova prošlog meseca! Rekoh ti, ovo je neki početnik koji je mislio da nas zaplaši tim crnim kostimom, ništa više!

— Je li? A gde je onda Gustafson? Zašto niko ne može da ga nađe?

— Pojaviće se taj već... verovatno se zavukao u neko žbunje sa jednom od gošći, poznaješ ga, Nik!

— U nekom žbunju sigurno jeste — zloslutnim glasom reče čovek sa pištoljem. — Ali, mislim da ćemo iz tog žbunja morati da ga iznesemo sa nogama napred...

Grupa odmače stazom. Vrteći glavom, ninda pođe za njima, ali u širokom luku, kako bi zaobišao osvetljeni bazen.

I Šona će — jer čovek u kostimu ninde nije mogao biti niko drugi — takođe povesti u kuću. Prema tome, nema razloga da menja svoj prvobitni

plan. Osim toga, mora se najpre pobrinuti za sigurnost Sumiko, jer temperamentnom mlađiću ne preti neposredna opasnost.

Ricioli će ga poznati, čim mu budu skinuli kapuljaču ninde sa lica, posle čega će uslediti dugotrajno ispitivanje. Nije isključeno ni da će ga mučiti, ali Leslie nije imao nameru da ih u tome sprečava. Podnošenje bola takođe je jedna od sposobnosti koju ninda, pre ili kasnije, mora da stekne...

Istina, Šon je tek počeo vežbe koncentracije koje će mu, jednog dana, dati mogućnost da podizanjem nervnog bloka eliminiše bol u pojedinim delovima tela ili zaustavi krvarenje iz otvorene rane. Ova noć neće biti laka za njega, ali... ništa bolje nije zaslužio!

Šunjajući se kroz tamu, Leslie se po hiljaditi put zapita nije li se ipak prebrzo odlučio da sva svoja znanja prenese mladom Ircu...

Nema sada vremena za takve misli. Mora se skoncentrisati na pokušaj da prodre u unutrašnjost vile.

Naoružani telohranitelji već su raspoređeni oko kuće; kroz staklene zidove prizemlja vidi zastrašena lica gostiju koji neodoljivo podsećaju na ribe u je-

dnom od onih bazena velikih prodavnica.

Njih dvojica, sa pištoljima u rukama, stoje uz bočni zid vile, onaj koji je ninda odabrao kao najpogodniji zato što se duž njegove ivice pruža traka gromobrana, pričvršćena klinovima. Za nindu, to je kao široko mermerno stepenište za običnog čoveka.

Oni i nisu naročito oprezni, cigarete su im među zubima. Telohranitelji bogatih stanovnika Kalifornije uglavnom nemaju previše posla a lenstvovanje tupi oštricu njihovih sposobnosti...

Jedini ozbiljan problem je rastojanje od dvadesetak jardi između poslednjeg žbuna u vrstu i njih dvojice. Kratka engleska trava zgodna je za kriket, ali neće pružiti nikakav zaklon za telo ninde.

Što znači da će još jednom na probu morati da stavi svoju brzinu...

Najbolji sprinteri sveta poslednju petinu trke na sto jardi prelaze za nešto manje od dve sekunde. Dve sekunde su puno vremena; dobro obučen čovek koji već ima pištolj u rukama može za to vreme podići svoje oružje, naciljati i ispaliti bar jedan hitac.

Sklapajući oči, ninda se koncentrisao. Iskoristiće jedan od

najstarijih trikova ninducua da bi svu energiju svog tela na trenutak skoncentrisao u mišiće nogu.

Kada je skočio, doslovno je poleteo kroz vazduh, dotakavši tle samo jednom, negde oko polovine rastojanja do dvojice lju di...

Videli su ga, obojica, ali im to nije pomoglo!

Zapravo, jedino što su videli bila je nejasna crna silueta koja se odjednom stvorila u njihovom vidnom polju. Pre nego što su uspeali da se pomere, pre nego što su im se čak i zenice raširile od iznenađenja, silueta se obrušila na njih, donoseći brzu i milostivu smrt!

Silina njegovog naleta odvojila je noge obe žrtve od tla i ninda ih raišrenim rukama ponese pred sobom. Tigrove kandže na prstima leve šake odmah su se zarile u oči i mozak bližeg čoveka, donoseći trenutnu smrt. Drugi je imao sreću — ili nesreću — da ga kandže pogode u grudi i otvore u njima tri duge, paralelne brazde kroz koje je izvirilo plavkasto tkivo pluća, naglo obojeno ružičastom krvlju.

Takva rana je smrtonosna, ali smrt ne dolazi brzo. Žrtva ima vremena da se zakoprca, otvori usta, prinese ruke užasnim ranama na grudima, ali to

je sve. Nikakav šum neće proći kroz njeno grlo, jer mišići grudi više ne mogu da pokrenu mlaz vazduha iz pokidanih pluća...

Ninda pažljivo obrisa krvave kandže o odeću jednog od oborenih, da ne bi ostavio tragove koji bi nekom mogli odati kojim je smerom krenuo. Vinuo se u vazduh, dohvatajući uske prečage gromobrana i uspeo se do samog krova za manje od jedne sekunde.

Hodao je oprezno po zaobljenim crepovima, jer ga može odati i svaki nekontrolisani pokret koji će među ljude okupljene pred vilom baciti nešto od otpadaka koji se obično nađu po krovovima. Istina, njihova pažnja je koncentrisana na grupu oko Šona, odevenog u kostim ninde, ali je Leslie još davno naučio da opreznost nikada nije suvišna.

Ricioli, go do pojasa, ali sa pištoljem u ruci, bio je taj koji je prišao Šonu i strgnuo mu kapuljaču sa glave.

— O? — reče sa trijumfom u glasu. — Naš prijatelj O'Flaerti lično! Gle, gle! Čemu možemo da zahvalimo za ovu počast, O'Flaerti?

Šon ne odgovori. Ninda sa olakšanjem vide da mu je lice mirno, oči koncentrisane na oružje ljudi oko njega.

— Kakav je to smešni kostim, O'Flaerti? — cerio se Ricioli. — Da nisi krenuo u cirkus, pa pogrešio put? Ili stitiraš u nekom holivudskom filmu? Ovo je San Francisko, dečko; do Holivuda imaš još dobrih tri stotine milja!

Nik, onaj koji se jedini plašio kostima ninde, istupi korak napred.

— Šefe — reče nesigurno — taj kostim, to je kostim japanskog ninde i...

— I?

— Ne znam... svi znaju koliko su ninde opasne. Na vašem mestu ja bih...

— Šta biti, Nik? — podrugnu se Ricioli. — Prosvirao mu metak kroz glavu pre nego što uopšte doznamo ko ga je poslao ovamo i zašto?

— Ne znam... kažu da samo ninda može ubiti drugog nindu, šefe...

— Ne znaš, naravno da ne znaš! Pre svega, ovaj tip nije ninda i to nikada ne može biti! Pogledaj ga dobro, Nik; liči li ti na Japanca?

— Ne, ali...

— Dosta gluposti! Pretresite ga i pogledajte da negde nema neko skriveno oružje!

Lesli načini još nekoliko koraka duž krova. Maločas se upalilo svetlo u prostoriji koja je sad negde ispod njega. S ma-

lo sreće, Sumiko će biti tu, a on mora proveriti šta se događa sa njom, jer Šon nije u neposrednoj opasnosti.

Puzavice kojima je bila obrasla čitava fasada pomogle su mu da se pusti nekoliko stopa niz zid. Bila je potrebna izuzetna spretnost i opreznost, jer se sada kretao svega desetak jardi nad glavama gomile naruženih ljudi.

Položaj u kojem se konačno našao više bi odgovarao slepom mišu nego čoveku, sa glavom naniže, ali je jedino tako mogao da vidi najveći deo rasukošnog uređenog budoara u koji je opreznj čuvar doveo Sumiko.

I dalje je veoma oprezan: sedi tačno preko puta nje, sa pištoljem uperenim tačno među njene pune dojke. Čak i ninda bi dva puta razmislio pre nego što bi pokušao da napadne protivnika iz takvog položaja.

Lice devojke bilo je mirno i sabrano. Ne jednom, otkrio je ninda, ona je umela da oseti kako se njen ljubljani nalazi u blizini. Neka vrsta telepatije, možda, ali su krajnji efekti bili važni, a oni su uvek uspevali da umire Sumiko.

Oči muškarca miluju njeno telo, ali je on jedan od onih koji, izgleda, više vole da gledaju nego da diraju i njegova

koncentracija nijednog trenutka ne popušta.

Iako je bio nekoliko stopa bliže i između njega i izvora šuma nije bilo dvostruke staklene prepreke prozorskog okna, čuvar je tek posle ninde čuo korake iz hodnika. Podigao je glavu i osmehnu se devojci, kao da želi da joj kaže: »Aha, sada počinje ono pravo, mala!«

Čovek koji je ušao bez kucanja zvao le Džeferson Daltri i u poslovnom svetu San Franciska bio poznat kao ugledan biznismen, pošten tačno onoliko koliko i svi drugi čiji je glavni posao pravljenje novca. a razliku od njih, Daltri je bio poznat i kao plejboj, a poreznici su čupali kose od očajanja posmatrajući račune sa iznosima koji su im zauvek izmakli.

Visok i vitak, uprkos godinama, sa preplanulim licem i sedim zaliscima, Daltri bi verovatno bio privlačan i za mnogo mlađe žene, da u očima nije neprestano imao onaj izraz gladi koji u raznim situacijama dobija i različite nijanse: seksualna glad, glad za novcem, dobrim jelom i pićem, za uzbuđenjima kakva još nisu doživljena...

Ostao je nekoliko trenutaka na vratima, proučavajući pogledom devojku. Jednom je nehotice obliznuo usne, nalik

debelom mačoru koji se sladi pri pogledu na ukusan zalogaj.

— Vrlo dobro, Kelso — reče na kraju. — Možeš ići...

Čuvar se podiže.

— Sigurni ste da... ovaj, možete da izađete nakraj sa njom, šefe? Ricioli je loše prošao, znate...

— Ricioli je prokleta budala koja misli da se sve može dobiti silom. Idi, Kelso, sve će biti u redu...

Čuvar sleže ramenima, vrati pištolj u futrolu i zatvori vrata za sobom. Sačekavši da on izađe, Daltri obrte ključ u bravi i okrete se devojci sa širokim osmehom na licu.

— Draga moja — reče ljubazno — pre svega drugog moram da vas zamolim za oprostaj zbog onoga što je moj čovek učinio... Ili bar pokušao da učini. Uz izvinjenje, jedino što mogu da vam ponudim jeste izvesna suma novca. Da li je, recimo, hiljadu dolara, dovoljna naknada za ono što ste pretrpeli?

— Ne, hvala — glas devojke bio je miran i hladan. — Ništa se, zapravo, i nije dogodilo, a vi, u svakom slučaju, ne možete odgovarati za tuđe gluposti.

— Piće? — zapita Daltri, elastičnim korakom prilazeći bi feu u uglu, na svega nekoliko koraka od ninđe, obešenog na

drugoj strani zida. — Ricioli radi za mene, gospođice, i ja ipak snosim odgovornost za njegove postupke dok je u mojoj službi.

Ninđa je pažljivo pratio Daltrijeve pokrete. Ono što je očekivao i dogodilo se: otvarajući krupni prsten leve ruke, Daltri u jednu od dve čaše ubaci sitnu kuglicu sive boje koja se trenutno rastvori u alkoholu.

— Zaista nije potrebno — slegla je Sumiko ramenima. Ako je i primetila Daltrijev pokret, to njeno lice nije pokazivalo. — Rekoh vam, ništa se nije dogodilo, i bila bih vam zahvalna ako biste otključali vrata i pustili me da se vratim na zabavu...

— To ću svakako učiniti — osmehnu se Daltri. Vraćao se sa dve čaše u rukama. — Da popijemo onda po jedno piće: za novo prijateljstvo. Može? Moje ime je Stivens, gospođice. Dadli Stivens...

Sumiko se osmehnu i prihvati čašu. Ninđa je grozničavo razmišljao da li da se umeša, ali Sumiko reši tu dilemu umesto njega.

Naklonila se, ozbiljnog lica, i izgovorila glasno nekoliko reči na japanskom. Reči koje Daltriju nisu značile ništa, ali su ninđi jasno kazale da ona zna šta se nalazi u čaši i da je re-

šena da njihovu igru igra do kraja...

— Šta? Šta ste rekli? — trže se bankar. — Koji je to jezik?

— Japanski, mister Daltri. Ili mister Stivens, ako više volite da vas tako zovem. Postoje reči koje devojka obavezno mora reći prilikom upoznavanja sa muškarcem.

— Zaista? — Daltri joj dodade čašu koju ona mirno prihvati. — Prepoznali ste me?

— Odmah. Vaše lice je prilično upadljivo, znate, mister Daltri.

— Što ne mora biti uvek loše — muškarac prinese čašu ustima, posmatrajući preko njene ivice pokrete devojke. — Šta znače te reči?

Sumiko još uvek nije okušala piće.

— Ne bi bilo dobro da ih shvatite sasvim doslovno — nasmejala se. Nešto poput: vi ste moj gospodar, a ja vaša robnja...

— Lep običaj. Nećete probati piće, gospođice...?

Ona odloži čašu na stočić i ustade.

— Moje ime nije bitno, mister Daltri. I nikakvi stimulan si mi nisu potrebni da bi se u meni razgorela želja...

Bankar progovori nešto nerazumljivo, a krv mu jurnu u lice. S razlogom, jer Sumiko je

jednim vešt看 pokretom zbacila haljinu sa sebe i stala pred njega potpuno naga...

*
* *

Dole, kraj bazena, događalo se nešto slično: držeći Šona u šahu svojim oružjem, gomila telohranitelja strgla je sa njega kostim ninđe i ostavila ga takođe potpunog nagog.

— Fino! — cerio se Ricioli. — Sada bar znamo da više nema nikakvog oružja kod sebe, zar ne? A ako ga se neko još uvek plaši, postoji način da se dodatno obezbedimo!

Ostali su se gorohotom smejali, čak je i oprezni Nik razvukao usne, iako mu je pištolj još uvek bio u ruci.

— Kako, Rici? — upita neko. Da ga vežemo?

— Ne, zašto? Radije će govoriti ako su mu udovi slobodni, zar ne? Recite, nije li bazen najbolje mesto za takve tipove? Dovoljno je dubok da ne može dohvatiti dno, a mi mu nećemo dopustiti da se drži za ivicu. Kada se umori, sam će početi da peva, zar ne?

— To može i da potraje, do đavola! Momak izgleda snažan — dobaci neko.

— Misliš, Luk? Neće mu uspeti, jer mu nećemo dopustiti da miruje... Hajde, momci, šćepajte ga i bacite u bazen!

Uz grohotan smeh, nekoliko snažnih ruku zgrabi Šona i on u visokom luku odlete u bazen. Izronivši, otplivao je gotovo do same sredine i tu zastao, odmarajući se na površini vode.

— Ovamo, momci! — urlao je oduševljeno Riccioli. — Počinje takmičenje u pikadu! Donesite strelice, što više strelica! Iz ove mete nećemo moći tako brzo da ih izvadimo, znate!

Ponovo grohotan smeh grubih ljudi koji su sebi našli isto tako grubu zabavu. Ninda na trenutak pređe pogledom po njihovim licima; ne, još uvek nema stvarne opasnosti po Šonov život, a što se tiče strelica za pikado... pa, neku kaznu svakako je zaslužio, zar ne?

Prizor u sobi bio je mnogo zanimljiviji. Sumiko je stajala i zavodljivo se smeškala, prelazeći prstima preko svojih punih grudi sa nabreklih bradavicama.

Naglim pokretom Daltri sruči piće niz grlo, odloži čašu na sto i pođe prema njoj, razvezujući drugom rukom kravatu.

— Samo trenutak! — zadržaga ona. — Volim čist vazduh

kada vodim ljubav, mister Daltri.

— Čist vazduh? — on zastade. — Vila ima klima — uređaj, do đavola!

— To nije to — odmahnu ona glavom, prolazeći pored njega. Ninda se uvek divio njenom hodu, uveravajući je kako veoma malo žena na svetu ume prirodno da hoda kada su potpuno nage. — Niste приметили da miris soli u vetru sa okeana deluje stimulatивно, mister Daltri?

Bankar se nasmeja, odbacujući razvezanu kravtu. Buljio je u nju, razjapljenih usta, i ne primećujući da mu pljuvačka curi niz bradu.

Sumiko otvori prozor i navuče zavesu preko njega. Njene i Leslijeve oči na trenutak se nađoše na svega nekoliko palaca rastojanja, ali devojka nijednim gestom ne pokaza da ga je приметila. Možda i nije; u svom kostimu, sa sklopljenim očima i kapcima premazanim specijalnom tamnom smesom, ninda u mraku postaje praktično nevidljiv...

Daltri je čekao na sredini buđoara, šireći ruke. Obavio je oko pojasa i privukao sebi, saginjući se da usnama dotakne lepotu njenih grudi.

— Nestrpljivi mister Daltri! — nasmeja se ona. — A ose-

ćam da još niste spremni da me zadovoljite... Još jedno piće?

Daltri ošamućeno odmahnu glavom. Raskopčavao je drhtavim rukama košulju, zaboravljajući da je sako još na njemu.

— Ne, ne! — promrmlja.
— Dođi, boga mu...

Dole, kraj bazena, neko zaurla i ninda na trenutak spusti pogled.

Kad je smišljao svoju okrutnu igru, Ricioli je smetnuo sa uma da bi i žrtva, daleko od toga da bude nemoćna, mogla uzvratiti istom merom...

Šon O'Flaerti uspeo je da se u letu dočepa jedne od strelica usmerenih prema njemu i da je vrati prema mučiteljima. Dvostruko brže, jače i preciznije nego što je bilo ko od njih mogao očekivati!

Jedan od uniformisanih čuvara je urlao, stežući rukama oko iz kojeg je virio šareni kraj strelice. Kroz prste mu se cedila gusta crvena krv, obojena nečim staklastim, što je do maločas bilo savršeno sočivo očne jabučice...

— Proklet bio! — urlao je Ricioli. — Hilajdu puta proklet!

Šon zaroni, na trenutak nestajući iz vida. Svetla su se od površine vode odbijala tako da se sa strane nije moglo videti

šta on to radi na dnu bazena, ali to nije bilo teško naslutiti.

Većina čuvara instinktivno se povuče korak ili dva, pretražujući pogledom površinu bazena. Nije se moglo znati gde će izroniti taj iznenada opasni protivnik, naoružan strelicama koje će pokupiti sa dna!

Šon mora da se sa obe noge odbacio od dna bazena, jer je izleteo iz vode za čitavu svoju visinu i bos i tabani u jednom trenutku nađoše se u visini okolnog tla.

Tačno pred Riciolijem koji zaurla i obrte se, štiteći rukama lice, zaboravljajući na pištolj u futroli.

Dve šarene strelice zariše se gotovo istovremeno u njegovo debelo meso i Ricioli poskoči, od bola i siline udara. Pre nego što se bilo ko snašao, Šon ponovo nestade pod vodom.

— Šta se to napolju događa, do đavola? — promrmlja Daltri, na trenutak zaboravljajući izazovno telo devojkice. — Nekoga ubijaju, ili...?

— Nešto lepše od ovoga, mister Daltri? Bojim se da grešite...

Prekrila je prstima ruku grudi, tako da su sada štrčale još izazovnije. Kidajući odeću sa sebe, Daltri zakorači prema njoj.

Puštajući se sa svog nesigurnog oslonca, ninda načini kolut u vazduhu i tabani mu dotakoše ivicu prozora. Odbacio se od nje i prošao u unutrašnjost prostorije, razdvajajući zavesu.

Suštanje tkanine prenu Daltija i on načini pokret kao da želi da se okrene.

Udarac Sumiko bio je brži: kratak, precizan i brutalan udarac majstora borilačkih veština koji želi da što pre umiri suviše nervoznog protivnika.

— Vrlo dobro! — promrmlja Leslie, ponovo se obrćući prozoru. — Pokušaj da ga vratiš svesti, a potom hipnotišeš, dok ja vidim šta se događa sa Šonom.

Ona klimnu glavom, grabeći svoju haljinu. Na licu joj je bio izraz gađenja, kada je izručila čašu ledene vode na Daltijevo lice.

Ninda je već ponovo bio kraj prozora, ovoga puta u mnogo udobnijem položaju nego maločas.

Ricioli je urlao iz sveg glasa ispunjavajući vazduh odvratnim psovkama. Polovina njegovih ljudi se smejala, druga polovina vrebala gde će ponovo izroniti Šon O'Flaerti.

»Još uvek neće pucati«, zaključujući ninda, posmatrajući njihova napeta lica, »ali ipak ne-

ma mnogo vremena da smislim kako da ga izvučem iz ove nevolje...«

— Dosta s tim glupostima! — reče iznenada jedan novi glas, dubok i pun autoriteta. — Ricioli, prestani da zavijaš! Nik, Rodni, izvucite tog tipa iz bazena i vežite ga!

Ninda sa prozora nije mogao videti čoveka koji je preuzeo komandu u svoje ruke, ali je i njegov glas puno govorio...

Možda i previše...

Po prvi put otkako je postao ninda, Leslie Eldridž oseti kako mu skoro zaboravljeni ledeni prsti jeze prolaze niz kičmu!

»Čovek ogromnih moći«, reče u dubini podsvesti haragei. »Čovek izuzetno opasan... jedan od retkih na ovoj planeti koji bi i tebe mogao ugroziti, nindo!«

— Les... **Ko** je to?

Osvrnuo se. Sumiko je stajala nasred budoara, sa upola navučenom haljinom na sebi. Udovi su joj se ukočili, na prebledelom licu ogromne oči pokazivale su samo strah, strah...

— Ne znam — odgovori on šapatom. Ne znam...

Ona ga je bespomoćno gledala. Zubi joj tiho zacvokotaše, iako je kroz otvoreni prozor dolazio samo topli vetar sa okeana.

— Prestani! — reče Lesli oštro. — To ne vodi nikuda!

— Les... bojim se! Užasno se bojim!

On joj priđe hitrim korakom i obgrli joj naga ramena.

— Naučio sam te kako strah može da se savlada! — prošapta. — Učini tako, Sumiko! Odmah! Nemamo mnogo vremena!

Njegov dodir delovao je kao električni udar i devojka se trže i klimnu glavom. Dok se on vraćao prozoru, ona je dovršila oblačenje i sagla se nad Daltrija koji je promrmljao nešto nerazumljivo, još uvek sklopljenih očiju.

Dole u bazenu, mora da je i Šon shvatio da je igri došao kraj. Izronio je oko sredine i miroljubivo podigao obe ruke nad glavu pred pretećim cevima pištolja.

— Izlazi! — režao je Nik. — I nikakvih gluposti, inače...

Rizikujući da bude primećen, ninda se naže kroz prozor, tražeći pogledom lice onoga koji je maločas progovorio.

Ko bi to mogao biti?

Bio je uveren da poznaje, bar po čuvenju, sve opasne ljude Zapadne obale, vrhunske profesionalne ubice i plaćene vojnike. Bio je i u blizini nekog od njih, ali još nijednom nije čuo glas koji bi ga upo-

zorio da je u blizini nekoga ko bi ga mogao ubiti...

Naginjanje kroz prozor nije pomoglo. Nevidljivi zapovednik mora da se povukao još nekoliko koraka unazad, kroz vrata zastakljenog hola. Nekoliko njegovih reči bilo je dovoljno da se situacija, upola šaljiva, preokrene u smrtno opasnu.

Šon je u najvećoj opasnosti, jer nepoznati još uvek ne zna da su on i Sumiko u vili.

Ili...?

Ili možda ipak...?

Stegao je zube. Glas koji je čuo svedočio je o praktično neograničenim moćima. Ako je Sumiko ponekad u stanju da oseti njegovo prisustvo, zašto to ne bi mogao i... neko drugi?

Šta da učini?

Kao i uvek, stotine i hiljade kombinacija prolazile su mu kroz glavu u deliću sekunde, ali je zaključak uvek bio isti...

Da, još uvek ima vremena da spase sebe. Možda, ali samo možda, i Sumiko...

Šon O'Flaerti, međutim, osuđen je da se suoči sa čovekom čiji glas izaziva jezu. Kada se to dogodi, taj čovek doznaće sve ono što zna i Šon O'Flaerti.

Sve o jedinom američkom nindži koji se zove Lesli Eldridž. Sve o oružju kojim raspolaže.

Sve o skrovištu koje je do sada bilo najbolje čuvana tajna...

Šon O'Flaerti je već mrtav čovek, govorio je glas razuma. Treba ga zaboraviti i učiniti sve da spase sebe. I Sumiko, ako to bude moguće...

Ne, odgovori glas koji već hiljadama godina pripadnike ljudskog roda baca u najluđe opasnosti, prkoseći instinktu samoodržanja.

Ne.

Ne možeš napustiti prijatelja u nevolji. Još manje ženu koju voliš i koja voli tebe!

Ninđa ispuni pluća vazduhom. Mora ubrzati sagorevanje ugljenih hidrata u svom telu, jer će mu u trenucima koji dolaze biti potrebna sva njegova energija.

I više, mnogo više od toga...

— Les...

Nešto je u šapatu devojke bilo neizrecivo strašnije od vrisaka kojim bi pokušala da ga dozove. Nešto...

Obrnuo se na vrhovima prstiju, grabeći desnom rukom dršku katana, samurajskog mača, pričvršćenog ukoso preko leđa tako da štrči nad levim ramenom.

Daltri...

Dizao se sa poda, ali mehaničkim, iskidanim pokretima, kao robot. Devojka je klečala

pred njim, sa izrazom užasa u očima.

— Da, gospodaru — reče Daltri nepoznatim, ali razgovetnim glasom. — Da, gospodaru, ubiću ih. Oboje...

*
* *

Nagon samoodržanja poslao bi ninđu dugim skokom kroz prozor. Dočekao bi se na noge, sa nekoliko udaraca mačem prokrčio sebi put, razbacujući unaokolo odsečene glave i udove, i nestao u spasonosnoj tami vrata...

Ostao je na mestu. Jedino katana, kao zmija iz svoje rupe, izjurj iz korica i bljesnu potajnom vatrom plemenitog čelika.

Automat sa Daltrijevim likom okrete se njemu i zakorači. Najstrašnija od svega, možda, bila je ta kombinacija lica pohotnog starca i tela koje je pokretala neka nevidljiva, neobjašnjiva sila.

— Aaaahhh!

Povijajući se u kolenima, stežući dršku mača obema rukama, ninđa zadade strahovit udarac. Jedan od onih koje je sensei Tanaka u svoje vreme hvalio kao uzor preciznosti i snage, udarac koji je rezao sve pred sobom, i drvo, i čelik, i krhke ljudske kosti...

Daltri ga odbi jednom rukom, naizgled bez napora i načini sledeći korak, još uvek ne menjajući izraz koji je na licu zaledio udarac Sumiko.

Devojka iza njega otvori usta da vrisne; ali kroz grlo joj ne prođe nikakav glas. Podsećalo je sve to na jednu od onih užasnih noćnih mora, kada je čovek bespomoćan i ne uspeva ni da se pomeri, ni da vikne pred smrtnom opasnošću.

Ustupajući jedan korak, ninda napade vrhom mača, pravo u Daltrijevo lice.

Ovaj još jednom uspe da odbije udarac, ali na trenutak zastade.

Da li i taj automat sa ljudskim likom još uvek poznaje nagon samoodržanja?

Novi napad vrhom mača prema grlu, ali ovoga puta dršku je stezala samo desna ruka; leva je zamahnula u istom trenutku i iz nje je prema Daltrijevom licu poleteo šuriken.

Trzajući glavu unazad i zadržavajući mač rukama, Daltri primi pogodak šurikena tačno među oči. Ninda jasno vide, kao na usporenom filmu, kako se kraci oštri kao briač zarivaju u nosnu kost i tu ostaju.

Prenisko, znao je, Mozak nije bitno povređen i Daltri će ponovo krenuti u napad.

Krv, međutim, u dva tanka mlaza curi niz ukočeno lice. Ninda zabaci glavu i glasno se nasmeja.

Krv. Znak da je pred njim ipak ljudsko telo, sa ljudskim ograničenjima!

Još jednom je napao, udarcem sa dvostrukom fintom. Mač opisa blistavi luk u vazduhu, dva puta promeni pravac da prevari spremne Daltrijeve ruke, a onda pade ukoso na levo rame čoveka — robota.

Čitava ruka odlete na pod, zajedno sa delom ramenog zgloba i ključne kosti. Iz rane šiknu debeo mlaz krvi, ali to potraja samo jedan trenutak. Krv prestade da teče, a Daltri zakorači, podižući desnu ruku na strahovit udarac stisnutom pesnicom.

Kao vreteno, ninda se provuče sa leve strane, tamo gde preteče ruke nema, i pogodi Daltrija strahovitim udarcem drške mača u kičmu. Za zamah oštrom nije bilo ni prostora ni vremena, ali je sa savršenom sigurnošću znao da je ovim potezom definitivno rešio borbu u svoju korist!

Kičma suvo prasnu i Daltri poskoči, na trenutak refleksno odvajajući obe noge od tla.

Reakcija koju je ninda očekivao i bio spreman da je iskoristi...

Saginjući se, jednim od onih pokreta koje ljudsko oko nije u stanju da sledi, on ispusti katanu na pod, kako bi mu obe ruke bile slobodne.

Grabeći mršave Daltrijeve članke, on se naglo ispravi, uno seći u taj pokret svu energiju svojih moćnih mišića.

Čovek — robot bez glasa polete naviše i napred, kroz zavesu iza koje je bio otvoren prozor. Instinkt samoodržanja pokrete jedinu ruku u pokušaju da zaštiti lice, ali taj pokret bio je potpuno beskoristan.

— Idemo, Sumiko!

Devojka je još uvek klečala, zureći u odsečenu ruku na podu.

Lesli podiže mač sa poda i obris ga o pokrivač kreveta. Ugrom oka uhvatio je pokret na podu i okrenuo se kao munja da parira onome što može biti samo opasnost.

Da li se prevario?

Prokletstvo, odsečena ljudska ruka, sem možda jednog jedinog refleksnog trzaja prstiju, ne može da se pomera!

Ili ipak može?

Zaobišao je ruku izdaleka, neprestano je držeći na oku i pomogao Sumiko da se uspravi. Osetio je kako se trese čitavim telom i morao je prodrmati da bi došla sebi.

Ruka na podu se pokrete!

Skupljajući se, kao noge pauka, prsti su se odupirali o kataninu tepiha, vukući odsečenu ruku nekoliko palaca za sobom!

Pljusak vode i nekoliko uzvika odozdo rekoše nindži da je Daltrijevo telo, živo ili mrtvo, stiglo u bazen. Nema više vremena za oklevanje, jer će koraci gomile ljudi uskoro zatutnjati stepenicama u potrazi za onim koji ga je izbacio kroz prozor.

Vukući devojku za sobom, ninda izlete u hodnik. Susedna vrata treba da ga dovedu u prostoriju na uglu vile, do zida koji je ostao nezaštićen kada je ubio dvojicu čuvara na toj strani.

Da li tajanstveno biće u prizemlju već zna da njih dvoje beže? I kojim putem beže?

Verovatno... ali postoji nada da još uvek nema načina da ih u tom bekstvu i spreči...

Susedna prostorija bila je prazna, budoar uređen gotovo isto kao i onaj koji su trenutak ranije napustili. Jednim pokretom ruka ninde na vrata baci teški orman koji je zaklanjao gotovo polovinu bočnog zida. Možda će im taj deo nameštaja doneti nekoliko toliko potrebnih sekundi.

Vile građene u okolini Sausalita pre dvadesetak godina uglavnom imaju zidove od kla-

sičnih cigala, gotovo istih kao u vreme građenja prvih kuća u San Francisku. Tada je to bilo u modi, da bi nešto kasnije graditelji prešli na savremenije i jeftinije materijale.

Crvenkasta prašina diže se pod prvim udarcem mača. Gotovo u istom trenutku ninda začu korake prvih progonitelja na stepenicama.

Još jedan snažan udarac koji u unutrašnjost prostorije propusti vlažni vazduh spolja. Nekoliko cigala ispade iz zida i ninda ču kako tupo lupiše na stazi u podnožju vile.

To će sigurno privući nečiju pažnju, ali je on spreman da pregazi svakoga ko mu se nađe na putu.

Samo jedan kratak pogled preko ramena, da vidi da li je Sumiko povratila prisustvo duha...

Da, sve je u redu. Klimnula je glavom, kao mnogo puta do sada; znak da je savršeno dobro razumela njegovu nameru.

Ustupajući jedan korak, ninda se svom snagom baci napred, paralelno sa podom!

Laktovi ukršteni pred licem sudariše se sa zidom, ali je cigla preslaba da zadrži nalet ninde. Probijajući širok otvor, on zapliva kroz vazduh, obrte se dva puta, skupljajući noge i ruke, a onda se ispravi, spreman

da se kao mačka ponovo dočeka na noge.

Još u letu osmotrio je okolinu; dva mrtva tela ležala su na istom mestu gde ih je ostavio, znak da niko još uvek nije prolazio pored ove strane vile.

Međutim, iza ugla se čuju koraci dvojice ljudi koji će svakog trenutka izbiti, sa oružjem na gotovs.

Jednim skokom, ninda se baci u stranu da ih dočeka. Iza njega Sumiko isto tako meko doskoči na travu, ali ostade da leži tamo gde se zatekla; već sam položaj ninde rekao joj je da sledi napad i da je takav položaj najsigurniji.

Katana fijuknu...

Ninda je zamahnuo trenutak pre nego što su se dvojica ljudi pojavili iza ugla; njihov položaj odredio je po sluhu, tako precizno da udarac jednostavno nije mogao promašiti.

Odozdo naviše, široko, nalik onom užasnom žeteocu koga ve kovima slikaju sa golom kosom na ramenu...

Oštrica katana ukoso prereza trup prve žrtve, odbacujući gornju polovinu unazad, dok su noge besmisleno nastavile još jedan korak pre nego što su se, sručile u travu. Na svom putu mač prođe kroz vrat sledećeg napadača, odvoji glavu od ra-

mena i baci je na zid vile gde pršte kao ljuska od jajeta.

— Brzo! — doviknu ninda. Vratio se, sa golim mačem u ruci, pružajući drugu ruku Sumiko da je podigne sa trave.

— A Šon?

— Vратиću se po njega! Najpre moram tebe da uklonim!

Podižući haljinu, da bi lakše trčala, devojka bosonoga polete u tamu za njim. On je birao put nepogrešivo, jer ninde u mraku vide mnogo bolje nego mačke.

Iza njih odjeknu nekoliko pucnjeva, ali nijedan metak ne prolete čak ni blizu njih. Bili su to jednostavno pucnji iz gneva, slabašni pokušaji da se čuvari vile osvete za užasnu smrt nekolicine svojih drugova.

— Ovamo! — doviknu Lesli. Nekoliko koraka isprednjačio je ispred Sumiko i sada je zastao da je sačeka.

Zid oko vile belasao se kroz grmlje. Ne smanjujući brzinu, ninda zavitla prema njemu nešto sitno, okruglo, što je stezao među prstima leve ruke.

Eksplוזija na trenutak pretvori noć u dan, ali dan obasjan suncem neobično crvene boje. Nezamislivo velika snaga eksploziva koncentrisanog u kuglici ne većoj od dečjeg klikera pretvori u prašinu deo zida pred njima i njih dvoje proleteše kroz

načinjeni otvor pre nego što su oni najkrupniji komadi počeli da padaju natrag, prema tlu.

— Idi u kola — zapovedi Lesli, pokazujući pravac devojci zaslepljenoj eksplozijom. — Nađi Pita i odmah ispraznite kuću na obali. Ne sme ostati ni kakvih tragova koji bi mogli odati nekog od nas, razumeš?

— Kuća na obali? Ali...

— Učini kako sam rekao! — prosikta on kroz zube. Retko kada je morao ovako grubo da se ponaša prema Sumiko, ali je ona još uvek bila u stanju šoka, izazvanog brzom smenom gotovo neshvatljivih događaja. — Odmah!

Ona klimnu glavom i otrča asfaltnom stazom. Stežući goli mač u ruci, ninda se preko ruševina zida vrati u vrt vile.

Ovo što sada radi čista je glupost i prkosi svim zakonima ninducua, prkosi instinktu samoodržanja. Međutim, prijatelj je u nevolji i on ne sme oklevati...

Kao i uvek, mozak ninde analizirao je činjenice hladno i nepristrasno, poput elektronskog računara.

Izgledi da izade živ izvan ovih zidina veoma su mali, pre svega zato što ne zna praktično ništa o svom novom protivniku...

Sem da je u stanju da zagospodari mozgovima ljudi i pretvori ih u robote koji ne osećaju bol i strah. I da pokrene mrtve delove ljudskih tela u pokušaju da zada strah svojim protivnicima...

Sasvim dovoljan razlog za povlačenje, zar ne? Svaki drugi ninda udaljio bi se da razmisli i izvidi okolinu, pre nego što načini novi plan koji će imati bar nešto više izgleda na uspeh.

»Vidim«, šaputao je jedne noći sensei Tanaka u svoju gustu belu bradu, »vidim kako ćeš prekršiti mnoga pravila koja je ninducu stvorio još pre više od hiljadu godina. Učinićeš mnogo toga što niko od nas pre tebe nije učinio i to će te učiniti boljim i jačim, ali... Ne zaboravi da postoje granice preko kojih se ne sme ići, sine moj...«

Ninda zastade, ispunjavajući pluća vazduhom.

Da li će sledeći korak koji načini značiti da prelazi jednu od onih granica iza koje više nema povratka?

*
* *

Onaj koji je zapovedao gomilom telohranitelja načinio je mudar potez, koji će neizmerno otežati zadatak ninde...

Umesto da ljude pošalje u tamu, u poteru sa sumnjivim ishodom, on je naredio da se svi povuku u vilu i prostor oko nje osvetli na sve raspoložive načine. Čitava kolona luksuznih automobila, ispunjenih gostima zastrašenih lica, brzo je odmicala prema gradu, čisteći prostor od onih koji će u borbi samo smetati, a posle nje postati neugodni svedoci.

Nema prozora ni vrata, vide ninda, kroz koji ne viri cev vatrene oružja. Oprezno je obišao vilu i uverio se da ga čekaju čak i pored otvora koji je nekoliko minuta ranije načinio u zidu prvog sprata...

Da li to znači da tajanstveni protivnik zna da ima posla sa jednim japanskim nindom i da je takav suparnik stotinu, hiljada puta opasniji od svakog profesionalnog ubice?

Verovatno...

Šon je negde u vili, u to nema sumnje. Možda upravo u ovom trenutku čovek dubokog glasa iz njega izvlači i poslednje podatke o Lesliju Eldridžu i njegovom skrovištu u kući na obali.

I poslednja kola sa gostima odjuriše kroz vrt prema kapiji. Osvrćući se oko sebe, ljudi koji su ih dopratili povukoše se u vilu i čvrsto zatvoriše staklena vrata za sobom.

A onda...

Jedno po jedno, svetla u vili počеше da se gase. Nekoliko tre nutaka kasnije, zgrada je bila u potpunom mraku, sa jarko osvetljenim prstenom svud una okolo.

Ninđa klimnu glavom. I sam bi učinio isto u slučajnoj situaciji; sada su branioci vile nevidljivi, a svakoga ko se približi preko širokog travnjaka, ili pored bazena, videće kao na dlanu.

Na jednom od prozora prvog sprata, onom istom kroz koji je izbacio Daltrijevo telo, blesnu svetlost baterijske lampe.

Svetlost se palila i gasila u pravilnim razmacima. Tačka, crta, crta...

»Morzeova azbuka«, shvati ninđa. »Poruka za nekoga... ali za koga?«

Svetlost na prozoru dovrši sekvencu tačaka i crta, načini kratku pauzu i ponovo počе, istim redosledom. Ovoga puta ninđa je bez napora pratio značenje svetlosnih signala.

»Poruka za Eldridža«, govorila je svetiljka. »Poruka za Eldridža. Jedan čovek će izaći da govori s tobom. Sam i nenaoružan«.

Kratka pauza, a zatim ponovo: poruka za Eldridža...

Ninđa ostade na mestu, ispitujući okolinu svim svojim čulima.

Nigde nikakve opasnosti, sem one opšte tmurne atmosfere koja lebdi nad zamračenom vilom.

»On hoće da pregovara«, razmišljao je. »Od Šona je, dakle, već doznao ono najvažnije... U redu, da čujemo, onda, šta je naumio...«

Izašao je na trenutak iz zaklona grmlja i pokazao se na svetlosti. Nekoliko sekundi svega; haragei će ga na vreme upozoriti ako neko pokuša da ga pogodi iz puške, ali sudbinu ne treba izazivati...

Kada se ponovo povukao u tamu, lampa na prozoru se ugasila. Smeškajući se pod maskom, ninđa je čekao.

Čovek koji je izašao odista je bio sam i nenaoružan, ali su njegovi ukočeni pokreti svedočili da će uskoro, za nekoliko trenutaka, imati posla sa još jednim robotom.

U redu, sada već ima izvesna iskustva i šta roboti mogu, a šta ne. Iznenađenje je uvek najneugodniji protivnik, nepoznato ono što rađa nesigurnost i zahteva previše vremena za analizu situacije.

Zaobišavši bazen, čovek se uputi pravo prema mestu na kojem se ninđa nešto ranije

pokazao. Ovaj ga je čekao, skri ven u senci, ne želeći da reski- ra hitac nekog od snajpera, kak vih i sada sigurno ima u vili.

— Ovde sam! — reče tiho, kad nepoznati zastade, tražeći ga pogledom. Još jedna važna činejnica: ljudi — roboti ne vi- de ništa bolje od običnih lju- di...

Nikakvog izraza na okruglom licu Meksikanaca koji se pribli- žio nindži i zastao na nekoliko koraka, šireći ukočeno ruke ka- ko bi pokazao da su zaista praz- ne.

— Kakva je tvoja poruka? — upita nindža.

Čovek otvori i zatvori usta. Kada je progovorio, bila je to neobična mešavina zvukova iz neprirodno kontrolisanih glasnih žica i onog istog dubokog i au- toritativnog glasa koj je nindža već imao prilike da čuje.

— Mladić po imenu Šon O'Fla erti rekao mi je sve o tebi, Eldridž — poče Meksikanac tu- dim glasom. — Po njegovom mišljenju, ti si nepobediv.

— Da? — što manje kaže u ovom trenutku, to bolje...

— Ja nisam siguran u to. Tvoj učenik je dosta lako pao u naše ruke, a i ti si se izvu- kao iz vile samo zato što je oko mene gomila nesposobnih ljudi koje preskupo plaćam za njiho- ve usluge.

— Možda.

— Pre svega — nastavi nepo znati preko svog robota — zvu- čnika — želeo bih da doznam jedno: da li je istina sve ono što si O'Flaertiju rekao o nin- đama.

— Ja njemu još nisam rekao sve, ali sve što sam rekao je istina.

— Ne verujem, Ponosim se time što posedujem najveći deo skrivenih znanja ovoga sveta... a u njima nema gotovo ničega o nindžama, Eldridž.

— Utoliko bolje.

— Da se pogodimo onda: O'Flaertijev i tvoj život, kao i životi drugih dvoje tvojih po- moćnika u zamenu za informa- cije koje želim. Prihvataš?

— Ne.

Kratka pauza. Da je lice Mek sikanca bilo sposobno za neki izraz verovatno bi u ovom tren- utku registrovalo iznenađenje.

— Mogu li sada ja da posta- vim nekoliko pitanja? — nas- meja se nindža. — Možda i ja imam neku pogodbu za tebe, ko zna?

— Da te čujem, Eldridž...

— Moj predlog glasi ovako: vratićeš mi O'Flaertija i ostavi- ti na miru mene i moju ekipu...

— U zamenu... za šta?

— U zamenu za još nekoliko dana života. Fer ponuda, zar ne? Ove noći ću te ostaviti na

miru, ali te upozoravam da ću od ovog trenutka biti na tvom tragu, sve dok te ne ubijem!

Smeh iz grla Meksikanca delovao je sablasno, u čudnom kontrastu sa bezizraznim licem.

— Drzak si, Eldridž. Previše drzak! Srećom, ja znam da je to blef, jer aduti više nisu u tvojim rukama!

— Jesu. Želiš li da ih vidiš?

— Zašto da ne?

U svoje vreme japanski pesnici ispevali su čitave ode o zvuku sa kojim katana izlazi iz svojih korica da bi svud unao-kolo posejao strah i smrt. Poredili su ga sa šumom olujnog vetra i talasa cunamija koji će za koji trenutak sručiti smrt na bespomoćnu obalu...

Sečivo blesnu na svetlosti koja je dopirala iz pravca vile. Lice Meksikanca, međutim, osta de nepokretno.

— **Ovo** je moj adut, ti što se plašiš da pokažeš čak i svoje lice, da kažeš svoje ime!

Ponovo onaj isti sablasni smeh.

— Moje ime? — reče nepoznati. — Ti ne želiš da čuješ moje ime, jer znaš da će ti se posle toga kolena zatresti od straha, a taj smešni mač ispasti iz ruke!

— Već sam pokazao da te se ne bojim. I kladim se isto tako da ni Šon O'Flaerti nije iz stra-

ha ispričao ono što si doznao od njega, iako je tek samo kandidat da postane ninda!

— Samo budale ne znaju za strah, Eldridž. Ti i O'Flaerti ste budale... Opasne budale, priznajem, ali ipak samo budale!

— Varaš se — nasmeja se ninda. — Želiš li da ti to i dokažem?

— Pokušaj!

— Vrlo prosto: ti misliš da si u toj vili, okružen gomilom naoružanih ljudi, u neosvojivoj tvrđavi. Pokušaj malo da razmišljaš i na drugi način: zapitaj sebe ne nalaziš li se u mišolovci iz koje više ne možeš izaći, a da ne sretneš moj mač!

— Bedni čoveče! — smeja se tuđim glasom Meksikanac. — Ti još uvek ne shvataš opseg mojih moći, zar ne?

— Ni ti mojih! Čuo si maločas eksploziju pored zida vile? Za koji trenutak, ako tako odlučim, slične eksplozije potrešće i zidove iza kojih se kriješ. Koliko dugo ćeš izdržati u svojoj mišolovci, čoveče bez imena?

— Opet blefiraš! Ti to ne bi učinio zbog O'Flaertija!

— Ne budi siguran u to! O'Flaerti me je razočarao i izdao: nikakve obaveze više nemam prema njemu!

Ponovo kratak predah u razgovoru. Ninda ga iskoristi da se još jednom osvrne unaokolo,

proveravajući ne sprema li mu se neka nova zamka.

Vrt iza njega je ćutao, ali je i u tom ćutanju bilo neke nove pretnje, još nedefinisane opasnosti. Kako je i očekivao, nepoznati nije gulbio vreme; dok razgovor traje, negde u tami priprema se novi napad...

U redu, ninda je spreman za borbu. Štaviše, uveren je da će dobiti i sledeći obračun, jer se on ipak vodi pod uslovima koji više odgovaraju njemu: u mraku, na otvorenom prostoru, tamo gde može da dođe do izražaja i njegova brzina, i njegova pokretljivost.

Ali, šta posle?

Šon O'Flaerti ostaje u rukama tajanstvenog protivnika, u vili punoj naoružanih ljudi. Eksplozivne kuglice odista bi mogle pomoći, ali ninda zna da je njihova zaliha nedovoljna da ozbiljnije ugrozi branioce vile.

— O čemu sada razmišljaš, Eldridž? — javi se ponovo Mek sikanac.

— O tome kako si naivan. Misliš da ne znam kako se tvoji ljudi pripremaju da me napadnu sa leđa? Čitav ovaj razgovor imao je samo jednu svrhu: da dobiješ u vremenu!

Smeh je ovoga puta zvučao još sablasnije. Čak ni glas čoveka — robota nije mogao odu-

zeti boju trijumfa sa kojim je nepoznati ponovo progovorio.

— Tačno! — rekao je. — Želeo sam da doznam gde si i da pripremim novi napad i uspeo sam i u jednom i u drugom! Spremi se da umreš, Eldridž!

Ninda ne reče ništa. Njegova čula koncentrisala su se na jednu čujne šumove u dubini vrta.

— Šta je, Eldridž? Otupeo si od saraha? Sada, kada znam da ćeš umreti, mogu ti reći i svoje ime, ha-ha-ha!

Lesli se pomeri korak u stranu, kako bi ga deblo obližnjeg drveta zaklonilo od pogleda iz pozadine. Dva svetla oka sledila su ga mehanički, nalik antenama radara.

— Da, Eldridž! — nastavljao je trijumfalno glas nepoznatog. — Vreme je da doznaš ko će ti uzeti ne samo telo, već i dušu!

Ponovo bez odgovor. Lesli je bio zauzet kovanjem plana koji će mu pomoći da se suprotstavi šestorici naoružanih ljudi čije šunjanje sada čuje sasvim jasno...

— Satana, Eldridž! — urlao je glas trijumfalno. — Moje je ime Satana!

*

* *

»Ovi koji dolaze su lovci«, mislio je ninda, osluškujući šu-

move u vrtu iza sebe. »Lovci na ljude. Ili lovci na duše, da upotrebim metaforu onoga koji je sebi dao ime Satana...«

Ljudi koji, bez sumnje, znaju svoj posao. Šumovi su govorili da su se podelili u tri para i sada prilaze sporije i opreznije, da bi isterali opasnu zver iz gustiša.

Meksikanac je stajao ćutke, praznog lica i očiju; ninda je imao utisak da bi, dok je u ovakvom stanju, bilo dovoljno samo ga lako gurnuti pa da padne kao drveni lutak.

Satana je u ovom trenutku verovatno u vezi sa lovcima na nindu i zato je Meksikanac napušten, ali bez kontrole nad sopstvenim telom.

Mora da je užasno iskustvo, pomisli ninda, nalaziti se u nekom uglu sopstvene svesti i odatle posmatrati užasne stvari koje je tvoje telo prinuđeno da čini pod uticajem tuđe volje...

Ta kontrola ni izbliza nije savršena, iako telu daje nadljudsku snagu i izoštrava refleks. Ovo prvo prirodna je posledica upotrebe tuđeg tela; svako od nas svestan je onoga što telo može da podnese, a kada to umesto nas čini neko drugi, njemu je potpuno svejedno da li će polomiti kakvu kost ili mišiće opteretiti do granice pucanja...

Telo iz kojeg se izvlači maksimum takođe sasvim prirodno dolazi u stanje povišene osetljivosti, a tada i refleksi bolje i efikasnije deluju. Satana je, očevidno, rešio problem superborca time što je, preuzimajući kontrolu nad njegovim telom, najpre eliminisao strah i nagon samoodržanja.

Kako on to postiže?

Biće ove noći još prilike da se to proveriti, a sada...

Sa mačem u ruci, ninda načinj hitar korak unapred. Vrh mača bio je na samo stopu od lica Meksikanca kada se ovaj prenu iz svog transa.

Pod maskom od crne svile ninda se nasmeja; Satana je zauzet na drugoj strani, jednog od svojih sledbenika, pošto ga je iskoristio, odbacio je kao upotrebljenu papirnu maramicu...

Meksikanac zaurla od straha i pokuša da se izmakne, ali njegovu telo nije više bilo u stanju natprirodne osetljivosti i jedna noga okliznu se na travi vlažnoj od rose.

Vrh katana pogodi iskosa u jedan od vratnih pršljenova i glatko ga preseče. Žrtva se stro pošta bez glasa, poslednjom snagom zarivajući prste u zemlju...

Osluškujući, ninda obrisa oružje o njegovu odeću, a zatim vrati katana u korice. Igra koja

upravo počinje najviše odgovara upravo njemu i to će Sata-nini lovci uskoro shvatiti.

Nekoliko koraka u stranu. Dižući ruke, ninda se odbaci naviše i ispruženi prsti ruku dočepaše se grane drveta pružene desetak stopa nad njegovom glavom.

Zvuči neverovatno, ali se vitka grana ne zatrese pod njegovom težinom i nikakav šum lišća ne naruši zlokobnu tišinu vrta. Probijajući se kroz gusto lišće kao senka, ninda se uspe gotovo do samog vrha krošnje.

Tri para lovaca sada su sasvim blizu; njihove putanje koncentrišu se prema mestu gde sada leži mrtvo telo Meksikanca.

Proći će još nekoliko minuta pre nego što ninda bude mogao da vidi njihove siluete. To vreme će biti iskorišćeno na najbolji mogući način, da se pripremi za obračun koji sledi.

Energija pre svega. Nekoliko puta je duboko udahnuo, obogaćujući krv kiseonikom neophodnim za sagorevanje. Potom minut ili dva potpunog opuštanja mišića, da se iz njih otklone i poslednji tragovi napora kojima su noćas bili izloženi.

Isto onako kako ume da deluje, ninda se intenzivno i od-mara, koristeći prastare triko-ve indijske joge. Nekoliko mi-

nuta takvog odmora ravno je čitavoj noći običnog čoveka provedenoj u dubokom snu.

A sada, ponovo akcija!

Vidi ih, povremeno i svu šestoricu istovremeno, jer su sada veoma blizu...

Dobri lovci. Spretni, hitri i tihi, ali ipak ne dovoljno tihi za čula jednog ninde.

Dvojica sa automatskim puškama, dvojica sa skraćenim sačmarama. Poslednja dvojica više veruju hladnom oružju, ali to oružje su duga i oštra koplja kojima pretražuju mračno žbunje.

Među prstima ninde sa kojih su konačno skinute kandže tigra provlači se tanko uže od crne svile, čvrsto gotovo kao i čelično uže iste debljine. Kada napadne, to će biti njegovo prvo oružje. Posle toga, sve zavisi od razvoja situacije i onoga što će njegovi protivnici preduzeti.

Zaista su dobri! Sporazumevaju se samo znacima, jer su najbliža dvojica stigla do mrtvog Meksikančevog tela i hitaju da tu novost prenesu ostalima...

Odeveni u crno od glave do pete, slično nindama, jedino što umesto dva proreza za oči njihove kapuljače ostavljaju jedan deo lica slobodnim.

Ne ispuštajući sačmaru, jedan od njih energično maše slobod-

nom rukom, upozoravajući na opasnost i pokazujući mrtvo telo pod svojim nogama.

»On je tu negde, u blizini«, govore pokreti ruke. »Možda nas i vreba, budite opreznii!«

Ninđa strpljivo čeka, jer ova igra ima svoja pravila, a ona predviđaju da i progonjeni ima pravo da napadne lovce kada oceni da je došao trenutak za to...

SADA!

Jedan od one dvojice sa automatskim puškama u rukama šunja se ispod drveta na kojem se ninđa krije. Pogledao je čak i naviše, upozoren verovatno predosećanjem opasnosti, ali je uže sa omčom na slobodnom kraju suviše tanko da bi se moglo videti i ne stvara nikakav šum dok pada naniže.

Sa savršenom preciznošću ninđa zateže drugi kraj užeta u trenutku kada ono pade na ramena žrtve. Munjevitom brzinom obavio ga je oko grane na kojoj se našao, a zatim naglo povukao naviše.

Davljenje užetom dugo traje i suviše je bučno, jer žrtva ima vremena da se koprca, hvata rukama za uže, da krklja. Iskusni dželatci podešavaju uže tako da, kada se zategne, slomi vrat, prekine kičmenu moždinu i donese trenutnu smrt...

I iskusne ubice takođe. Ninđe među njima.

Ovoga puta, međutim, grana zastenja pod novim opterećenjem, a o tle tupo tresnu puška ispala iz mrtvih prstiju. Najbliži čovek, na svega nekoliko koraka odatle, trže se i okrete.

Odbacujući se sa mesta gde se nalazio, ninđa zapliva kroz vazduh, tako da ga deblo zaklanja od pogleda onoga koji je primetio da se nešto dogodilo.

Pao je, sa savršenom preciznošću, u zaklon žbunja koji je jedan od lovaca nekoliko trenuta ranije detaljno ispitao kopljem i sada ga bez sumnje smatra potpuno bezbednim.

— Barni? — ču se tih šapat iz tame. — Barni, gde si?

Nekim čudom, iskusnom lovcu u prvom trenutku je promaklo par nogu u crnoj odeći koji mu je ukočeno visio gotovo pred nosom. Ali, samo u prvom trenutku...

Plamen blesnu u tami. Istovremenim pritiskom na oba okidača čovek zasu krupnim olovom krošnjju drveta na kojem je visio nesrećni Barni.

Igrom slučaja, jedno od zrna pogodi uže i telo se stropošta u travu, na jedan korak od uzbuđenog strelca. Zaslepljen i zaglušen, on više nije bio siguran kakvo se to telo sručilo pred njega.

— Pogodio sam ga! — zaurla punim plućima. — Leni! Vilkins! Pogodio sam prokletog kućkinog sina!

U svom zaklonu, ninda se prezirivo nasmeši. Ti lovci možda ipak nisu tako dobri kako Satana misli. Čak i da je odista pogodio progonjenu zver, oprezan čovek bi najpre proverio da li je odista mrtva.

Ni oni drugi nisu mnogo oprezniji; potrčali su prema telu na zemlji i ne zapitavši se nije li se, možda, njihov prijatelj prevario.

Koristeći to, ninda im se približi. Sada je stajao na samo tri koraka za leđima polukruga ljudi u crnom okupljenih oko tela opruženog na travi.

Uski zrak svetlosti zaigra po travi i zastade na potiljku žrtve koja je ležala licem naniže. Svi leno uže bilo je suviše tanko da bi ga opazili i zato se jedan od njih saže da mrtvo telo obrne na lice i strgne mu kapuljaču.

Trenutak tišine, a onda zajednički uzdah iznenađenja.

— Prokleta budalo! — zareža neko. — Pogodio si Barnija, eto koga si pogodio!

— Ali — zausti neko drugi. — Ako je pogodio Barniaj, gde je onda...

— Ovde sam — reče tiho ninda.

Reagovali su izvanredno, mora se priznati, uprkos šoku i iznenađenju...

Okrenuli su se na vrhovima prstiju, kao jedan. Onaj sa skraćenom dvocevkom sručio je obe cevi u siluetu čoveka u crnom. Automatska puška dodala je kratak rafal koji je pokrio prostor obično zauzet ljudskim telom, a kroz isti prostor projurila su i dva koplja i sa fijukom se zarila u zemlju.

Ponovo tišina, narušena jedino teškim disanjem petorice ljudi.

— Nemoguće! — prostenja neko. — Sasvim sam ga dobro video... Kako je mogao da nestane?

— Lako! — ponovo se javi glas iza njih. — Jednostavno, postanem nevidljiv!

Ovoga puta reakcija je bila daleko od prvobitne, jer je čak i najiskusnijim borcima teško da sebi objasne kako to da su promašili cilj udaljen svega nekoliko koraka. Još teže kako se onaj koga su gađali na volšeban način ponovo stvorio iza njihovih leđa!

Dvojica su, istina, pokušali da se bore, ali je taj pokušaj bio neefikasan i sputan strahom...

Čovek sa automatskom puškom ispalio je novi rafal, ovoga puta dug i nekontrolisan, ra-

fal koji se završio metalnim škljocanjem kada je zatvarač ostao u prednjem položaju.

Drugi je prema silueti u crnom zavitlao široki lovački nož sa teškom drškom, istrgnut u magnovenju iz čizme. Bacio ga je sa oštrim krikom na usnama, očigledno ulažući svu snagu svog očajanja u taj poslednji pokušaj.

Preostala trojica odabrala su bekstvo, ali na najgluplji i najopasniji način: pravo prema osvetljenoj vili, tako da će se njihove siluete jasno ocrtavati dugo vremena, pružajući izvrsnu metu onome ko bude pozeleo da ih gađa.

Srećom po njih, ninđa nije imao takve namere...

Izvio se u stranu, propuštajući pored sebe olovne vesnike smrti iz automatske puške. Pogled mu je bio neprestano uprt u vrh cevi; strelac koji puca u ovakvom stanju duha postaje nepredvidiv i može se očekivati neki nekontrolisani pokret koji bi, sasvim slučajno, mogao postati opasan po njega.

Imao je vremena, ipak, i da podigne desnu ruku i u letu zaustavi bačeni lovački nož, usmeren tačno u sredinu njegove vilne grudi.

Nasmejavao se kratko, obrnuo jednom nož u šaci i zavitlao ga prema onome kome je i pripa-

dao. Ovoga puta više nikakva sila ovog sveta nije mogla sprečiti da oštrica pogodi svoj cilj.

Tačno među oči, tako da se vrh zarije duboko u lobanju i izvirj na potiljku. Silina udaraca odvoji noge žrtve od tla i ponese čitavo telo nekoliko stopa unazad, gotovo do mrtvog tela Meksikanca.

Čovek sa automatskom puškom rezignirano opsova i odbaci prazno oružje od sebe.

Sačekao je smrt mirno, iako mu do poslednjeg trenutka nije bilo jasno šta to smeru senka u crnom koja mu je prišla praznih šaka.

I ljudska ruka, međutim, užasno je oružje, što majstori karatea veoma dobro znaju. Niko od njih ipak nije u stanju da izvede udarac koji je ovom prilikom ninđa demonstrirao svojoj poslednjoj žrtvi.

Tri ukrućena prsta desne ruke kao bodež se zariše u grudi, otvarajući sebi prolaz kroz rebra, kao da su načinjena od vlažne hartije. Prsti se u grudnoj duplji raširiše, obuhvatajući kao kandže drhtavo tkivo, a onda se ruka naglim trzajem vrati unazad, kidajući vez srca sa grudnim košem i izvlačeći još živi organ napolje.

Ninđa nemarno odbaci srce u tamu i saže se da obriše prste o odeću pale žrtve. Pogle-

dom je pratio trojicu begunaca koji su trčali saplićući se po travi, jer im je smetala svetlost uperena pravo u oči.

— Pozdravite svog gazdu!
— promrmlja ninda. — Pozdravite Satanu!

*
* *

Na onom istom prozoru ponovo blesnu svetlost lampe, ali ninda ovoga puta nije želeo da odgovori na poruku...

»Prva runda je tvoja, Eldridž«, glasila je poruka. »Priznajem da sam se prevario u tebi. Možemo li ponovo da razgovaramo?«

Jedna druga poruka, međutim, okupirala je u ovom trenutku nindu. Poruka iz daleke prošlosti...

»Nikada ne ispuštaj inicijativu iz ruku, sine moj«, učio je sensei Tanaka. »Neka protivnik misli o tome šta ćeš ti sledeće učiniti, jer tada nema vremena za pripremu plana o kojem bi kasnije ti morao da misliš... udarac i produži odmah dalje, vrebajući priliku za sledeći. Ni je bitno što svaki od tih udarača nije smrtonosan za protivnika i ne odlučuje borbu sam za sebe; bitan je zbir udarača i brzina kojom ih zadaješ, jer to

zamara protivnika i nagoni ga da čini greške, dajući ti tako priliku za nove, još teže udarce...«

»Čitava strategija u nekoliko rečenica«, mislio je ninda, šunjajući se kroz žbunje. »Zdrava strategija, međutim, strategija koja daje dobre rezultate već gotovo punih hiljadu godina...«

Ovoga puta, odlučio je, napasće sa obale, na strani na kojoj ga najverovatnije ne očekuju.

Izbio je na pešчанu plažu, odvojenu gvozdenim rešetkama od plaža na susednim imanjima, i pogledao nalevo, prema vili.

Kako je i očekivao, sa te strane bio je izgrađen drveni mol uz koji se blago njihala oveća jahta, jarko osvetljena kao i ova strana vile. Neko je šetao po palubi, neko ko je nemarno držao pušku preko ruke i cigaretu u zubima.

Talasi zašumiše kotrljajući sitni pesak pred njegovim nogama. Voda Zaliwa je topla u ovo doba godine; da je potrebno, on bi od Sausalita mogao preplivati čitav zaliv i dočepati se dokova San Franciska koji se nejasno naziru na horizontu.

Prema tome, plivanje do mola biće dečja igra za njega, bez obzira što će poslednjih pedesetak jardi morati da gnjuri.

Skliznuo je u vodu i zaplivao, snažnim pokretima, bez posebne žurbe. Držao je na oku stražara na palubi jahte, iako je znao da ovaj ne može videti gotovo ništa na površini vode po kojoj poigravaju odblesci svetiljki sa mola.

Još onih pedesetak jardi koje mora preplivati pod vodom. Bešumno ispunjavajući pluća vazduhom, ninđa zaroni.

Kao i uvek, njegova orijentacija, čak i u mračnoj vodi, bila je nepogrešiva. Izronio je tačno kraj jednog od drvenih stubova mola, na nekoliko stopa od jahte.

Sada je potrebno naći odgovor na jedno važno pitanje: ima li na ovoj strani vile još stražara, osim onoga na palubi jahte?

To nije teško proveriti; ispod svog kostima ninđa izvuče dugu i tanku cev, nalik duvaljkama južnoameričkih Indijanaca. Ništa neobično, jer cev od trske poticala je upravo sa tih geografskih širina, kao i minijaturna strelica koju je uzeo iz tajnog džepa pod širokim opasacem od crne kože.

Vrh strelice nije premazan kurareom, iako ninđa ima i takvih u svom arsenalu. U ovoj prilici sasvim dobro će mu poslužiti i sredstvo koje ne ubija...

Izdigao je gornji deo tela nad površinu vode, pokrećući samo moćne mišiće nogu. Silueta gornjeg dela tela stražara jasno se ocrtavala na svetlijoj pozadini neba.

Uz šum nalik tihom uzdahu, strelica polete kroz mrak. Ninđa istog časa zaroni, iako je znao da stražar neće reagovati na ubod, sem možda kao čovek koga je ujeo sasvim običan kalifornijski komarac.

Izronio je desetak sekundi kasnije, jer do njegovih napeatih čula nije dopro nikakav signal opasnosti.

Čovek je i dalje šetao po palubi jahte, ali je šum koraka odavao da se kreće sve sporije, vukući noge. Štaviše, do ušiju ninđe dopre zvuk glasnog zevanja, jednom, drugi, treći put.

Osmehnuo se ispod maske. Sredstvo za uspavljivanje delovalo je sigurno, kao i uvek, ne izazivajući nikakve simptome koji bi mogli biti sumnjivi. Uostalom, postoji li bilo gde stražar kome se ne spava dok šeta tamo i ovamo?

Nekoliko trenutaka kasnije, puška lupi o palubu. Bezbrizno je spustivši pored sebe, čovek se opruži, još jednom slasno zevnu i zahrka, kao da na ovom svetu nema više nijedne brige.

— Leni? — dopre poluglasni poziv sa verande vile, okrenute

molu. — Leni, proklet bio, diži se!

Jedan jedini glas. Da je tu negde još koji stražar, bez sumnje bi se i on javio.

— Leni! Leni, glupane!

Ninda je znao da dozivanje neće pomoći. Ostaje samo da se vidi da li će stražar na verandi biti do kraja savestan i pozvati nekog od šefova, ili odlučiti da sam interviniše i probudi zas-palog druga.

Tih, žurni koraci na stazi pred verandom. Trenutak kasni je drveni mol zavibrira pod teretom čoveka koji je hitao prema jahti.

Sklopljenih očiju, ninda je brojao korake, procenjujući njihovu dužinu. Ako je rastojanje od početka mola do ovog mesta poznato, onda će se drugi stražar naći nad njima...

SADA!

Katana isukan iz korica u magnovenju projuri kroz uski procep između dve daske. Odbacujući se obema nogama, ninda iskoči iz vode za čitavih šest stopa, saterujući čitavu oštricu u prostor između raskoračenih nogu stražara, kroz splet creva u trbuhu, do srca koje vrh mača pogodi sa preciznošću kojoj bi pozavideali i najbolji hirurzi sveta.

Mlaz krvi poteče niz oštricu i ninda oseti kako ga težina

mrtvog tela potiskuje natrag u vodu. Uostalom, to je bilo ono što je i želeo, i on se prepusti toj sili, koristeći je da izvuče mač iz rane i ispliva ispod mola.

Oprezno je provirio iznad dasaka, iako mu je haragei već rekao da nikakva neposredna opasnost u ovom trenutku ne pretili.

Trenutak kasnije bio je na molu. Mrtvo telo skliznu naniže i nestade u mračnoj vodi; jedini trag njegove smrti bilo je nekoliko kapi sveže krvi na das-kama.

U nekoliko dugih skokova ninda se dočepa senke verande i baci na travnjak uz njenu ivicu. Svakog trenutka neko može pogledati kroz jedan od velikih francuskih prozora, a on još uvek ne želi da bude viđen.

Unutrašnjost vile je mračna, ali su vrata između pojedinih prostorija otvorena. Odabравši pogodno mesto, ninda uspe da nazre odblesak svetlosti oko bazena, na suprotnoj strani vile.

Gomila uzbuđenih ljudi u holu, glasovi koji upadaju jedan drugom u reč. Nema boljeg znaka od tog da tajanstveni protivnik, onaj koji sebe naziva Satanom, nije u blizini...

U redu, gde bi sada mogao biti? Na spratu, očekujući odgovor na svoj signal?

Ne, prošlo je suviše vremena. Do sada je morao shvatiti da ovoga puta ninda neće odgovoriti.

Postoji jednostavan način da to proveri. Jedan od onih iz hola pre ili kasnije mora poći da mu javi šta se dogodilo u mraku vrta.

Jedna šašava ideja pade nindi na pamet i on je istog trenutka odbaci. Međutim, ona se neprestano vraćala sa upornošću koja je govorila da njegova podsvest smatra kako je ta ideja bolja od one sa kojom je došao.

Pod crnom svilom maske usne se razvukoše u osmeh. Zašto da ne, uostalom?

Njegov kostim, od tkanine koja ne upija vodu, već je praktično suv. Neće ostaviti nikakvog traga za sobom dok bude prelazio preko dasaka verande...

Priskočio je otvorenim vratima i provirio u veliki salon. Pritajeni sjaj raskošnog nameštaja, kristalni lusteri, porculanske vaze, slike po zidovima.

Ogromna prostorija, puna mračnih uglova. Niko neće čuti da se šunja, čak i da nema tepiha na podu.

Kao senka ninda skliznu kroz otvorena vrata i zastade u uglu iza širokog ormara. Sada je sasvim dobro čuo glasove iz hola.

— Rekoh vam, ljudi — govorio je svojim visokim falsetom Ricioli, još uvek nag do pojasa — on već **zna** šta se dogodilo!

— Svejedno. Šta ćeš mu reći kada bude pitao šta se dogodilo u parku? Da ne znaš?

— Neće me ni pitati — rezignirano odvrati drugi čovek. — On to zna. **Uvek** zna šta se dogodilo, do đavola! Ne znam kako, ali zna!

— Uostalom, baš me briga — reče neko treći. — Tvoja zadnjica je u pitanju, Ricioli, a ne moja! Učini kako hoćeš!

— Ima li ikoga pametnog u ovoj ludnici? — stenjao je jedan od onih u crnoj odeći, begunac koji je u trku nestao ispred gneva ninde. — Taj će doći ovamo, kažem vam, i sve nas pobiti!

— Zaveži! — obrecnu se Ricioli. — Da vas trojica niste bili onakve kukavice, mogli ste ga i srediti!

— Lud si! Kako možeš da ubiješ nekoga koga uopšte ne vidiš?

Svađa se nastavi, a kroz zamor glasova ninda nekoliko puta ču kristalni zveket čaša. Osmehnuo se za sebe; kako je i očekivao, mnogi među Satani-

nim čuvarima podgrevali su svoju hrabrost viskijem, što će ih učiniti sporijim i neefikasnijim u trenutku kada budu pokušali još jednom da ga zaustave...

Nikome od njih ne pada na pamet da bi nevidljivi protivnik već mogao biti među njima i svi pogledi usmereni su u tamu vrta.

Ninđa prođe na nekoliko stopa iza leđa čoveka koji je sedeo u udobnoj fotelji hola, sa puškom preko kolena. Iskušenje je bilo veliko, ali on odole; mogao je ubiti i ovoga, da bi se nasmejao izrazu na licima ostalih kada shvate šta se dogodilo...

Ipak, rizik je preveliki i, što je najvažnije, nepotreban. Tih kao senka, ninđa počne da se penje uz stepenice.

Ako su na desnoj strani hodnika prostorije uređene za gošće vile, onda bi na suprotnoj strani sobe mogle biti namenjene muškarcima. U jednoj od njih svakako će naći odeću koja će mu pomoći da se mirno umeša među čuvere vile i na taj način pokuša da se približi Satani.

Zastao je pred jednim vratima i oslušnuo. Nije znao zašto se odlučio upravo za ta, jer se ni po čemu nisu razlikovala od ostalih u nizu...

Nikakvog šuma iznutra. On obrte kvaku, uđe i tiho zatvori vrata za sobom.

— Uđi, ninđo! — reče poznati, duboki glas Satane. — Oče kiviao sam te!

*
* *

Ninđa zastade u mestu, hvatajući desnom rukom dršku katana. Nije ga isukao; ako ga već očekuje, Satana je verovatno već preduzeo nešto da se zaštititi od napada i gest izvlačenja mača bio bi samo glup i smešan.

Plamen na starinskoj lampi u jednom uglu upali se, sam od sebe, na zvuk tog dubokog, arogantnog glasa. Jednim pogledom ninđa obuhvati neveliku prostoriju...

U deliću sekunde ninđe su u stanju da urežu u svoju memoriju čak i najsitnije detalje iz neposredne okoline, znajući da u nekom od narednih trenutaka poznavanje tih detalja može značiti razliku između života i smrti.

Iako potpuno svestan toga, ninda ne započe analiziranje onoga što je video, niti odgovori sebi na pitanje zbog čega ga, ovoga puta, haragei nije upozorio na opasnost.

Pogled na tajanstvenog protivnika predstavljao je šok, jer je Satana bio...

SATANA!

Belzezub lično, kralj podzemlja ispunjenog sumpornim vatrama čiji zadah ispunjava i ovu prostoriju. Sa rogovima na glavi, repom obavijenim oko nogu, sa trozupcem u ruci i mrkim, pretećim očima na licu ukrašenom jarećom bradicom!

Zagonetne geometrijske figure po zidovima, tavanici, podu, osvetljene drhtavim plamičkom lampe. I ništa više, sem visokog prestola za užasnog vladara pakla.

— Nisi ovo očekivao, zar ne, nindo?

Na svaku izgovorenu reč, pali se po jedan novi plamičak u lampama poređanih duž zidova. Sada je prostorija puna svetlosti, ali svetlosti one vrste koja ne dopušta da se razaznaju sitniji detalji.

Lesli se nasmeja od srca, zabacujući glavu.

— Ideš na maskenbal, prijatelju? — zapita nonšalantno, prilazeći sredini prostorije. Na glatkom podu bio je iscrtan pentagram i on zakorači preko jedne od linija izvučenih jarkocrvenom bojom.

Udarac koji je primio, odnekud iz praznog vazduha na visini od jedne stope nad podom, nije bio snažan, ali ga je prinudio da povuče nogu. Ovoga puta, Satana se nasmejao.

— Ti ne veruješ u mene! — reče. — To znači da ne veruješ ni u Boga, zar ne?

— Ne, ne verujem. Ti si samo odličan iluzionista i ništa više od toga.

Prezriv smeh zatrese rutavu kožu na grudima demonu.

— Uzalud ubeđuješ sebe, Eldridž. Ja postojim, kao što vidiš, a ti grešiš što ne veruješ u mene. Smrtni čoveče, zar ne shvataš da bi ova planeta bila odista raj da mene nije bilo?

— To shvatam. Tebe i tebi sličnih. Tvojih slugu koji se zovu Daltri, Montero i ko zna kako još...

— Tačno. Moja moć je neograničena, ali moć mojih pomagača nije. Sa njima si lako izlazio nakraj. Ja ću te ubiti na užasan način, sem ako...

— Sem ako i ti ne postaneš moj sluga. A mogao bi postati jedan od najboljih, jedan od odabranih, pred kojim će biti razastrta sva blaga ovog sveta.

Ninđa se podrugljivo nasmeja.

— Hvala, ali moja duša nije na prodaju. Zapravo, sumnjam da nešto slično uopšte i postoji.

— Tvoja duša nikoga ne zanima, čoveče. Ono što mi je potrebno jeste tvoje telo i tvoja veština borenja.

— Ako si već svemoćan, čemu takav zahtev? Nije li vreme da prestaneš da blefiraš, varalice?

— Svemoćan jesam, ali ne i sveprisutan — nasmeja se demon. — Zbog toga su mi potrebni spretni pomagači, mnogo spretniji od onih koje sada posedujem. Odluči brzo, Eldridž... inače...

— Inače... šta?

— Okusio se deo mojih moći — lagano, preteći, govorio je

Satana. — Nemoj me nagoniti da te kaznim užasnom kaznom... kao tvog prijatelja O' Flaertija!

Jednim munjevitim pokretom, neuhvatljivim za ljudsko oko, ninđa isuka katana. Duž njegove oštrice protrča niz malih crvenkastih plamičaka, odblesaka svetlosti sa zidova.

— Ako se Šonu nešto loše dogodilo — procedi kroz zube — neće ti pomoći nikakvi tvoji mađioničarski trikovi, maskirano čudovište!

Grohotan, dubok smeh. Čudno, odbijao se od zidova kao da je ova prostorija mnogo veća nego što izgleda...

— Da, ninđo! — govorio je demon. — Dogodilo mu se nešto loše, tvom prijatelju Šonu. Da li želiš da vidiš i šta?

Umesto odgovora, ninđa ispruži vrh katana prema nevidljivoj prepreci pred sobom.

Ponovo udarac, sličan onome koji se dogodi pri blagom električnom pražnjenju. Ili pri sudaru sa jakim magnetnim poljem.

Magnetno polje?

— Gledaj onda, ninđo! — trijumfalno objasni Satana. — Gledaj!

Podigao je ruku sa trozupcem i mahnuo.

Jedan od zidova, zajedno sa svojim crtežima i lampama, kao da odskoči i povuče se unazad, za čitavih šest jardi, otkrivajući na taj način da je dosadašnji izgled prostoriije bio samo iluzija...

Deo koji se ukazao pogledu ninđe podsećao je na srednjovekovnu odaju za mučenje.

Ne.

To jeste bila srednjovekovna odaja za mučenje, sa čitavom izložbom sprava koje dokazuju ingenioznost ljudskog roda u trenucima kada je potrebno zadatai bol svom bližnjem...

— Šon! — prošaputa ninđa i protiv svoje volje. — Šon!

Mladić je stajao, vezan teškim lancima za zid tako da mu ruke i noge budu razapete kao na krstu. To, međutim, nije bilo ono najstrašnije...

Sa grudi, trbuha, butina, visili su čitavi kaiševi kože koje je neko skidao vešto, znalacki i — verovatno — sa perverznim

uživanjem. Mišići oslobođeni svog prirodnog omotača grčili su se i uvijali onoliko koliko su im lanci dopuštali; pojedini važni nervni završeci bili su označeni debelim iglama zarivenim u meso, ponegde je tkivo bilo razrezano oštrim skalpelom, kao kadaver na prvom času anatomije.

Sa nepovređenog lica gledale su ga oči mladića, ali ih Leslie više nije prepoznavao. Iza tog staklastog pogleda bio je neko drugi, a ne Šon O'Flaerti za koga je pomislio da bi jednoga dana, možda, mogao postati drugi američki ninđa...

— Les! — prostenja mladić. — Les... ubij me!

Ninđa odmahnu glavom, iako je u svom srcu već morao da se suoči sa strašnom istinom koja je govorila da mladiću više nema spasa i da je svaki trenutak ovakvog života samo nemilosrdno produžavanje agonije.

— Dopada ti se kako sada izgleda tvoj prijatelj? — smejao se Satana. — Vidno poboljšanje, zar ne, ako se zanemare

klasični estetski kriterijumi, ha-ha-ha!

— Ubij me, Les!

Vrisak se nekoliko puta odbi od zida prostorije, prigušujući Satanin smeh.

Leva ruka pronađe šuriken u skrovištu ispod pojasa i zavrtla ga, glatkim, preciznim pokretom, prema srcu mladića.

Negde oko polovine svoje putanje, međutim, šuriken kao da promeni pravac, produžujući da leti paralelno sa podom. Kada je pogodio zid, čitavih šest stopa levo od mladića, ču se jasan zveket, kao od sudara sa kamenom...

— Tvoje oružje ovde nema moći, nindo — mirno reče demon. — Vreme je da se okaniš uzaludnih pokušaja i razmisliš o mojoj ponudi. Svaka sudbina, zar ne, bolja je od onoga što se dogodilo mladom O'Flaertiju?

Suženih očiju, ninda je proučavao prizor pred sobom, pitajući se šta bi se dogodilo kada bi šuriken usmerio nekih šest stopa desno od cilja; da li bi tada pogodio tamo gde on želi?

I da li bi isti trik mogao da primeni i kada bi ciljao prema srcu Satane?

Bio je sve sigurniji da je jako magnetno polje ključ za sve. A postoji jednostavan način da to proveri.

Jednosatvan i rizičan. Dovoljski rizičan, ako je to prava reč kada čovek ima posla sa Satanom...

— Dakle, Eldridž?

— Les... Les, šta čekaš? Ne mogu više!

Mora da zatvori oči i uši za Šonove patnje i potpuno se koncentrisa na protivnika. Da, harageji je bio u pravu, čovek pred njim ima fantastične moći u kontroli parapsiholoških pojava, kombinovanih sa primenom običnih fizičkih zakona.

Telepatija, hipnoza, telekinez... možda i teleportacija. Pre ili kasnije morao se pojaviti neko obdaren svim tim moćima u meri koja ga, ako to poželi, može učiniti čak i gospodarom sveta!

Nikakvo čudo što je za sebe odrabao ime Satana i što je godinama skupljao sredstva i sledbenike, koristeći zločin kao po-

sao koji donosi najveći profit.

Ko zna koliko je već bogatih i moćnih ljudi u ovoj zemlji i po drugim kontinentima uhvaćeno u njegove mreže? Koliko je njih sa »da« odgovorilo na ponudu da postanu sluge Satane?

— Eldridž, ja čekam! A ne volim da čekam!

Demon podiže ruku i plamen lampi se podiže, palacajući kao jezik zmije. Istovremeno pojača se i zadah sumpora, dočaravajući iluziju da se već nalaze u nadržima pakla, na mestu odatle više nema izlaza za nesrećne grešnike...

— Les! Les! Les!!

Krik koji ne želi da čuje. Šon O'Flaerti je već okusio paklene muke, a on, ninđa, donekle je kriv što se tako dogodilo.

Istina je da je mladić svesno ušao u tu avanturu, najveću avanturu svog života, ali...

Ali, glavni deo krivice ipak snosi onaj koji je sebe nazvao imenom Satane!

— Ubiću te! — reče ninđa, tihim zlokobnim glasom. — Sada ću te ubiti, varalice!

Odgovorio mu je smeh.

— Ti mene ne možeš ubiti, čoveče! Imam trinaest života, razumeš! Trinaest!

— Pa šta? Utoliko ću više uživati dok te budem ubijao... trinaest puta!

Bez žurbe, mirnim i preciznim pokretom, ninđa vrati katana u korice, a onda ih, zajedno sa mačem skide sa sebe i položi na pod. Vakizaši, kratki mač koji se nosi za pojasom, nađe se na istom mestu. Lesli počeo da otkopčava široki kožni opasač pod kojim se krije čitav miniijturni arsenal ninde...

— Šta to radiš, Eldridž? Zar si poludeo?

Ninđa ne odgovori. Na redu su tajni džepovi u kostimu, puni opasnih predmeta od čelika iskovanog rukom drvenog japanskog majstora.

Čelik. Ključ je u čeliku.

Nikakvo čudo što se još uvek veruje da vampir može biti ubijen samo metkom izlivenim od srebra. To verovanje svakako ima svoju realnu osnovu u prošlosti, kada se pojavio neko sličan Satani, sposoban da svojim parapsihološkim moćima kontroliše magnetno polje...

Šteta što ne postoje srebrni šurikeni i noževi od srebra. Ali i gole ruke mogu sasvim dobro poslužiti, naročito kada čovek ume da ih upotrebi na pravi način!

Oslobodivši se i poslednjeg komada čelika na sebi, ninđa zakorači napred.

Sada otpora više nije bilo nad crvenom linijom pentagrama. Glasno se nasmejavši, ninđa nape mišiće na skok koji će dovesti u neposrednu blizinu demonskog prestola, gde će moći, obema rukama, da stisne vrat onoga ko sebe naziva Satanom!

Čudno, on još uvek sasvim mirno sedi na prestolu. Jedini pokret koji je načinio bio je da podigne ruku sa trozupcem...

Šon O'Flaerti na trenutak je zaboravio na svoj bol. Njegov krik ovoga puta bio je krik upozorenja prijatelju.

— Les, čuvaj se! On će...

*
* *

Haragei odbaci telo ninđe u stranu još pre nego što je mo-

zak imao vremena da registruje Šonovo upozorenje.

Obrćući se u vazduhu, on shvati da je Satanin pokret otkrio još jedan dodatni prostor, ovoga puta na drugoj strani odaje. A u tom prostoru stajalo je pet ljudi, sa oružjem spremnim da ubije onoga koji se trenutak ranije oslobodio svog oružja!

Luk i strela. Primitivno i efikasno... Od drveta na koje parapsihološke moći Satane ne mogu da utiču...

Pet strela zazujalo je istovremeno kroz vazduh i ninđa uspe da izbegne četiri, obrćući se kao vreteno u vazduhu kako bi predstavljao što manju metu.

Peta mu se zari u rame, ali on uspe da amortizuje silinu udarca i da se čvrsto dočeka na noge, spreman da uzvрати. Šcepao je desnom rukom telo strele i istrgao šiljak iz ramena još pre nego što su mu tabani dotakli pod.

Njih petorica bili su brzi i vešti. Gotovo u istom trenutku nove strele našle su se na tetivama i oni su počeli da napinju svoje lukove!

Sve to, međutim, nije dovoljno brzo kada je jedan ninđa u pitanju. Jednom su uspjeli da ga iznenade, drugi put to već neće biti moguće...

Skočio je prema njima kada su strele poletele, putanjama koje su se koncentrisale na njegove grudi. Dug skok, ali skok u kojima je u jednom trenutku promenio pravac, prkoseći zakonu gravitacije.

Ovoga puta nijedna strela nije pogodila cilj. Štaviše, dve od njih stvorile su se, kao nekim čudom, u rukama ninđe!

Strelci zatreptaše od iznenađenja, jedan čak otvori usta na krik iznenađenja i ninđa za svoju metu izabra upravo taj okrugli crni otvor u kome je drhturio jezik.

Strelica se zari u otvorena usta i izbi otpozadi na potiljak, bacajući silinom udara mrtvo telo unazad. I drugi projektil izbačen iz ruke nađe svoj cilj: treperila je u srcu žrtve sve dok je čovek nije iščupao već ukočenim rukama, zalivajući pod debelim mlazom krvi.

Dugim skokom, ninđa stiže odmah za bačenim strelama, ništa sporije od njih.

Trojica preživelih pokušaje da stave nove strele na svoje lukove. Nijedan ne uspe u tome...

Ninđa stiže kao vihor, u skoku zahvatajući dvojicu najbližih raširenim rukama i bacajući ih unazad. Treći uspe da odskoči u stranu, ali ništa više od toga.

Uspravljaajući se, odskakući od poda kao gumena lopta, ninđa mu istrže luk iz ruke i, odbijajući slabašni udarac pesnicom, nabaci tetivu oko vrata.

»Nikada ne napadaj jedno-smerno«, učio ga je sensei Tanaka. »Neka svaki tvoj napad u svakom trenutku ima bar dva različita cilja; neka svaki pokret ima bar dvostruku svrhu...«

Obrćući se prema dvojici oborenih protivnika, ninđa povuče za sobom, preko ramena, luk od tvrdog drveta. Kratak, brutalan pokret, koji napetu tetivu pretvori u garotu, spravu kojom su nekada zločincima odsecali glave.

Otkinuta glava polete prema podu, ali je ninda dočeka slobodnom levom rukom i zavitla, kao čeličnu kuglu, u lice čoveka koji je pokušao da se pridigne.

Dve lobanje prsnuše istovremeno, kao dve prezrele lubenice koje su se sudarile; komadići mozga obojeni krvlju razleteše se unaokolo, čineći pod klizavim i nesigurnim.

Ali ne i za nindu, jer se on i dalje kretao sa preciznošću i brzinom mašine konstruisane sa ciljem da ubija, ubija, ubija...

Podižući jednu nogu, ninda se obrte na vrhovima prstiju druge, jer je već bilo vreme da pogledom proveri šta radi strašni gospodar ubica sa lukovima. On je utoliko opasniji zato što je već pokazao da haragei ne deluje u njegovoj blizini...

Satana se uspravio na svom uzdignutom prestolu i zavitlao trozubac prema širokim plećima ninde.

Snažno, precizno, sigurno: ti napeti mišići pod rutavom kožom, dakle, nisu bili samo vešto načinjena maska!

Ninda se saže u poslednjem trenutku, iako je imao i drugih rešenja da izbegne hitac. Pravač kojim je oružje letelo, međutim, sasvim mu je odgovarao...

Tri oštra vrha od tvrdog drveta zariše se u grudi poslednjeg preživelog strelca, odvojivši ga od poda i odnese do zida, gde ostade da sedi kao groteskna, slomljena lutka, glave oborene tako da bradom gotovo do diruje koplje trozupca.

Uspostavljajući ravnotežu narušenu na trenutak poslednjim pokretom, ninda nape mišiće na novi skok. U sebi se već sladio osećanjem koji će imati u prstima kada ih stegne oko vrata Satane!

»Trinaest puta,« podseti sebe. »Njega moram ubiti trinaest puta!«

Možda nije bilo istine u onome što mu je Satana rekao o svojih trinaest života, ali to više nije važno. Postoji mnogo načina da se čovek ubije, a maskirani demon imaće priliku da na sebi okuša nekoliko najgorih!

Prvi skok...

Ninda njime prelete polovinu rastojanja do prestola. Satana je i dalje stajao, nepokretnog lica, sa očima iz kojih je suk-ljao pravi pakleni plamen.

Raširio je ruke kada se ninda ponovo odbacio od poda i...

Zaslepljujuće žuti plamen, sa upadljivim mirisom sumpora, blesnu pred očima ninde i on instinktivno podiže ruke da ih zaštititi.

Nije važno što ne vidi ništa; čak i sklopljenih očiju napipaće telo Satane i dovršiti ono što je započeo!

Zaglušna tutnjava?

Šta to treba da znači?

Umesto krupnog tela Satane, prsti ninde u oblaku žutog dima napipaše samo drvo prestola.

Šta se dogodilo?

Gde je nestao Satana?

Drveni predmet pred njim dovrši svoj pokret i umiri se, sa glasnim treskom. Nije bilo teško naslutiti kako je Satana izbegao napad koji mu je nosio smrt!

Mehanizam je obrnuo presto za sto osamdeset stepeni, otvarajući iza njega tajni prolaz, da bi odmah potom vratio teški

komad nameštaja na njegovo mesto...

Tamo iza je stepenište kojim će Satana za nekoliko sekundi sleteti u prizemlje, a potom...

Jahta!

Trebalo je da je onesposobi, do đavola!

Izmakao se nekoliko koraka unazad, zadržavajući dah. Onaj zagušljivi žuti dim nije se povlačio, naprotiv, kao da je postajao sve gušći.

Uprkos tome, njegovi prsti odmah su napipali eksplozivne kuglice tamo gde ih je spustio na pod. Taj metod mnogo je brži od traganja za tajnim mehanizmom koji obrće Satanin presto.

Ninda podiže ruku sa kuglicom, njeni mišići se napeše.

Uzdah...

Šon!

Prokletstvo, na njega je potpuno zaboravio! Ovaj zagušljivi dim će ga dovršiti!

Vraćajući kuglicu pod kostim, on se u dva skoka stvori pored mladića vezanog lancima i ispruži prste da opipa njegovo lice.

Šta je to? Šta ga udara u grudi?

Nije bilo teško naslutiti...

Sa beskrajnom pažnjom i nežnošću nindža opipa dve strele koje su štrčale iz grudi mladica.

Maločas, kada su strele poletele prema njemu, on se izmakao zaboravljajući da proveri kojim će pravcem smrtonosno oružje poleteti kada jednom mi moiđe njegovo telo!

— Šon! — prošaputao je.
— Šon!

Znao je da ga mladić više ne može čuti. Onaj uzdah maločas bio je poslednji glas koji je prešao preko već hladnih usana...

Obrnuo se u mestu i zavitlao kuglicu koja mu se ponovo stvorila u ruci. Jače nego što je bilo potrebno, ali je morao pronaći neki način da iskali ogromni gnev koji mu se već satima kupi u grudima!

Zaglušna eksplozija zatrese čitavu vilu; jedan deo spoljnog zida se sruši propuštajući u prostoriju dah svežeg vazduha sa oken.

Jednim skokom nindža se stvorila među zadimljenim ostacima

prestola. Tajno stepenište je srušeno, ali to ne predstavlja prepreku.

Sa uživanjem je ispunio pluća svežim vazduhom, tražeći pogledom begunca...

Tutnjava mnogobrojnih koraka po drvenom molu; Satana beži, praćen grupom svojih najvernijih pratilaca!

Predaleko da bi ih mogao stići pre nego što uskoče na jahtu i pokrenu njen motor... predaleko čak i da dobaci do njih novu eksplozivnu kuglicu!

Talas očajanja ga zapljusnu, osećanja za koje nije znao od trenutka kada je postao nindža...

Ne, nema razloga za to. Satana će mu možda umaći sada, ali će mu on biti na tragu sve dok u sebi ima ma i zrnice snage!

Vratio se, bez žurbe, do svog oružja i vratio svu opremu na mesto. Kad Satana nije u blizini, nema ni one tajanstvene magnetne sile koja sprečava upotrebu predmeta od čelika.

Dole, na vodi, motor jahte zatutnja i njemu se učini da ponovo čuje onaj isti duboki satanski smeh koji je već to-

liko puta rodio novi talas gneva u njemu.

Vetar sa okeana razvejavao je dim sa mirisom sumpora i ninda najpre prouči pogledom zarušeno stepenište pre nego što će skočiti na neurednu hrpu cigala po kojoj se prašina još nije slegla.

Možda je Satana ostavio dole nekoliko ljudi u zasedi, da ga dočekaju i obezbede odstupnicu begucima?

To bi bilo dobro. Nakupljeni gnev još nije ispražnjen, a nema boljeg leka za to od snažnog zamaha mačem koji pred sobom kida i raznosi krhka ljudska tela!

»Ne smeš«, reče sensei Tanaka iz njegove uspomene, »ne smeš sebi dopustiti luksuz mržnje i gneva, sine moj, jer ta osećanja otupljuju čula i navode na pogrešne i brzoplete odluke!«

Nasmejavao se pod maskom i pogledao za jahtom koja je već hitala prema, San Francisku, na drugoj strani Zaliva, ostavljajući za sobom široku lepezu bele pene...

Ali...

Šta je to?

Svetlosni signali na površini Zaliva? Signali ponovo namenjeni samo njemu!

»Les«, govorio je signal Morzeovom azbukom. »Les... Les...



— Hajde, lenštino! — zaurla Tabasko Pit iz punih pluća. Uže izlete iz njegovih ogromnih šaka i ninda podiže obe ruke da ga uhvati.

Brzi motorni čamac opisao je luk, približavajući se molu na svega nekoliko stopa. Za upravljačem je bila Sumiko, zaleprša ne crne kose, Tabasko Pit se cerio, vešto održavajući ravnotežu na nagnutoj palubi.

Grabeći uže, ninda još jednom potraži pogledom Sataninu jahtu. Poziciona svetla su bila ugašena, ali on bez mnogo napore otkri pokretnu crnu tačku na površini Zaliva.

Da li se vara ili kurs Satani-
nu jahtu vodi dalje od grada,
prema Zlatnim vratima?

Uskoro će doznati, jer čamac na čiju je palubu skočio, uz po-

moć užeta, ima pod palubom motor koji je Tabasko Pit posebno obrađivao, kunući se posle toga da na svetu ne postoji plovilo, ratno, policijsko ili civilno, koje mu može umaći.

Moćna mašina zaurla pod sigurnom rukom devojke i čamac poskoči, izdižući pramac nad talase.

— Kako ste se vi ovde stvorili? — povika ninđa, pokušavajući da nadjača buku motora.

— Slučajno! — cerio se Tabasko Pit, uklanjajući dugu plavu kosu sa lica. — Pošto smo ispraznili kuću na obali, palo nam je na pamet da se malo provozamo. Divno veče, zar ne?

— Pa i ne baš...

Tabasko ga pogleda. I Sumiko se okreće na trenutak. Sve troje znali su da je vreme za pitanje koje još niko od njih nije smeo da postavi...

— Šon je mrtav — tiho reče ninđa. Znao je da će ga čuti, uprkos buci.

— Kako je umro? — isto tako tiho upita Tabasko.

— Teško. Srećom po njega, dogodilo se tako da su mu muške bile prekraćene...

— On... on nije mogao postati ninđa, zar ne?

— Ne — uzdahnu Lesli. — Teško mi je da priznam, ali sam se ipak prevario.

Neko vreme sve troje su čekali dok je brzi čamac smanjivao rastojanje do Satanine jahte. Potvrdila se ninđina sumnja: brzi brodić žurio je kroz čuvena Zlatna vrata San Franciska, ispod još čuvenijeg mosta, prema otvorenom okeanu.

Ninđa sklopi oči. Iz memorije je još jednom izvukao lik i glas senseija Tanake, one noći kada mu je, pred konačni rastanak, poklonio svoje oružje kao znak da je mladić iz Amerike sada i konačno postao ninđa...

»Možda to nisi ni primetio«, govorio je starac, »ali si već počeo da rušiš građevinu ninđucua strpljivo dizanu skoro hiljadu godina...«

»Da je rušim, učitelju?«, začudio se mladić koji se tada još nije zvao Lesli Eldridž. »Nisam to učinio!«

»Rušiš je time što unosiš nova pravila i kršiš stara, proverena u vekovima iza nas. Ipak, ne kajem se što sam ja prvi prekršio jedno od pravila i u svoju školu primio mladića koji nije Japanac...«

»To pravilo, učitelju... Nika da vam to nisam rekao, ali mi se od početka činilo suvišnim...«

»I jeste suvišno«, nasmejao se starac. »Veština koja ostane izolovana, kao ninducu, prestaje da se razvija, a cvet koji prestane da se razvija brzo uvene. Svet ide svojim novim putevima, a ninducu beznadežno zaostaje...«

Posle toga obojica su neko vreme ćutali. Starac je progovorio prvi.

»Kada doznaju šta sam učinio«, tiho se kikotao Tanaka, »fanatični tradicionalisti među nindama pokušaću da ubiju i mene i tebe. Ja ću im uskoro izmaći, jer osećam da moj život odbrojava svoje poslednje dane, ali se ti moraš čuvati, si ne moj...«

»Da, učitelju...«

»Jači si i bolji od onih koji su postali ninde kada i ti. Ne-

dostaje ti još iskustvo da postaneš bolji i od onih koji su postali ninde mnogo pre tebe. Budi oprezan neko vreme, dok ne stekneš iskustvo. Posle toga ne moraš se nikoga bojati... ali nemoj dopustiti da te to učini neopreznim...«

Ponovo ćutanje ispunjeno mišlima. Njih dvojica već godinama tako vode svoje razgovore, a trenuci ćutanja često više znače mladiću nego sve izgovorene reči.

»Kada se vratiš u svoju Ameriku«, produžio je sensei Tanaka, »naći ćeš prijatelja i devojku koju ćeš voleti i koja će voleti tebe. Oni će dugo biti jedini koji poznaju tvoju tajnu, ali se nemoj plašiti da im je odaš. Bez prijateljstva i ljubavi, japanske ninde brzo se pretvaraju u bezosećajne mašine za ubijanje, a ti ćeš biti bolji od njih i zato što ćeš ta osećanja poznavati...«

»Učitelju... ako već tako misliš, zašto ne uzmeš još nekog učenika iz drugih krajeva sveta?«

»Ne slušaj me pažljivo«, nasmejao se šušketavo starac.

»Rekoh da su moji dani odbrojani... ali si ti taj koji ćeš to jednog dana učiniti!«

Ninda se prenu iz misli kada čamac kao munja projuri ispod raskošno osvetljenog mosta Goldn Gejt po kojem su, uprkos kasnom noćnom satu, automobili i dalje strujali na obe trake.

— Skreću na sever? — promrmlja Tabasko Pit. — Hmm... to već nešto govori...

— Znaš kuda idu? — upita ninda.

— Nagadam — Tabasko Pit bio je pravi zlatni rudnik poverljivih informacija koje kruže podzemljem Zapadne obale. — U poslednje vreme dosta se šuška o tajanstvenim posetama napuštenom svetioniku kod Tanite...

Ninda na trenutak sklopi oči. Svaki detalj ove obale bio je urezan u njegovu memoriju i nije bilo teško dozvati iz nje sliku usamljene kule od starijskih cigala na čijem vrhu sve tlosti nema već mnogo godina.

Kula je podignuta na hridini koju talasi zapljuskuju sa svih strana. Mesto kome je te-

ško neopaženo prići i mesto koje se veoma lako brani...

— Hoćemo li ih stići pre Tanite?

Tabasko se zamišljeno zagleda u daljinu.

— Nećemo — uzdahnu. — Ali ćemo im biti za petama...

— Oni to ionako već znaju. Ta jahta ima radar, video sam antenu...

— Pa?

Ninda se nasmeši pod maskom.

— Dočekaće nas vatrom, bez sumnje...

Lice Tabasko Pita zablista.

— Pa šta? — ponovi. — Šta misliš, šta imam pod palubom?

Ninda je pretpostavljao, ali se napravi da ne zna. Kao i mnogi mladići njegovih godina, i Tabasko Pit je uživao u buci snažnih motora, borbi pesnicama i eksplozijama oružja velikog kalibra...

— Protivtenkovsku vođenu raketu. Kinesku, zamisli!

— Kinesku? Zašto kinesku?

— Otkud znam, do đavola! Nije skupa na crnom tržištu, pa sam uzeo nekoliko komada. Ionako već više od mesec dana

čeznem za prilikom da je probam!

Svetla San Franciska ostadoše za njima kada su oštro skrenuli na sever po izlasku iz tenaca. Do svetionika je bilo svega još nekoliko milja i to je bio jedini razlog zbog kojeg Satanina jahta neće biti dostignuta pre nego što stigne na cilj.

Još jednom ninda iz memorije dočara sliku svetionika Tanita. Pošto Satana već sigurno zna da ga slede, doček će biti vruć, nema sumnje.

Suviše je rizično približiti se čamcem. Ako već na crnom tržištu ima kineskih vođenih protivtenkovskih raketa, onda ih ima i Satana, jedan od gospodara tog tržišta...

— Žao mi je, Pite — reče. — Bojim se da ćeš svoju novu igračku morati da probaš nekom drugom prilikom!

— Davola! A šta ako oni zapucaju prvi?

— To me upravo i plaši. Ostaćete na čamcu, uz obalu, van domašaja bilo kakve rakete sa svetionika.

— Ha! — razočarano prostenja Tabasko. — A kako ti misliš da stigneš do svetionika? Pliva ti se?

— Ne naročito... ali je to jedini način da tamo stignem neprimećen i bez mnogo gužve.

— A šta ako te taj tip opet prevari i isplovi na jahti? Plivaćeš i za njom?

— Neću — nasmeši se ninda. — Ako se to dogodi, imaš moje ovlašćenje da upotrebiš sva oružja kojima raspolažeš! Zadovoljan?

— Samo donekle — gundao je Tabasko. — Ono najlepše uvek zadržavaš za sebe, propalice!

— Gde želiš da te iskrcamo, Les? — Sumiko se javila prvi put posle mnogo vremena, koncentrisana na to da iz motora čamca izvuče maksimalnu brzinu.

— Iza poslednje izbočine na obali koja će čamac zaštititi od pogleda sa svetionika. Ako se ne varam, slično mesto nalazi se na svega pola milje od Tanite.

— Otprilike — složi se i Tabasko Pit. — Taj predeo nije

baš lak za pešačenje, same stene izlokane od okeana. Izgubićeš dosta vremena, ortak!

— Ipak ću napredovati brže nego ako budem plivao čitavo to rastojanje. Kakvo je strujanje u kanalu između obale i hridi?

— A ko će ga znati? — promrmlja Tabasko. — Na karti nije označeno ništa, jer nikada nikome nije ni padalo na pamet da tuda plovi. Ili pliva!

— Po sklopu obale reklo bi se da struja ne može biti suviše jaka — zamišljeno reče Sumiko. — Ipak, budi oprezan, Les...

— Svakako, devojčice — dobaci on veselo. — Opreznost je moje srednje ime, zar si zaboravila?

— Opreznost? — smejala se i devojka. — A ja sam sve vreme mislila da je to — opasnost!

Čamac je i dalje jurio punom brzinom na sever, duž obale koja na ovom mestu nije naročito razučena, što, zajedno sa strmim stenjem, nikada nije privlačilo graditelje otmenih vila ili hotela. Zbog toga je ovo

bio jedan od retkih delova obale Južne Kalifornije koji je ostao pust i divlji, ako se ne računa nekoliko ribarskih naselja koja tu životare tek sto ili sto pedeset godina.

Silueta jahte sada se jasno videla, osvetljena zracima punog meseca, ali se ispred nje nazirala i nejasna silueta okrugle kule napuštenog svetionika Tanita.

— Les — javi se Sumiko. — Pogledaj...

— Šta, devojčice?

Ona mu dobaci uznemiren pogled.

— Ne čini li ti se — reče — da je već vreme da ta jahta smanji brzinu ako već žele da pristanu uz svetionik?

— Hmmm... u pravu si... Pite, šta ti misliš?

— Ne znam, do đavola! A zakleo bih se da im je baš taj svetionik bio cilj!

— I jeste. Pramac jahte uperen je pravo prema hridi, vidiš?

— Izgleda da jeste. Naravno, uvek imaju vremena da skrenu, ali...

— Neće ga imati još dugo — dodađe Sumiko. — Možda

se i varam u proceni rastojanja, ali ako nastave ovako još koju stotinu jardi, više neće imati izgleda da izbegnu sudar sa hridinom!

— Nisu valjda poludeli! — odmahnu glavom Tabasko. — Zašto bi, neko, do đavola, poželeo da se ubije i uzgred uništi tako zgodnu jahtu?

Nekoliko stotina jardi nije veliko rastojanje za brzine kojima su se kretali jahta i motorni čamac iza nje. Nije prošlo dugo, a troje prijatelja gotovo istovremeno zaključili da je sudar sa stenama sada neizbežan i da je samo pitanje siline sa kojom će se to dogoditi!

— Ne smanjuju brzinu! — urlao je Tabasko. — Ne smanjuju! Poludeli su, časna reč!

U trenutku kada se crna silueta jahte spoji sa stenama, na tom mestu, kao crveni svet, procveta ogromna plamena lopta. Tutnjava eksplozija stigla je do njihovih ušiju nekoliko trenutaka kasnije, zajedno sa udarnim talasom vrelog vazduha koji im zapahnu lica.

— Prokletstvo! — sa divljenjem u glasu reče Tabasko Pit. — Voleo bih da imam raketu koja je u stanju da napravi ovakvo nešto!

— Zbogom, Satano! — promrmlja Sumiko. — I ostani zauvek u paklu... gde ti je i mesto!

Ninda je ćutao, pogleda u prtog u ostatke jahte koji su brzo dogorevali u podnožju kuće svetionika.

— Skreni, Sumiko — reče mirno. — Nastavljamo onako kako smo se dogovorili...

— Šta?!

— Nastavljamo po planu — ponovi on strpljivo. — Do najbližeg zaklona, a odatle produžujem sam, po obali.

— Jesi li i ti poludeo? — javi se Tabasko. — Svi su mrtvi, čoveče! Ništa ne može da preživi onakvu eksploziju!

— To tek treba proveriti — odmahnu ninda glavom. — Sam Satana rekao mi je da ima tri-naest života!

— Misliš da ćeš naći njegovo mrtvo telo — podsmehnu se Pit. — Tamo, po tim stenama, jedino što ćeš pronaći biće u-

gljenisani džem od ljudskog mesa i ništa više!

Sumiko je, međutim, već oduzimala gas moćnom motoru i pramac čamca skrete prema obali.

Pristali su uz neprestano gundanje Tabasko Pita, ali pravi razlog nije bilo teško naslutiti: plavokosi džin ljutio se samo zato što više neće imati prilike da isproba svoju protivtenkovsku raketu.

Mahnuvši rukom, ninđa skliznu u mračnu vodu.

— Mnogo sreće, Les! — prošaputa Sumiko. — Zbog nečega imam osećaj da će ti biti potrebna...



»Voleo bih«, pomisli ninđa, »da znam odgovor na samo jedno pitanje: da li je Satana već osetio da sam u blizini«?

Spustio se u vodu i zapliva bez žurbe. Iza njega je bio deo puta po stenama, ne lak, ali ne i naročito težak, jer japanska izreka kaže da su ninđe vera-

nje po liticama naučili od divokoza.

Čak ni struja u uskom kanalu između obale i hridi na kojoj se uzdizao stari svetionik nije ga mnogo ometala u plivanju, tako da je samo jednom morao da izvrši korekciju pravca, kako bi stigao tamo kud želi: u podnožje kule do kojeg ne dopire srebrnasta svetlost mesečine.

Kao i obično, to što sve ide lako, upozorilo ga je da se ne sme opustiti. Prema tome, najbolje je da pretpostavi kako Satana već zna da mu je potera za petama...

Ostao je da leži u plitkoj vodi iza hrdine, pretražujući pogledom siluetu okrugle građevine pred sobom.

Ulaz u kulu svakako postoji na suprotnoj njenoj strani, tamo gde leže razbacani zadimljeni ostaci Satanine jahte. Ono što joj se dogodilo bilo je gotovo tipično za njenog vlasnika: najverovatnije je za upravljačem ostavio jednog od svojih ljudi — robota i naveo ga da brod u punoj brzini natera na

stene, kako bi zavarao progonitelje.

On sam, naravno, skočio je sa broda mnogo ranije i sada se verovatno smeška. Ili se smeškao sve dok nije shvatio da se jedan japanski ninda ne može prevariti tako lako...

Čudno, ali Leslie sada oseća mnogo više samopouzdanja nego pri njihovom prvom sukobu u vili kod Sausalita...

Istina, Satana je tada bio nepoznat činilac, njegove moći zastrašujuće i neshvatljive. Sada, kada im zna uzrok i ograničenja, kada je prvi obračun pokazao da se Satana može pobediti, sve izgleda sasvim drukčije.

Osmatranje nije donelo nikakvih rezultata. Osluškujući pažljivo, ninda počeo da se vere uz stenje, do uske zaravni oko kule svetionika.

Građena je krajem prošlog veka, kada su zidari imali običaj da između cigala, na određenim rastojanjima, stavljaju čelične nosače kako bi ojačali konstrukciju izloženu okeanskim nepogodama.

Nikada još nije bio dovoljno blizu ovog mesta da bi bio siguran postoje li takve šipke i na ovoj kuli. Međutim, to će uskoro otkriti...

Da. Postoje!

Šest stopa od jedne do druge, osetio je propinjući se uza zid od cigala i pipajući osetljivim prstima. Ne baš zgodno, ali će mu minimalne izbočine koje nosači stvaraju u glatkom zidu pomoći da se dočepa vrha mnogo brže nego kada bi ponovo koristio svoje kandže tigra.

Verao se hitro, sigurno, povremeno zastajkujući da sluhom proveri šta se događa u neposrednoj blizini.

Ako ga Satana i očekuje, sva kako ga ne očekuje iz ovog pravca. Gotovo sa sigurnošću može se zaključiti da je njegovo skrovište u podzemlju, u kamenim nedrima hridine u koje su temelji svetionika čvrsto ukopani.

Aktivnost oko svetionika o kojoj je Tabasko Pit govorio može značiti samo jedno: negde dole je čitavo skladište krijumčarenog oružja koje očekuje

transport do neke od vrućih tačaka na našoj planeti...

Velike staklene prozore na vrhu kule nevreme je odavno načelo. Pridržavajući se samo vrhovima prstiju, ninda oprezno proviri u neveliku prostori ju sa koje su nekada svetioničari osmatrali okean.

Zadah prašine i ptičjeg izmeta. Ali i jedan miris kojem tu nije mesto...

Ninda se uvuče kroz razbijeni prozor i pride složenom mehanizmu ogromne petrolejske svetiljke koji nije radio više od pedeset godina.

Svuda debeo sloj prašine, sem na suprotnoj strani, tamo gde se završavaju spiralne stepenice. Tragovi po podu pokazuju da neko tu često dolazi, a brojni opušci, čiji je miris ninda i osetio, siguran su znak da ljudi provode tu dosta vremena.

Osmatrajući, naravno. Kada je jedna od njegovih operacija utovara i istovara u toku, Satana preduzima sve mere predostrožnosti.

Kao senka, ninda počne da se spušta spiralnim stepenicama.

Svaki naredni korak može doneti opasnost i zato se kreće mnogo sporije nego što bi mogao. Utoliko pre što se više ne sme osloniti na to da će ga haragei upozoriti na novu pretnju...

Zastaje svakih nekoliko koraka da oslušne, ali se ne čuje ništa sem tihog šapata okeana koji miluje podnožje hridine.

Poslednji, najniži deo stepenica, velika okrugla dvorana u prizemlju kroz čije polupane prozore mesečina sablasno obasjava prazni prašnjavi pod...

Tu nema nikoga, govorila su sva čula. I već godinama nije bilo nikoga!

Zar je moguće da se prevario? Da je Satana ipak, namerno ili ne, završio u onoj plamennoj lopti u koju se njegova jahta pretvorila pre nešto više od trideset minuta?

Odmahnuo je glavom. Ne može sebe ubediti da se tako zaista dogodilo, jer instinkt lovca govori da je zver na čijem se tragu nalazi ipak negde tu, u neposrednoj blizini...

»Satana voli tajne prolaze«, podseti on sebe. »Ako je nači-

nio jedan u onoj vili u Sausalitu, možda nešto slično nađem i ovde«!

Ulaz, međutim, nije u ovoj prostoriji, u to se uverio posle gotovo punog sata strpljivog traganja.

Spolja onda? To bi i bilo mnogo praktičnije za utovar i istovar velikih količina oružja u teškim sanducima. Prašina po podu od kamena govori da u ovu prostoriju već godinama niko nije ulazio.

Kada je izvirio kroz jedan od uskih prozora, shvatio je da je površina okeana već svetlija, siguran znak da je jutro blizu. Dnevna svetlost će mu pomoći u traganju za tajnim ulazom, ali i Satana je sigurno predvideo neki način da iz svoje jazine osmatra okolinu!

Izašao je iz zgrade svetionika i zastao na uskoj zaravni koja se završavala kamenim molom za pristajanje čamaca.

Kamenim stepenicama spustio se gotovo do površine vode, pretražujući palac po palac.

Nigde nikakvog traga, do đavola! Taj Satana je vešt kao... kao sam Satana!

Jedan neobičan detalj na spoljnom zidu kamenog mola iznenada mu privuče pažnju i on se još jednom spusti u vodu da bi ga bolje pogledao.

Boja koja je ostala na kamenu. Ništa neobično, jer se događa da čamci svojim bokom očesu kameni zid kada je okean nemiran.

Samo, ova boja je sveža, stara svega nekoliko dana!

Ostao je u vodi, razmišljajući. Nije baš praktično teške sanduka sa oružjem i municijom na rukama iznositi iz čamaca, slagati ih i ponovo tovariti u neki drugi čamac kada za to dođe vreme.

Satana i njegovi pomagači ne rade na malo. U pitanju su desetine i stotine tona, pri svakoj pojedinoj transakciji.

Bilo bi veoma pogodno, zar ne, kada bi čamci sa teretom mogli da doplove direktno do podzemnog skladišta?

Smeškajući se pod svojom maskom, ninda dopliva do kamenih stepenika mola i zaroni do njihovog podnožja.

Tajni ulaz otkrio je dok se lagano uspinjao naviše, pretra-

žujući pogledom kameni zid. Nije bilo lako, jer je još mrak, samo je nebo nad njim svetlije nego kada je stigao do svetionika.

Teška čelična poluga, sveže obojena, u uskom prerezu između dva kamena. Ispod same površine vode, tako da se može dohvatiti i iz čamca koji je pristao uz stepenice!

Razmišljao je nekoliko trenutaka. Već sviće i nema mnogo vremena za gubljenje, iako bi bilo mnogo bolje da je bar Tabasko Pit sa njim...

Povukao je odlučno polugu i priljubio se uz kameni zid, očekujući reakciju.

Hidraulični mehanizam, zasnovan očevidno na protivtegovima, radio je gotovo bešumno, ali veoma efikasno. Samo nekoliko sekundi kasnije pred njim se, umesto stepenica koje su otklizale naviše, pojavio mračni polukružni otvor tunela, ulaz u tajno Satanino skladište!

Ostao je strpljivo na mestu nekoliko dugih minuta, očekujući reakciju, ali nje nije bilo. Zar je odista moguće da je nje-

gov dolazak ostao neprimećen?

Udahnuo je duboko i zario, plivajući nad samim dnom od glatkih kamenih blokova. Izronio je u najmračnijem uglu podzemnog kanala. Nad površinom vode bile su mu samo oči.

Prostor ispod svetionika bio je ogroman, a na nekoliko mesta videle su se hrpe sanduka, pažljivo pokrivenih ceradama da im ne bi naškodili so i vlaga iz vazduha. Mala dizalica bila je montirana pored kanala, a malo dalje stajalo je nekoliko viljuškara, znak da se i ovde vodi računa o brzini utovara i istovara.

Nigde nikoga...

Ninđa se bešumno izvuče iz vode i počne da puže duž jednog od kamenih zidova. Tamo, iza sanduka, nalaze se čvrsta čelična vrata. Negde iza njih mora potražiti Satanu.

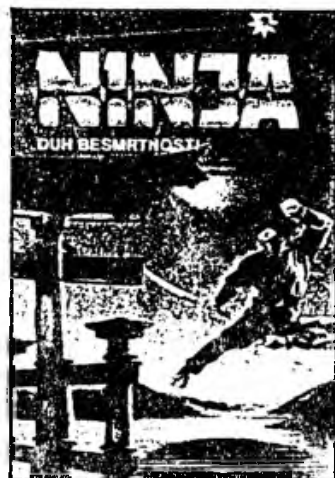
Vrata su bila... otključana... Neverovatno.

Stisnuo je zube i otvorio vrata. Dobro podmazana, pokrenula su se gotovo bešumno.

Radna soba savremenog poslovnog čoveka. Pisaći sto, te-

BRUCE LEE

ZAUVEK



JEDNA NARUDŽBENICA - TRI HITA

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga **"BRUCE LEE ZAUVEK"** je drugo izdanje rasprodane knjige **"Originalni BRUCE LEE nunchaku"**. Objavljena je povodom, 50 ZLATNOG rođendana **"Malog zmaja"** - sa ZLATNIM superkolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci **"Malog zmaja"** u akciji! Sve o životu i smrti **"kralja"**. Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik od A - Š.

SPECIJALNI PRILOG: *"Vežbajte i vi kao Brus Li"* - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li sada, možete o vi!

SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige **BRUCE LEE ZAUVEK** obavezno dobija na poklon tablu sa 5 (pet) ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "LETNJI NINDA-TRENING"

Šta vam vredi što volite ninde i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda i postanete ninda? Uz pomoć knjige **"LETNJI NINDA-TRENING"** to ćete moći. Kompletan ninda-škola po uzoru na legendarnog dr Masaaki Hachumija: ninda zagrevanje, ninda taidjucu tehnike, ninda borba bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci...), borba ninda-oružjem (bo-štap, mač, šuriken, nož, ninčake) ninda-odmaranje...

SPECIJALNI DODATAK: *"Tajanstvene ninda veštine"* (nevidljivost, hodanje po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, čari i veštine kunoici ninda-žene...)

HIT 3. "NINDA-DUH BESMRNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom **"duhu izlazećeg Sunca"**, o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojkima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog koga lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: Prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotreba ninda pirotehnik, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLON: Svaki kupac knjige **"Letnji NINDA-TRENING"** ili knjige **"NINDA-DUH BESMRNOSTI"** obavezno dobija besplatno superkolor poster **NINJA - MASTER** vredan čak 100 dinara!

POPUNITE CITKO - STAMPANIM SLOVIMA NARUDŽBENICA

Ovim NEOPOZIVO naručujem sledeće džepne knjige (zaokružite brojeve ispred knjige koje naručujete):

1. **"BRUCE LEE ZAUVEK"** 300,00 dinara
2. **"Letnji NINDA-TRENING"** 300,00 dinara
3. **"NINDA-DUH BESMRNOSTI"** 290,00 dinara

Navedene cene (plus oko 15 din. za otkupninu koju uzima pošta) plaćate poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj i mesto _____

**Ova narudžbenica važi
do 1. NOVEMBRA 1991.**

Našu stalnu adresu ne ispisujte rukom već isecite i zalepite ovu adresu:



BIS
Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 NOVI BEOGRAD 27

lefone, teleksi, kompjuteri. Pri-
gušena svetlost pokazuje da je
i ova prostorija prazna...

Teška čelična vrata sefa na
zidu. Nisu čak ni sakrivena;
Satana je bio ubeđen da ovo
mesto niko nikada neće pro-
naći.

Sef je, odmah je primetio,
jedan od onih koji je podešen
da uništi kompletan svoj sadr-
žaj ako pokuša da ga otvori
neko ko ne zna šifru. Postoje,
međutim, načini da se i to iz-
vede, a da mehanizam za sa-
mouništenje ne reaguje...

Desetak minuta kasnije, ni-
nđa zadovoljno klimnu glavom,
pošto je u čitaču proverio mi-
krofilm izvađen iz sefa. Da, to
je Satanina tajna. Ne može re-
ći da je doznao mnogo toga
novog, ako se ne računaju bro-
jevi računa po mnogim stra-
nim bankama.

Pa, taj novac će mu dobro
doći u borbi protiv zločina, jer
je sport kojim se godinama ba-
vi veoma skup.

A sada, sledeća vrata...

I ona su se otvorila bešumno.

Polumračna spavaća soba u
kojoj se čuje samo tiho zuja-

nje klima-uređaja i duboko,
mirno disanje čoveka koji spa-
va dubokim snom.

Ovoga puta katana bešumno
izađe iz svojih korica. Držeći
ga pred sobom, ninda pritisnu
prekidač i odaju preplavi sve-
tlost.

Satana je mirno spavao na
širokom ležaju, sa posteljinom
od damasta. Uopšte, čitava pro-
storija bila je uređena sa pra-
vom kraljevskom raskoši!

Ninda zavrte glavom zbog
antiklimaksa koji svakako ni-
je očekivao. Protivnik koji mu
je zadao toliko muke, jedan od
onih retkih koji su bili odista
opasni po njega... uhvaćen na
spavanju!

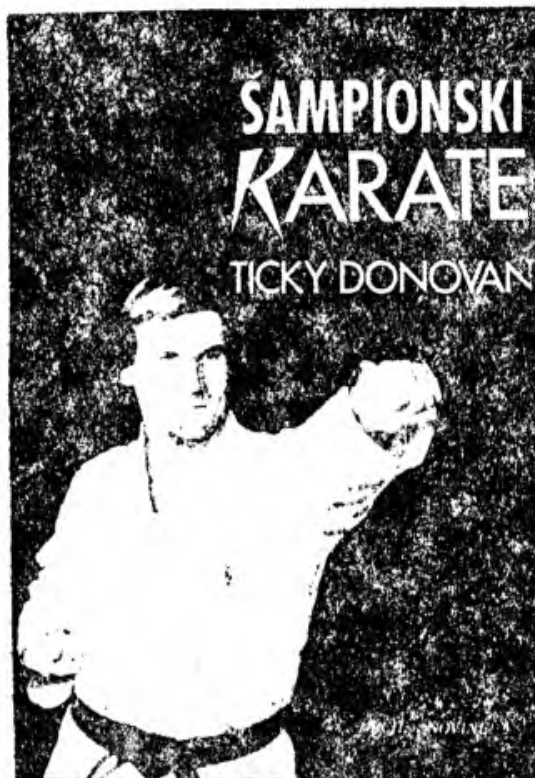
Vrhom katana ninda podiže
svileni pokrivač sa spavaća i
odbaci ga u stranu.

Satana otvori oči. Nekoliko
trenutaka one su bile mutne,
ispunjene neshvatanjem, a on-
da u njima blesnu onaj isti,
poznati, pakleni plamen!

To je, međutim, bilo gotovo
sve što je ostalo od one strašne
pojave sa kopitama, rogovima
i repom.

— Dobro jutro! — mirno re-

IZAŠLA IZ ŠTAMPE!



Ticky Donovan je najpoznatiji i najuspešniji karate-trener na svetu. Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** je jedan od najkorisnijih udžbenika koji vas uvodi u svet karatea i vodi vas od učeničkog do majstorskog zvanja, od belog do crnog pojasa, od početnika do šampiona.

Sadržaj: Kratka istorija karatea, Karate u Japanu, Treniranje karatea (nalaženje dobrog kluba, pravilno ponašanje, vrste tehnika), Pripreme za treniranje (zagrevanje), Programi i vežbe za početnike (stavovi, udarci rukom, udarci nogom, blokovi), Program i vežbe (džudocin) za sve pojaseve do majstorskog, zatim: Sparringovanje, specijalni program za crni pojas, dopunsko vežbanje, rad sa fokuserima, rečnik najvažnijih karate pojmova (sa objašnjenjima)...

Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** pisana je na stručni način, ali leko i razumljivo. Fotografije su najkvalitetnije, ima ih oko 500 št.

Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** štampana je na finom papiru, sa tvrdim super-kolor koricama, na 160 strana. Izgleda zaista šampionski, luksuzno!

20 MILIJARDI KUPCIMA

U svakoj knjizi **ŠAMPIONSKI KARATE** naćete poseban, specijalno obeležen kupon sa nagradnim brojem. Kupon pošaljite odmah i očekujte jednu od nagrada u ukupnoj vrednosti od:
20 STARIH MILIJARDI!

Našu adresu ne ispisujte rukom već isecite i zalepite ovu:



Redakcija
lista
"CRNI POJAS"
Generala
Ždanova 28
11000 BEOGRAD

NARUDŽBENICA (NINĐA)

Ova narudžbenica važi do 01. novembra 1991.

Ovim neopozivo naručujem luksuznu knjigu **ŠAMPIONSKI KARATE** po ceni od 480,00 dinara + PTT troškovi. Za članove kluba čitalaca **"Crnog pojasa"** (BRUS LI/NINĐA KLUB) cena je 30% niža i iznosi: 350,00 dinara + PTT troškovi.

Prezime i ime _____

Ulica i broj, sprat, stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Same za članove - broj članske karte BRUS LI/NINĐA KLUBA: _____

Obaveštenje za sve kupce do 15 godina — narudžbu za njih moraju izvršiti isključivo njihovi roditelji.

NARUDŽBENICA — NINĐA



SPORT MONTEx

International

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikla.

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Višina vežbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

tel. _____

Broj pošte i mesto _____

Svojeručni potpis _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63, 32300 Gornji Milanovac

će nindā. Vrh mača dodirivao je grlo Satane, tako da se ovaj ne usudi ni da progovori.

— Kao što vidiš — produži Lesli — na ovom mestu dobri stari čelik deluje kao i uvek. Tvoji parapsihološki trikovi ovde ne pale, Satano... Ili možda da se poslužim tvojim pravim imenom, senjor Montero?

Montero je čutao, ali nindā vide kako mu se grudi nadimaju od napora.

Koncentriše se na katanu, očevidno. Biće zanimljivo pro-

veriti koliko njegova sposobnost telekineze može da deluje i u ovakvoj situaciji...

Osetio je ponovo nešto slično električnom pražnjenju i nevidljiva sila odbaci otšricu mača u stranu.

Urlajući na sav glas, Montero skoči i polete prema vratima.

Nindā se nasmeja, zavrte glavom i zadade prvi udarac...

Prvi od trinaest.



SPORT

MONTEX

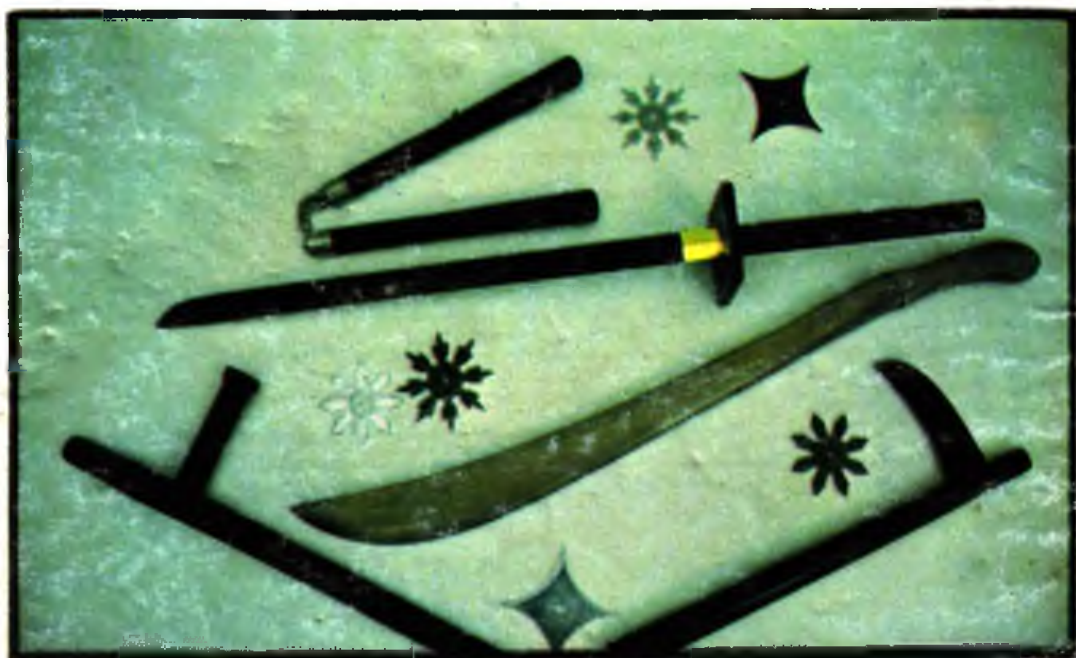
Gornji Milanovac

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

**SPECIJALIZOVAN PROIZVOĐAČ SPORTSKE OPREME
ZA SVE BORILAČKE VEŠTINE**



Narudžbenica na 96. strani

